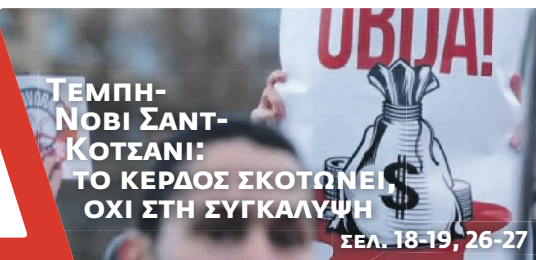




ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ



ΜΕΤΑ ΤΗ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗ 28Η ΦΛΕΒΑΡΗ, ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΜΕ
ΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ 9/4 ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΜΑΧΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ



της σύνταξης...

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ του Μητσοτάκη στο Ισραήλ και η συνάντησή του με τον Νετανιάχου αποτελεί μνημείο κυνισμού και ξεδιαντροπιάς. Ο Έλληνας πρωθυπουργός ταξίδεψε να σφίξει το χέρι και να χαριεντιστεί δημόσια με έναν καταζητούμενο για εγκλήματα πολέμου, τη στιγμή που αυτός στραγγαλίζει το λαό της Γάζας επιβάλλοντας λιμοκτονία και βομβαρδίζει συλλογικές κουζίνες, την Ερυθρά Ημισέληνο και άλλους «τρομοκράτες», δηλώνοντας ανοιχτά την πρόθεσή του να διαπράξει εθνοκάθαρση.

ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ των συνομιλιών ήταν ανήθικο. Η Ελλάδα και το Ισραήλ βαθαινούν την «αμυντική» τους συνεργασία τη στιγμή που η Διεθνής Αμνηστία, το Διεθνές Δικαστήριο, Επιτροπές του ΟΗΕ προειδοποιούν ενάντια σε κάθε στρατιωτική διευκόλυνση της κατοχής και της γενοκτονίας.

Η «ΑΜΥΝΤΙΚΗ» συνεργασία είναι αντιδραστική κι επικίνδυνη, απειλώντας μια Μέση Ανατολή που ήδη φλέγεται με ακόμα μεγαλύτερες φλόγες. Οι «αμυντικές» ανησυχίες (και ορέξεις...) του Ισραήλ δεν περιορίζονται στη σφαγή των Παλαιστίνιων, αλλά αφορούν και τη Χεζμπολά στο Λίβανο (και στο βάθος το Ιράν...) και το νέο καθεστώς στη Συρία (και στο βάθος την Τουρκία...), την ώρα που οι ΗΠΑ βομβαρδίζουν την Υεμένη.

Η ΕΠΑΝΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΗ του άξονα «Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ» και η αναβάθμιση του αμερικανικού παράγοντα σε αυτόν (3+1), σηματοδοτεί την προθυμία της ελληνικής κυβέρνησης να συμπορευτεί με τους ωμούς σχεδιασμούς Τραμπ/Νετανιάχου στην προσπάθειά της να κερδίσει πόντους στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Η ΤΑΥΤΙΣΗ με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό της νέας εποχής Τραμπ αποτυπώθηκε με την ενεργοποίηση της Chevron -μετά την Exxon Mobile- στις θάλασσες γύρω από την Κρήτη. Οι «Big Oil» σπεύδουν να περιφράξουν τα «οικόπεδα» της Ανατολικής Μεσογείου, η κυβέρνηση ανταποκρίνεται με έναν σχεδιασμό συγκλονιστικής ταχύτητας για τη διευκόλυνσή τους και ο «πατριωτικός χώρος» παραληρεί με ενθουσιασμό για την επιτυχία στη «μάχη των ΑΟΖ». Εξορúξεις μωρό μου, εξορúξεις!

Ο ΕΛΕΓΧΟΣ της παραγωγής ορυκτών καυσίμων, τα οποία «κινούν» τους στρατούς, συνδέεται άμεσα με τις ετοιμασίες για την πιθανότητα μεγάλου πολέμου. Ακριβώς επειδή είναι κομβικής σημασίας, ο ανταγωνισμός για τον έλεγχο της παραγωγής ορυκτών καυσίμων, μπορεί να απαιτήσει έναν... προηγούμενο πόλεμο για να επιλυθεί. Η ίδια η παραγωγή ορυκτών καυσίμων, επιταχύνει δραματικά την κλιματική κατάρρευση, καθώς η θερμοκρασία της Γης σπά-

ει το ένα ρεκόρ μετά το άλλο και η αλλαγή του κλίματος κινείται με ρυθμούς που διαψεύδουν προς το χειρότερο τις ζοφερές προβλέψεις των επιστημόνων, παράγοντας καταστροφικά αποτελέσματα εδώ και τώρα.

Ο ΥΣΤΕΡΟΣ καπιταλισμός σε μια φράση: Προτοιμάζει την ανθρωπότητα να σκοτώσει και να σκοτωθεί, με επίδικο τα μέσα του αφανισμού της. Ανέναντι στον παραλογισμό, οφείλουμε να φωνάξουμε: Αφήστε τα ορυκτά καύσιμα κάτω από το έδαφος! Δεν θα τζογάρουμε την ειρήνη για να επιταχύνουμε την περιβαλλοντική καταστροφή! Στον πόλεμο και στον εξορκτισμό, εμείς θα είμαστε πάντα οι χαμένοι, όποιοι κι αν είναι οι «νικητές».

Η ΑΠΕΙΛΗ ξεπερνά κατά πολύ τη γειτονιά μας και τις δυναμικές του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, που διασυνδέονται με τις μεγάλες ανακατατάξεις στην παγκόσμια «σκακιέρα». Πίσω από το χάος της θυελλώδους έναρξης της θητείας Τραμπ, υπάρχει ένας συνεκτικός στόχος: Η προετοιμασία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού για την αναμέτρηση με την Κίνα, τον ισχυρότερο διεκδικητή που αντιμετώπισε ποτέ στην ιστορία της κυριαρχίας του.

Ο «ΕΠΑΝΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ της Ευρώπης», που ξεκίνησε από το 2022, κλιμακώνεται κι επιταχύνεται δραματικά. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές διαπιστώνουν ότι θα χρειαστούν έναν δικό τους ένοπλο βραχίονα για να υπερασπιστούν τη θέση τους στη ρευστή διεθνή ιεραρχία. Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, ενώ ανησυχούν για τον «τραμπισμό», προσχωρούν στο δόγμα του, όπως συνοψίζεται στο οργουελικό μότο του Αμερικανού Προέδρου: «Ειρήνη μέσω της Ισχύος».

ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ φιλελεύθεροι θέλουν να φορέσουν το φωτοστέφανο των τελευταίων πιστών στην «μεταπολεμική τάξη πραγμάτων» μέσα σε έναν κόσμο που επιστρέφει στις αυτοκρατορικές πολιτικές και τη γλώσσα της ωμής δύναμης. Την ίδια ώρα ντύνονται στα χακί για να υπερασπιστούν αυτές τις ευρωπαϊκές αξίες τους. Όταν ο Ζοζέπ Μπορέλ μιλούσε για τον «όμορφο ευρωπαϊκό κήπο» που πρέπει να προστατευτεί από τη «ζούγκλα» που τον περιβάλλει, έδειχνε τους μετανάστες και τους πρόσφυγες. Στην ήπιο που γέννησε την αποικιοκρατία, αυτό το σχήμα αποκτά άλλο βάρος την ώρα του επανεξοπλισμού της.

ΣΕ ΑΥΤΟ το πεδίο, η ελληνική κυβέρνηση πρωτοπορεί. Το κράτος που κρατούσε σταθερά ψηλά τις πολεμικές δαπάνες του πολύ πριν «γίνει μόδα», η κυβέρνηση που πίεσε έγκαιρα για τις οικονομικές κατευθύνσεις που σήμερα υιοθετεί η ΕΕ στο θέμα της «διευκόλυνσης» των εξοπλισμών, σήμερα «κολυμπάει σαν το ψάρι

στο νερό» της εξοπλιστικής κούρσας, διεκδικώντας και την ελληνική συμμετοχή και αναγγέλλοντας τα δικά της θηριώδη προγράμματα...

Η ΦΕΤΙΝΗ Defence Exhibition Athens (DEFEA) γίνεται ακόμα πιο προκλητική στο φόντο που περιγράψαμε. Το υπουργείο Άμυνας και ο ΣΕΚΠΥ (το «όργανο» των ελληνικών πολεμικών βιομηχανιών) καμαρώνουν που η Αθήνα θα γίνει σημείο συνάντησης και κλεισίματος ντλς μεταξύ εμπόρων όπλων και στρατοκρατών από όλο τον πλανήτη, με τις ισραηλινές πολεμικές βιομηχανίες να αποτελούν βεβαίως τη μεγαλύτερη αντιπροσωπεία...

ΟΙ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΕΣ του «στρατιωτικού κέϊνσιανισμού» που -λένε ότι- θα τραβήξει το κάρο της ανάπτυξης δεν κρύβονται. Οι ίδιες οι διεθνείς ηγεσίες και τα ΜΜΕ τους αναφέρουν το «πολεμικό κράτος» (warfare state) ως ασύμβατο με το «κοινωνικό κράτος» (welfare state). Σε αυτό το δρόμο βαδίζει αποφασιστικά ο Κυριάκος Μητσοτάκης, σαν να μην υπήρξε η συλλογική κοινωνική κραυγή της 28ης Φλεβάρη, που ζητώντας «οξυγόνο», έβαζε ενστικτωδώς στο στόχαστρο όλα όσα την «πνίγουν» καθημερινά.

ΜΕ ΠΡΩΤΗ την ακραία λιτότητα, καθώς ο μέσος εργατικός μισθός παραμένει καθηλωμένος και εξανεμίζεται από το κόστος ζωής. Αλλά και την συσσωρευμένη εμπειρία των ιδιωτικοποιήσεων, που έχουν κάνει ακόμα πιο δύσκολη την καθημερινότητα. Με την προσοχή να στρέφεται (εύλογα) στο «καλάθι του σούπερ-μάρκετ», περνάει συχνά κάτω από το ραντάρ ο πληθωρισμός τιμών στις δαπάνες υγείας, παιδείας, ρεύματος, μεταφορών κ.ά. αγαθών που έχουν μετατραπεί σε εμπορεύματα. Αυτή η θεματολογία θα επανέλθει στους δρόμους με τη γενική απεργία στις 9 Απρίλη, όπου το οργανωμένο εργατικό κίνημα καλείται να δώσει συνέχεια αλλά και ταξικό περιεχόμενο στην οργή που εκδηλώθηκε στις 28 Φλεβάρη.

ΣΕ ΑΥΤΗΝ την προσπάθεια, έρχονται ελπιδοφόρα μηνύματα από τη γειτονιά μας και το εξωτερικό. Στην κοινωνικοπολιτική «έρημο» της Σερβίας, στην επί 12 χρόνια παραλυμένη από τον φόβο Τουρκία, στην Αργεντινή του ακροδεξιού Μιλέι, εξελίσσονται ιστορικές κινητοποιήσεις.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ που μας ετοιμάζουν διεθνώς αφορά μια ζωή στην επισφάλεια, με συρρίκνωση στα κοινωνικά-δημοκρατικά δικαιώματα, εν αναμονή ενός πολεμικού σφαγείου. Η Πρωτομαγιά, ως μέρα προβολής των εργατικών συμφερόντων, ως μέρα διεθνιστικής αλληλεγγύης, πρέπει να γίνει «σταθμός» στην προσπάθεια να παρουσιάσουμε την δική μας απάντηση σε αυτό το σκοτάδι.



ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μν Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ



- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 50 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Η ΝΔ προς τη «μετά τον Μητσοτάκη» εποχή Ο πρόλογος μιας γενικής πολιτικής κρίσης

Της Μαρίας Μπόλαρη

Από τις ευρωεκλογές, όταν ο Μητσοτάκης υποχρεώθηκε να παραδεχτεί ότι το ποσοστό αυτοδυναμίας της ΝΔ «δεν υπάρχει πλέον», είχαμε διατυπώσει την εκτίμηση ότι η Δεξιά μπαίνει σταδιακά στην «μετά τον Μητσοτάκη» εποχή της, μια περίοδο που θα συνοδευόταν από τραυματικούς, αστάθειες και κρίσεις.

Δεν ήταν, ασφαλώς, αναπόφευκτο. Ο Μητσοτάκης είχε μπροστά του πολιτικό χρόνο για να επιχειρήσει να «γυρίσει το παιχνίδι» μέχρι την αναπόφευκτη εκλογική αναμέτρηση, στην καλύτερη γι' αυτόν περίπτωση μέχρι το 2027. Επίσης, η κοινοβουλευτική αντιπολίτευση ολοφάνερα βρισκόταν σε κατάσταση παράλληλης βαθιάς κρίσης, τόσο σε επίπεδο στρατηγικής όσο και στη συγκεκριμένη πολιτική γραμμή των βασικών κομμάτων της.

Στους μήνες που ακολούθησαν φάνηκε ότι άλλοι μεγαλύτεροι παράγοντες, η οικονομική και κοινωνική κυβερνητική πολιτική και οι συνέπειές της πάνω στην πλειοψηφία των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών, είχαν την αποφασιστική σημασία.

Ιδιωτικοποιήσεις

Τα Τέμπη αποδείχθηκαν ένα σημείο καμπής. Δεν ήταν μόνο η οργή για τα θύματα. Δεν ήταν μόνο ο θυμός για την ολοφάνερη απόπειρα της κυβερνητικής προσπάθειας για συγκάλυψη. Ήταν επίσης η σύνδεση που έκανε ο κόσμος με ένα πάγιο στοιχείο της κυβερνητικής-καθεστωτικής πολιτικής στα τελευταία χρόνια: τις ιδιωτικοποιήσεις. Και αυτό έγινε εφικτό σε μαζικό επίπεδο, γιατί ο κόσμος έχει συσσωρεύσει πικρές εμπειρίες για τις συνέπειες των ιδιωτικοποιήσεων όχι μόνο στις μεταφορές και το οφθαλμοφανές έγκλημα στο σιδηρόδρομο, αλλά επίσης στην εκπαίδευση, στην υγεία, στην ενέργεια κ.ο.κ. Στις 28 Φλεβάρη, το προχρόνιο του κόσμου από την οργή στο δρόμο, ήταν ένα βήμα που προκάλεσε και θα προκαλεί πολιτικές συνέπειες.

Οι ιδιωτικοποιήσεις δεν είναι ένα απομονωμένο «κόκκινο πανί» που διαχωρίζει πλατιά τμήματα κόσμου από την κυβερνητική πολιτική του Μητσοτάκη. Σε όλες τις δημοσκο-

πήσεις η ακρίβεια χαρακτηρίζεται ως το υπ' αριθμόν ένα πρόβλημα της πλειοψηφίας. Και σε αυτόν τον επικίνδυνο για την κυβέρνηση τομέα, ο κόσμος αρχίζει να κάνει συνδέσεις αποφασιστικής πολιτικής σημασίας. Που τις τροφοδοτεί η καθημερινή κυβερνητική πολιτική. Ας σταχυολογήσουμε από την επικαιρότητα.

Ταξική μονομέρεια

Η κυβέρνηση και ειδικότερα η υπουργός Εργασίας, Νίκη Κεραμέως, πανηγυρίζουν για την αύξηση του κατώτατου μισθού που το 2024 έφτασε, λέει, στα 830 ευρώ. Την ίδια στιγμή τα στοιχεία του υπουργείου Εργασίας και της Τράπεζας της Ελλάδος δείχνουν ότι ο μέσος πραγματικός μισθός της εργατικής τάξης παραμένει καθηλωμένος, γιατί ένα όλο και μεγαλύτερο τμήμα των εργατών πιέζεται προς τον κατώτατο μισθό. Περίπου το 50% του συνολικού εργατικού δυναμικού το 2024 είχε μισθό κατώτερο των 1.000 ευρώ! Η σκληρή κατάσταση που δημιουργήσε η «μνημονιακή» περίοδος και η ενίσχυση των εργοδοτικών μηχανισμών, δεν αντιμετωπίζεται με την υποκριτική αναφορά στην «ελευθερία» για Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας. Αφενός, γιατί στην Ελλάδα το ποσοστό των εργαζομένων που «καλύπτεται» από ΣΣΕ παραμένει εξαιρετικά χαμηλό (26%), πολύ κάτω ακόμα και από το όριο που έχει βάλει η νεοφιλελεύθερη Κομισιόν με την αντίστοιχη Ευρωπαϊκή Οδηγία (80%). Αφετέρου, γιατί οι εργοδότες, αξιοποιώντας στο έπακρο την κυβερνητική πολιτική, επιτυγχάνουν Συμβάσεις που στην πλειοψηφία τους (62%) «συνομολογούν» μηδενικές (!) αυξήσεις στους μισθούς, ενώ στη μειοψηφία τους «παραχωρούν» αυξήσεις κατά μέσο όρο 2%, δηλαδή κάτω από τον πληθωρισμό και κατά πολύ κάτω από τον πληθωρισμό τροφίμων που είναι καθοριστικός για το εργατικό εισόδημα.

Αυτή η σκληρή πολιτική απέναντι στον εργατικό μισθό (και τις συντάξεις!) συνδυάζεται με μια μεγάλη «γενναιοδωρία» προς το από πάνω τμήμα της κοινωνίας. Τα στοιχεία σχετικά με την απόδοση των φόρων αποδεικνύουν ότι ένα ελάχιστο ποσοστό μεγαλοοφειλετών, το 0,3%, παρακρατά το 76% του χρέους. Σε απλά ελληνικά αυτό σημαίνει ότι η κυβέρνηση που αρνείται να μειώ-

σει τον ΦΠΑ-καρμανιόλα, που αρνείται να μειώσει τους σκληρούς συντελεστές φορολόγησης των χαμηλών εισοδημάτων, επιτρέπει σε μια δράκα μεγάλων εταιρειών να διασφαλίζουν πρόσφατη «ρευστότητα» με τη μαζική φοροαποφυγή και φοροκλοπή.

Μέσα σε αυτό το κλίμα «ταξικής μονομέρειας», η απόφαση του Δένδια να δώσει αυξήσεις στους αξιωματικούς, αυξήσεις που φτάνουν ακόμα και στο 20%, είναι μια χοντροκομμένη πρόκληση.

Ο Μητσοτάκης επιμένει ότι θα επιχειρήσει να «γυρίσει το παιχνίδι» μέχρι το 2027. Ταυτόχρονα υπογραμμίζει ότι θα το επιχειρήσει διατηρώντας την ίδια πολιτική, με κέντρο τις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις.

Είναι εξαιρετικά αμφίβολο το αν θα αντέξει μέχρι το 2027. Όμως δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η συνέχεια αυτής της πολιτικής ενέχει τον κίνδυνο για ακόμα μεγαλύτερες απώλειες της ΝΔ.

Πονοκέφαλοι

Σε όλες τις πρόσφατες δημοσκοπήσεις η ΝΔ βρίσκεται κάτω από το 30%, με αποτέλεσμα των σύνολο των δημοσκοπών να ομοφωνεί στο συμπέρασμα ότι η στρατηγική της αυτοδυναμίας είναι πολιτικά νεκρή. Πλησιάζοντας περισσότερο προς το 25%, το κόμμα του Μητσοτάκη αντιμετωπίζει έναν πρόσθετο κίνδυνο: να χάσει το «μπόνους» του εκλογικού νόμου προς το πρώτο κόμμα, υπό την προϋπόθεση ότι αυτό υπερβαίνει το 25% των ψηφισάντων, και να οδηγηθεί σε μια Κοινοβουλευτική Ομάδα της τάξης των 70-75 βουλευτών που θα μετατρέπει την πιθανότητα σχηματισμού κυβέρνησης σε άλυτο σταυρόλεξο.

Σε αυτό το σημείο οι εσωκομματικοί «προβληματισμοί» στη ΝΔ συναντιούνται με τις ευρύτερες καθεστωτικές ανησυχίες σχετικά με τις προοπτικές μιας επικίνδυνης πολιτικής κρίσης στον ελληνικό καπιταλισμό. Γιατί τα πεπραγμένα της κυβέρνησης Μητσοτάκη κάνουν εξαιρετικά απίθανες, τουλάχιστον υπό την ηγεσία του, τις κυβερνήσεις «ευρύτερων συναίνεσεων» που τα πιθανότατα εκλογικά αποτελέσματα θα κάνουν αναπόφευκτες.

Το σύνολο αυτών των διαπιστώσεων μειώνει την πειθαρχία και τη συνοχή του κόμματος της ΝΔ.

Η φέστα του Δένδια, με την παρουσία της «τριανδρίας» Α. Σαμαρά-Κ. Καραμανλή-Πρ. Παυλόπουλου, ήταν ένα σαφές πρώτο βήμα. Όμως η σύγκλιση της «παραδοσιακής» με τη «σκληρή» Δεξιά, τι έχει να πει για τη σημερινή συγκυρία; Η αναφορά του Δένδια στο πεντάπτυχο «ταυτοτικών αξιών» (Πατρίδα-Γλώσσα-Παραδόσεις-Θρησκεία-Οικογένεια) θυμίζει το χουντικό τρίπτυχο (Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια), αλλά για να αποκτήσει πολιτική δυναμική χρειάζεται πολλές άλλες επεξεργασίες και πολιτικές πρωτοβουλίες.

Στον ανασχηματισμό φάνηκε να πριμοδοτεί ο Μητσοτάκης, ως προς τη διαδοχή του, τον Κωστή Χατζηδάκη. Αν η ΝΔ επιλέξει να αντιμετωπίσει τις επόμενες εκλογές με επικεφαλής τον «Σούπερμαν» των ιδιωτικοποιήσεων και αρχιτέκτονα του πιο δογματικού νεοφιλελευθερισμού, τότε ακόμα και το 25% μπορεί να αποδειχθεί άπιαστος στόχος.

Για την ώρα όλες οι βαρωνίες μέσα στη ΝΔ συμφωνούν στο ότι δίνουν στον Μητσοτάκη τη δυνατότητα να «κρατήσει το τιμόνι» μέχρι τις επόμενες εκλογές, και στην περίπτωση των δυσμενών προβλέψεων να καθοδηγήσει ο ίδιος τη διαδοχή του («αλλαγή εν πλώ»). Με μια απειλητική υποσημείωση: αν εμφανιστούν δημοσκοπήσεις που δείχνουν τη ΝΔ κάτω από το... 20%, τότε η διαδικασία θα μετατραπεί σε άτακτη.

Αγώνες

Αυτή η προοπτική δεν μπορεί και δεν πρέπει να αντιμετωπιστεί από τον κόσμο μας και την Αριστερά αναγνωρίζοντας την προτεραιότητα των κοινοβουλευτικών διαδικασιών. Το φιάσκο με την πρόταση μομφής μετά το σεισμό της 28ης Φλεβάρη είναι διδακτικό. Η περίοδος που έρχεται πρέπει να έχει στο κέντρο της την κλιμάκωση και το συντονισμό των αγώνων από τα κάτω, με στόχο να μετατρέψουμε τις αδυναμίες μιας αντιδραστικής κυβέρνησης σε κατακτήσεις του κόσμου μας, με βάση ένα πρόγραμμα εργατικών και λαϊκών διεκδικήσεων. Μια τέτοια τακτική, πέρα από το αποτελεί την καλύτερη απάντηση στον Μητσοτάκη και στην κλίκα του, θα περιορίζει και τις δυνατότητες όλων των άλλων βαρώνων και παράκεντρων της Δεξιάς να επεξεργαστούν έγκαιρα μια εναλλακτική ηγετική λύση.

Η διπλωματία και η ενεργειακή πολιτική του Μητσοτάκη στην Ανατολική Με τις πλάτες του Ισραήλ, μπράβος

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η επίσκεψη του Μητσοτάκη στο Ισραήλ και η συζήτησή του με τους Νετανιάχου και Χέρτσογκ, γίνεται σε μια κρίσιμη και ευμετάβλητη διεθνή αλλά και περιφερειακή συγκυρία.

Ο «τυφώνας» Τραμπ στις διεθνείς γεωπολιτικές σχέσεις δεν επηρεάζει αρνητικά τους «άξονες» που οι ΗΠΑ έχτισαν στην Ανατολική Μεσόγειο κατά την προηγούμενη περίοδο. Όπως υπογράμμισε και πρόσφατα ο πολύπειρος Τζέφρι Πάιατ (ο πρέσβης των ΗΠΑ στην Αθήνα κατά την περίοδο της κρίσης και μετέπειτα υφυπουργός Εξωτερικών του Μπάιντεν), το σχήμα Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ + ΗΠΑ είναι «στρατηγικής σημασίας» και οι Αμερικανοί δεν προτίθενται να υποχωρήσουν από αυτό.

Στο κέντρο των συζητήσεων Μητσοτάκη-Νετανιάχου βρίσκονταν οι εξοπλισμοί και η κοινή στρατιωτική επαγρύπνηση. Στις ανακοινώσεις αυτά περιγράφονται ως κοινές «αμυντικές» δεσμεύσεις. Αλήθεια, ενάντια σε ποιους και με τι μεθόδους «αμύνεται» σήμερα το Ισραήλ; Η σφαγή των Παλαιστινίων, η άμεση στρατιωτική απειλή κατά του Λιβάνου και της Συρίας, και στο βάθος η απειλή κατά του Ιράν, θα ήταν αρκετά για να καταδικάσει κανείς ως ακραία αντιδραστική την ελληνο-ισραηλινή «συμμαχική σχέση» που

στηρίζει ξετσιώπα ο Μητσοτάκης.

Στη συνάντηση τέθηκαν και πιο φιλόδοξοι σχεδιασμοί, όπως ο οικονομικός και διπλωματικός-στρατιωτικός «διάδρομος» IMEC (Ινδία-Μέση Ανατολή-Ευρώπη). Πρόκειται για μια από τις πιο τολμηρές «νέες ιδέες» των ΗΠΑ, με στόχο να αποσπάσουν την Ινδία του Μόντι από το πλαίσιο των BRICS, να της δώσουν εμπορική-οικονομική πρόσβαση στις ευρωπαϊκές αγορές και σε αντάλλαγμα να πάρουν τη διπλωματική-στρατιωτική στήριξη του Μόντι στον Ινδικό και στην «καυτή» περιοχή της Ερυθράς Θάλασσας και του Περσικού Κόλπου.

Αυτά τα μεγαλόπνοα σχέδια (όπως και η προθυμία του Μητσοτάκη να λειτουργήσει ως «προξενήτρα» για την εξομάλυνση των σχέσεων Ισραήλ-Γαλλίας) συνδυάζονται με πιο χειροπιαστές «δουλειές», με άμεσο οικονομικό αντίκτυπο. Δεν είναι τυχαίο ότι αναθερμάνθηκαν έντονα οι διεργασίες για την ηλεκτρική διασύνδεση μεταξύ Ισραήλ-Κύπρου-Ελλάδας, με το διαβόητο υποβρύχιο «καλώδιο», ένα σχέδιο που λίγους μόνο μήνες πριν οι (ευρωπαϊκές αλλά και κυπριακές) «αγορές» έκριναν ως ασύμφορο και έστειλαν στον πάγο. Όμως στην οικονομική και ενεργειακή πολιτική, οι «μεγάλες ειδήσεις» ήρθαν από την εδώ πλευρά της θάλασσας.

Οικόπεδα και εξορύξεις

Ο αμερικανικός κολοσσός Chevron δήλωσε «ξαφνικά» το επείγον ενδιαφέρον του να αναλάβει τις μελέτες και την

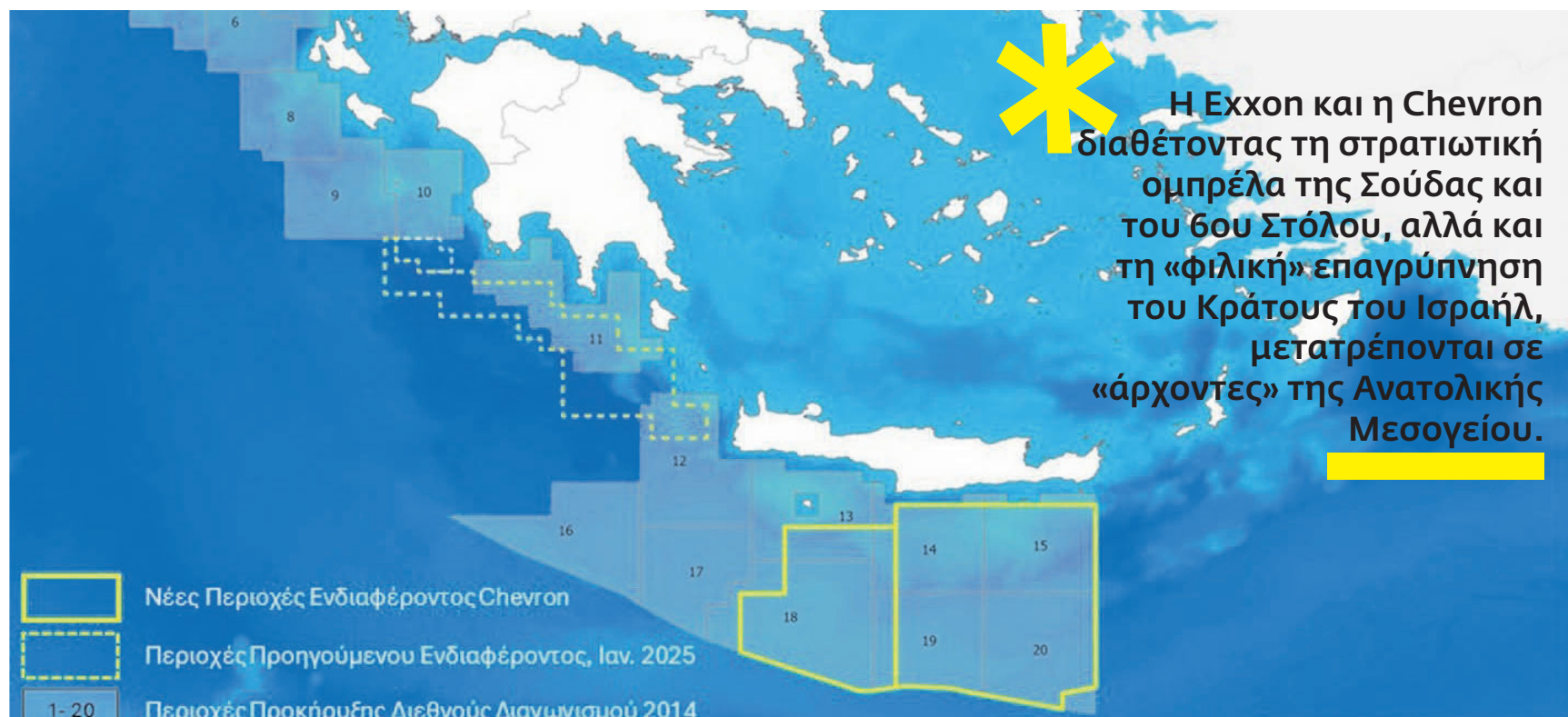


προοπτική των εξορύξεων σε μια τεράστια θαλάσσια περιοχή νότια της Κρήτης, που απλώνεται σε μεγάλο τμήμα του Λιβυκού Πελάγους (που, όχι τυχαία, έχει αρχίσει πλέον να αποκαλείται Νότιο Κρητικό Πέλαγος).

Η πολιτική του Τραμπ, που γράφει στα παλιά παπούτσια του την απειλή της κλιματικής κατάρρευσης, και το σύνθημα «Εξορύξεις μωρό μου, εξορύξεις!», έχει ενθαρρύνει τις αμερικανικές πετρελαιοτικές εταιρίες να «απελευθερώσουν» τεράστια κεφάλαια για να υλοποιήσουν σχεδιασμούς που μέχρι χθες έμεναν στα συρτάρια. Η επιστροφή στην κυβέρνηση Μητσοτάκη του αμερικανοστραφούς Σταύρου Παπασταύρου (στη θέση του υπουργού Ενέργειας και Περιβάλλοντος!) αποδεικνύεται κάθε άλλο παρά τυχαία. Σε συνδυασμό, προκύπτει ένα «χρονο-

διάγραμμα» πρωτοφανούς ταχύτητας και αποτελεσματικότητας: Μέσα στο 2025 (!) θα έχει ολοκληρωθεί, λέει, όλη η διαδικασία διαπραγμάτευσης και διαγωνισμών, και η Chevron θα έχει αποκτήσει την «κυριότητα» για εξορύξεις σε ένα μεγάλο αριθμό θαλάσσιων «οικόπεδων» που ξεπερνούν –κατά πολύ!– το όριο των διεθνώς αναγνωρισμένων ελληνικών χωρικών υδάτων (που, πέρα από τις αμπελοφιλοσοφίες, εξακολουθούν να είναι αναγνωρισμένα μέχρι τα 6 ναυτικά μίλια από την πλησιέστερη ακτή).

Σημειώνεται ότι ο έτερος αμερικανικός κολοσσός, η Exxon Mobil, έχει κατοχυρώσει τα «οικόπεδα» νότια και νοτιοδυτικά της Πελοποννήσου αλλά και δυτικά-νοτιοδυτικά της Κρήτης. Η Exxon, επίσης, ήδη ελέγχει «οικόπεδα» ανοιχτά της Κύπρου, ενώ σε συνεργα-



Μεσόγειο των ΗΠΑ

σία με τη ΒΡ έχει αρχίσει εξορύξεις στα ανοιχτά των ακτών της Αιγύπτου.

Ο σχεδιασμός της Chevron προκάλεσε ενθουσιασμό στον λεγόμενο «πατριωτικό» πολιτικό χώρο. «Η συμπεριφορά της υπερβαίνει και τις πιο αισιόδοξες προβλέψεις και είναι πιο τολμηρή ακόμα και από αυτήν που ακολουθήσαμε εμείς, όταν οριοθετήσαμε το νότιο όριο των θαλασσοεμαχίων της Κρήτης» έγραψε ένας από τους χαρακτηριστικούς εκπροσώπους αυτού του ρεύματος. Πράγματι. Μόνο που αν δει κανείς στο χάρτη τη διαδοχή των «οικοπέδων» της Chevron και της Exxon Mobil, τότε θα διαπιστώσει ότι ζωγραφίζεται ένα τόξο-φραγής της Ανατολικής Μεσογείου, που θα χαρακτηρίζεται πλέον ως περιουσιακό στοιχείο των δύο μεγαλύτερων αμερικανικών εξορυκτικών κολοσσών. Και είναι γνωστό ότι η οικονομική «κυριότητα» σε μια θαλάσσια περιοχή είναι ο πρόλογος για τη στρατιωτική κυριαρχία επ' αυτής. Αν μάλιστα στην Αίγυπτο του φιλο-αμερικανού δικτάτορα Σίσι αναγνωριστεί μια ανάλογη «απλοχεριά», τότε το αμερικανικό τόξο φραγής στην Ανατολική Μεσόγειο θα γίνει κυριολεκτικά αδιαπέραστο. Η Exxon και η Chevron διαθέτοντας τη στρατιωτική ομπρέλα της Σούδας και του δού Στόλου, αλλά και τη «φιλική» επαγρύπνηση του Κράτους του Ισραήλ, μετατρέπονται σε «άρχοντες» της Ανατολικής Μεσογείου.

Οι άγριες συνέπειες των εξορύξεων στο περιβάλλον γενικά και στο θαλάσσιο περιβάλλον ειδικότερα, είναι ένας απολύτως κρίσιμος παράγοντας, αλλά δεν είναι αντικείμενο του παρόντος άρθρου. Όμως οι συνέπειες στη γεωπολιτική της περιοχής και ο κίνδυνος για την ειρήνη, είναι επίσης απολύτως κρίσιμος παράγοντας.

Οι οπαδοί της στρατηγικής επέκτασης μέσω των ΑΟΖ, συνηθίζουν να μιλούν για ένα κάποιο Διεθνές Δίκαιο. Όμως αυτό ορίζει ότι η άσκηση κυριαρχικών δικαιωμάτων σε μια ευρύτερη θαλάσσια ζώνη (ΑΟΖ) μέχρι του ορίου των 200 ν. μιλίων προϋποθέτει διεθνή συμφωνία αναγνώρισης των ΑΟΖ, μεταξύ των χωρών που έχουν αντιτιθέμενα συμφέροντα, συμφωνία που αποκτά ισχύ αφού κατατεθεί στον ΟΗΕ. Αυτή η προϋπόθεση αναδείχθηκε πέρα από κάθε αμφισβήτηση, στις μακρές και περίπλοκες διαπραγματεύσεις Ελλάδας-Ιταλίας σχετικά με τις ΑΟΖ στην «εύκολη» θάλασσα του Ιονίου, όπως και στις αποτυχημένες διαπραγματεύσεις Ελλάδας και Αλβανίας για τον καθορισμό των μεταξύ τους θαλάσσιων ορίων.

Τι ισχύει αν δεν υπάρχουν ανάλο-

γες συμφωνίες, ή μέχρι αυτές να επιτευχθούν; Η απάντηση είναι απλή: τα διεθνώς αναγνωρισμένα χωρικά ύδατα (στην Ελλάδα τα 6 ν. μίλια). Η συστηματική εφημερίδα «Το Βήμα» (30/3) φρόντισε να προειδοποιήσει τους θερμοκέφαλους, με τη γνώμη μιας ελληνίδας καθηγήτριας Δικαίου: «Από τη στιγμή που οι ερευνητικές και αναπτυξιακές δραστηριότητες των εταιρειών θα είναι εντός των 6 ν.μ. καμία Τρίτη πλευρά δεν νομιμοποιείται να αντιδράσει». Πράγματι, αλλά και αντιστρόφως: έξω από τα 6 ν.μ., κάθε τρίτη πλευρά νομιμοποιείται να αντιδράσει σε πρακτικές κυριαρχίας επί των διεθνών υδάτων.

Η αναφορά μας δεν είναι τυχαία. Στις μελέτες για την πόνηση του υποβρύχιου καλωδίου σύνδεσης Ισραήλ-Κύπρου-Ελλάδας (GSI), η Τουρκία αντέδρασε. Έβγαλε πολεμικά πλοία στα διεθνή ύδατα νότια της Κάσου και δέσμευσε με Navtex τις περιοχές των ερευνών. Η ανάδοχος εταιρεία υποχώρησε και το ιταλικό ερευνητικό πλοίο Ievoli Relume διατάχθηκε να γυρίσει στη βάση του. Μόνο που τα πράγματα με το σχεδιασμό της Chevron θα είναι εξαιρετικά πιο σοβαρά.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι με το σχεδιασμό της Chevron η κυβέρνηση Τραμπ στέλνει «μήνυμα» εύνοιας προς την ελληνική πλευρά. Το «μήνυμα» έχει επίσης την υποστήριξη του Νετανιάχου. Ακόμα, δεν μπορεί να θεωρηθεί άσχετη η ανακοίνωση της επίσκεψης του υπουργού Άμυνας της Γαλλίας στην Αθήνα, αλλά και η προαναγγελία ότι το γαλλικό πυρηνικό αεροπλανοφόρο Σαρλ Ντε Γκολ θα «επισκεφτεί» τα ελληνικά νερά.

Για την ώρα η Τουρκία του Ερντογάν δεν έχει αντιδράσει. Πιθανότατα γιατί η αστάθεια στο εσωτερικό της κλιμακώνεται, αλλά και γιατί ο συσχετισμός υπέρ των Chevron-Exxon είναι «πειστικός». Όμως τίποτα δεν βεβαιώνει ότι η στάση αυτή θα διατηρηθεί και στο μέλλον.

Ο Μητσοτάκης στηρίζοντας ασύστολα τα σχέδια των Αμερικανών και του Ισραήλ στην Ανατολική Μεσόγειο, επιχειρεί να τα συνδυάσει με κάποιες «εθνικές επιτυχίες» στην κατανομή των μεριδίων κυριαρχίας. Είναι ένα παιχνίδι με τη φωτιά. Ένα παιχνίδι άμεσα δεμένο με τη διαρκή κλιμάκωση των εξοπλισμών και την ενίσχυση του милитарισμού στο εσωτερικό της χώρας. Όπου δεν πρέπει να υπάρχει καμία αμφιβολία για το ποιος τελικά θα πληρώσει τον οικονομικό λογαριασμό για τα όπλα, αλλά και τον πολιτικό λογαριασμό για την υποταγή σε τέρατα όπως η Chevron και η Exxon Mobil.



ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΗ ΕΞΑΓΓΕΛΙΑ

Ο Μητσοτάκης, μετά το φιάσκο του ανασχηματισμού, προσπαθεί με διάφορες παροχές να αντιστρέψει το αρνητικό πολιτικό κλίμα για την κυβέρνηση και τα χαμηλά δημοσκοπικά ποσοστά της ΝΔ. Μόνο που η προκλητική κυβερνητική εξαγγελία για αύξηση των μισθών των στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων (από 13% έως 20%, ανάλογα τον βαθμό και την προϋπηρεσία), για το «καλόπιασμα» μιας προνομιακής δεξαμενής ψηφοφόρων της Δεξιάς, έφερε «πονοκέφαλο» στο Μαξίμου. Από την επόμενη μέρα πλειάδα γαλάζιων στελεχών ζήτησαν την επέκταση του μέτρου και στα σώματα ασφαλείας, με τον Α. Γεωργιάδη να πρωτοστατεί: «είναι βέβαιο ότι μετά τις αναγκαίες αυξήσεις στις Ένοπλες Δυνάμεις θα βρεθεί ο δημοσιονομικός χώρος, για να ακολουθήσουν άμεσα οι αυξήσεις και για τα στελέχη της ΕΛΑΣ, του Λιμενικού και της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας». Σε αυτή τη δήλωση αντέδρασε μέχρι και η ΔΑΚΕ Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων, σχολιάζοντας ότι «εξεχάσατε να πείτε ότι πρέπει να δοθούν αυξήσεις και στους υγειονομικούς, που προσφέρουν τις υπηρεσίες τους μέσα σε αντίξοες και ανθυγιεινές συνθήκες και αμείβονται με τους χαμηλότερους μισθούς στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Που δουλεύουν αργίες και νυκτερινά για ψίχουλα, που υπάρχει μεγάλο κύμα φυγής από τα νοσοκομεία». Οι αυξήσεις σε αυτούς που κράτησαν και κρατούν όρθιο το ΕΣΥ, στους εκπαιδευτικούς που μορφώνουν τη νεολαία, στους εργαζόμενους στους δήμους και τις άλλες κοινωνικές υπηρεσίες που στηρίζουν τις λαϊκές ανάγκες, θα έπρεπε να ήταν η άμεση προτεραιότητα. Αλλά όταν από κράτος πρόνοιας, φτιάχνεις κράτος πολέμου, οι καραβανάδες και οι μπάτσοι, θα τυγχάνουν ειδικής μέριμνας.

ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΣΥΓΚΑΛΥΨΗΣ

Σήμα συγκάλυψης των ευθυνών του Λιμενικού για το έγκλημα της Πύλου, δίνει η επιλογή του Τρύφωνα Κοντιζά, ως νέου αρχηγού του Λιμενικού Σώματος. Με την ιδιότητα του διευθυντή του Κλάδου Ασφάλειας και Αστυνόμευσης του Λιμενικού Σώματος, ο σημερινός αρχηγός του Λιμενικού είχε επιτελικό ρόλο στη διαχείριση του πολύνεκρου ναυαγίου στην Πύλο και ήταν παρών στην αίθουσα επιχειρήσεων του Ενιαίου Κέντρου Συντονισμού Έρευνας και Διάσωσης. Εναντίον του ίδιου και άλλων ανώτερων αξιωματικών έχει υποβληθεί μήνυση εκ μέρους συγγενών των θυμάτων για ενέργειες και παραλείψεις που οδήγησαν στο ναυ-

άγιο, καθώς για 15 ώρες το Λιμενικό αρνήθηκε να οργανώσει επιχείρηση διάσωσης ενός αλιευτικού σκάφους υπερφορτωμένου, που προσπάθησαν να το ρυμουλκήσουν έξω από τα ελληνικά ύδατα. Η εισαγγελέας του Ναυτοδικείου, μετά το πόρισμα του Συνηγόρου του Πολίτη, έχει ζητήσει συμπληρωματική κατάθεση οκτώ ανώτερων αξιωματικών (ανάμεσα τους και ο Κοντιζάς) στο πλαίσιο της προκαταρκτικής εξέτασης, για την πιθανότητα ποινικών ευθυνών της ηγεσίας του Λιμενικού. Αντί λοιπόν να βρεθεί σε διαθεσιμότητα και στο εδώλιο για τον πνιγμό εκατοντάδων προσφύγων, ο ανώτατος αξιωματικός επιβραβεύεται με τη μέγιστη προαγωγή. Όπως στα Τέμπη, έτσι και στην Πύλο, η εγκληματική αδιαφορία των κρατικών αξιωματούχων και οι μηχανισμοί συγκάλυψης, ακολουθούν αμοιβαία διαδρομή.

ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ ΛΑΜΟΓΙΑ

Δυσάρεστα τα νέα για την ευρωπαϊκή ακροδεξιά μετά την καταδίκη της Λεπέν -και άλλων 23 ατόμων- από γαλλικό δικαστήριο και τον αποκλεισμό της από τις ερχόμενες εκλογές. Το δικαστήριο καταδίκασε τη Λεπέν σε ποινή φυλάκισης 4 ετών με ζητή αναστολή και 5ετή αποκλεισμό από το δικαίωμα του εκλέγεσθαι, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε διαδικασία έφεσης. Απόφαση που σημαίνει ότι πιθανώς δεν θα μπορεί να είναι υποψήφια στις γαλλικές προεδρικές εκλογές του 2027. Η κατηγορία αφορά την υπεξαίρεση 474.000 ευρώ για θέσεις κοινοβουλευτικών βοηθών στην ευρωβουλή, ενώ η συνολική ζημία ανέρχεται σε 2,9 εκατομμύρια ευρώ, ποσό που προήλθε από την παράνομη πληρωμή των βοηθών για εργασία, ενώ στην πραγματικότητα εξυπηρετούσε τα συμφέροντα του κόμματος. Στη φυλακή θα οδηγηθεί και ο Καρλ-Χάιντς Γκράσερ, πρώην υπουργός Οικονομικών της Αυστρίας, στη βάση της τελεσίδικης απόφασης του Αυστριακού Ανώτατου Δικαστηρίου, ο οποίος μαζί με άλλους αξιωματούχους της κυβέρνησης συνεργασίας της Δεξιάς με την ακροδεξιά του -τότε επικεφαλής- Γεργκ Χάιντερ έκαναν μπιζνες με ακίνητα του Δημοσίου. Για άλλη μια φορά, αποδεικνύεται ότι οι δήθεν «αντισυστημικοί» που έχουν «καθαρά χέρια» και θα βάλουν «όλα τα λαμόγια φυλακή», είναι πρώτοι/ες και καλύτεροι στα σκάνδαλα, την εκτεταμένη διαφθορά και τον παράνομο πλουτισμό. Όπως ακριβώς κάθε αυθεντικός εκπρόσωπος του κεφαλαίου.

Η Ευρώπη πάει πόλεμο...

Του Σπύρου Αντωνίου

Με εντατικούς ρυθμούς προχωράει η πολεμική προετοιμασία στην ΕΕ. Με επίκεντρο το μέτωπο στην Ουκρανία και τις γενικότερες επιδιώξεις των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών, η πολεμική οικονομία μετατρέπεται μεθοδευμένα σε милитарιστική υστερία.

Μοναδικοί χαμένοι οι λαοί της ηπείρου, με την κυβέρνηση Μητσοτάκη να βρίσκεται στην εμπροσθοφυλακή των πολεμοχάρων ηγεσιών.

«Συμμαχία των προθύμων»

Σε Σύνοδο στο Παρίσι, στην οποία εκπροσωπήθηκαν 29 χώρες, παρουσία και του Γ.Γ. του ΝΑΤΟ, Μαρκ Ρούτε, ο Ε. Μακρόν, επισημοποίησε τη βούληση της συμμαχίας των «προθύμων» να στείλουν στρατό στην Ουκρανία. Απόφαση που εκτιμάται πως θα αυξήσει σε επικίνδυνα επίπεδα την ένταση ανάμεσα στην Ευρώπη και τη Ρωσία. Το αγγλογαλικό σχέδιο για παρουσία στρατευμάτων στην «δίπλα αυλή» του Πούτιν, εύκολα θα μπορούσε να μετατρέψει ολόκληρη την ευρωπαϊκή ήπειρο σε πυριτιδαποθήκη.

Διπλωματικές πηγές θεωρούν δεδομένη την υλοποίησή του σχεδίου αυτού, παρά τις υπαρκτές αντιθέσεις και τις «δεύτερες σκέψεις» αρκετών ευρωπαϊκών χωρών. Ο πρόεδρος της Γαλλίας επεσήμανε ότι εύχεται η ανάπτυξη αυτών των ευρωπαϊκών στρατιωτικών δυνάμεων να γίνει με αμερικανική υποστήριξη, υπογραμμίζοντας ωστόσο ότι θα πρέπει να προβλεφθεί και το σενάριο της ανάπτυξής τους χωρίς μια τέτοια υποστήριξη.

Αναλύσεις σε μεγάλα διεθνή ΜΜΕ υποστηρίζουν ότι η αποστολή ευρωστρατού (μετά από μια εκκευρία Κιέβου-Μόσχας) θα εστιάζει στην παροχή αεροπορικής κάλυψης στην Ουκρανία, καθώς και ναυτικής παρουσίας στη Μαύρη Θάλασσα. Η ανάπτυξη των αποκαλούμενων «μποτών στο έδαφος (περίπου 20.000 στρατιωτών)» από άποψη μεγέθους δεν θα ήταν αρκετά μεγάλη για τη διατήρηση μιας εύθραυστης ειρήνης. Αντίθετα, τα στρατεύματα του «συνασπισμού των προθύμων», πιθανότατα θα αναπτυχθούν για την προστασία πόλεων, λιμανιών και μεγάλων ενεργειακών υποδομών.

Από την πλευρά της, η ΕΕ, η οποία εκπροσωπήθηκε στη «Σύνοδο για την Ειρήνη(!)» από τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Αντ. Κόστα και την πρόεδρο της Κομισιόν Ούρ-

σουλα φον ντερ Λάιεν, δεσμεύτηκε για άμεση παράδοση 2 εκατ. βλημάτων πυροβολικού στον ουκρανικό στρατό, αξίας 5 δισ. ευρώ. Επιπλέον, η ΕΕ θα ενισχύσει στρατιωτικά το Κίεβο μέσω εκταμιεύσεων του δανείου G7/ΕΡΑ (ύψους 18 δισ. ευρώ για την ΕΕ). Παράλληλα, επισημαίνεται ότι τα κράτη-μέλη έχουν δεσμευτεί από την αρχή του 2025 να παράσχουν στην Ουκρανία πρόσθετη στρατιωτική υποστήριξη, ύψους 17 δισ. ευρώ.

Ο Στάρμερ με τη σειρά του, επιβεβαίωσε τα σχέδια που παρουσίασε ο Μακρόν, ενώ προανήγγειλε μια νέα συνάντηση μεταξύ των πολεμοκάπηλων προκειμένου να βρουν τρόπους κινητοποίησης περισσότερης στρατιωτικής βοήθειας. Ο βρετανός πρωθυπουργός, ανακοίνωσε τον περασμένο μήνα στο κοινοβούλιο ότι η χώρα του θα αυξήσει τα κονδύλια για τον στρατό στο 2,5% του ΑΕΠ μέχρι το 2027 (η αύξησηση σημαίνει επιπλέον 13,4 δισ. λίρες ετησίως). Πόροι που θα «εξοικονομηθούν» από την μείωση του προϋπολογισμού κοινωνικών υπηρεσιών.

Η φιλόδοξη πρωτοβουλία Γαλλίας-Βρετανίας, για τον σχηματισμό ενός ευρωπαϊκού στρατού στην Ουκρανία, δεν θα είναι πάντως μια εύκολη υπόθεση. Αρκετές χώρες έχουν δηλώσει ότι δεν θα στείλουν στρατιωτικές δυνάμεις στα ανατολικά σύνορα της Ευρώπης με τη Ρωσία. Μετά τη Μελόνι και τον Τουσκ, ο Μητσοτάκης δήλωσε από το Παρίσι πως «η Ελλάδα δεν ανήκει στις χώρες οι οποίες είναι έτοιμες να αποστείλουν στρατεύματα στην Ουκρανία». Το γεγονός ότι η ελληνική κυβέρνηση δηλώνει προς το παρόν «ανέτοιμη» σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι απορρίπτει την αποστολή στρατευμάτων στην Ουκρανία. Η έκφραση του πρωθυπουργού («δεν είναι έτοιμη», όχι δεν θα στείλει) ήταν προσεκτικά διατυπωμένη. Άγνωστη παραμένει η στάση της Γερμανίας και του νέου καγκελάρου Μερτς, σε ένα ρευστό τοπίο αναδιάταξης παραδοσιακών συμμαχιών και όξυνσης των ανταγωνισμών μεταξύ ΗΠΑ-ΕΕ.

«Λευκή Βίβλος»

Στη Σύνοδο στο Παρίσι υπήρξε όμως και ομοφωνία σε κάτι: στην ανάγκη να δοθεί ώθηση στον «επανεξοπλισμό» της Ευρώπης. Οι «προμήθειες επιβίωσης» 72 ωρών, σε περίπτωση πολέμου, κυβερνοεπιθέσεων και σαμποτάζ σε ζωτικής σημασίας υποδομές, που παρουσίασε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ήταν το τελευταίο επεισόδιο μιας σειράς πρωτοβουλιών κλιμάκωσης του πολεμικού κλίματος στην Ευρώπη.

Ο πολεμικός πανικός που καλλιεργείται στις ευρωπαϊκές κοινωνίες,

επιχειρείται να αποτελέσει εργαλείο αποδοχής των εξωφρενικών εξοπλιστικών δαπανών. Η ευρεία συναίνεση στα σχέδια ένοπλης υπεράσπισης των συμφερόντων του ευρωπαϊκού κεφαλαίου είναι βασική προϋπόθεση για να προχωρήσουν. Για να περικόψεις ζωτικές κοινωνικές δαπάνες, ώστε να αγοράσεις οπλικά συστήματα, χρειάζεται όλος ο πληθυσμός να μπει στη λογική του «πάμε πόλεμο». Όπως ήδη κάνει η ΕΕ. Το ίδιο και για να κατασταλεί κάθε φωνή αντίρρησης στην πολεμική απειλή και την περιστολή κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων.



Η Κομισιόν παρουσίασε το σχέδιο επανεξοπλισμού της Ευρώπης, με τα 800 δισ. ευρώ για την πολεμική βιομηχανία και λοιπούς στρατιωτικούς σκοπούς, που θα πληρώσουν οι λαοί με περαιτέρω «μαχαίρι» στα κονδύλια για μισθούς, συντάξεις, σχολεία και νοσοκομεία.

Λίγες μέρες πριν τις «οδηγίες ετοιμότητας», η Κομισιόν παρουσίασε την «Λευκή βίβλο για την Άμυνα», το σχέδιο επανεξοπλισμού της Ευρώπης, που η Επιτροπή ονομάζει «Ευρωπαϊκή Αμυντική Ετοιμότητα 2030». Με πυρήνα το πρόγραμμα «ReArm Europe», με τα 800 δισ. ευρώ για την πολεμική βιομηχανία και λοιπούς στρατιωτικούς σκοπούς, που θα πληρώσουν οι λαοί με περαιτέρω «μαχαίρι» στα κονδύλια για μισθούς, συντάξεις, σχολεία και νοσοκομεία. «Η εποχή του μερίσματος της ειρήνης έχει παρέλθει προ πολλού», δήλωσε χαρακτηριστικά η Ούρσουλα Φον Ντερ Λάιεν κατά την παρουσίαση του σχεδίου.

Το σχέδιο του «επανεξοπλισμού της Ευρώπης» περιλαμβάνει ακόμα ένα νέο εργαλείο που ονομάστηκε «SAFE», το οποίο μπορεί γρήγορα να παράσχει στα κράτη-μέλη δάνεια, ύψους 150 δισ. ευρώ, για αγορά στρατιωτικών εξοπλισμών. Η βαθύτερη επιθυμία της πολιτικής ηγεσίας της Ε.Ε. είναι να φτιάξει το δικό της, ευρωπαϊκό στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα, για να μένουν τα χρήματα στα ταμεία των ευρωπαϊκών εταιρειών όπλων. Η Επιτροπή αφήνει ανοιχτή την πόρτα σε συνεργασίες με τρίτες χώρες, ανάμεσα στις οποίες και η Τουρκία, η Μ. Βρετανία, η Νορβηγία, η Ισλανδία και ο Καναδάς.

Επίσης, η Κομισιόν προτείνει την ενεργοποίηση της λεγόμενης «Εθνικής Ρήτρας Διαφυγής» για να δώσει

στα κράτη-μέλη μεγαλύτερη ευελιξία ώστε να ξεδεύουν περισσότερα στην άμυνα χωρίς να παραβιάζουν τους δημοσιονομικούς κανόνες που περιορίζουν το όριο του ελλείμματος στο 3% του ΑΕΠ, με τη δυνατότητα κινητοποίησης πρόσθετων «αμυντικών» δαπανών έως και 1,5% του ΑΕΠ ανά χώρα, ή περίπου 650 δισεκατομμύρια ευρώ τα επόμενα τέσσερα χρόνια για τους 27. Χώρες όπως η Ελλάδα όμως, που ήδη ξεδεύουν υψηλό ποσό για στρατιωτικές δαπάνες, δεν είναι σίγουρο ότι θα επωφεληθούν από την ενεργοποίηση της ρήτρας. Πάντως στο Μαξίμου δεν

έχουν πρόβλημα με τη «δημοσιονομική ισορροπία», όταν μιλούν για εξοπλισμούς. Διότι δεν είναι 13ος και 14ος μισθός να... επιβαρύνει τα ταμεία του κράτους!

Και επειδή το «τζάμπα πέθανε» εδώ και δεκαετίες στις Βρυξέλλες, η αύξηση των στρατιωτικών δαπανών κάνει πιο ακριβή την εξυπηρέτηση του χρέους, λόγω ακριβότερου δανεισμού. Η ρήτρα διαφυγής δεν σημαίνει ότι οι δαπάνες αυτές δεν θα είναι πραγματικές (παρόλο που μπορεί να κρύβονται «λογιστικά») και ότι δεν θα αυξάνουν το πραγματικό έλλειμμα. Επιπλέον, η ευρωλιτότητα, μέσω της περικοπής κοινωνικών κονδυλίων, στο όνομα της δημοσιονομικής σταθερότητας και της «άμυνας της πατρίδας», θα γονατίσει κι άλλο τα ευρωπαϊκά νοικοκυριά.

«Στρατιωτικός κείνσιανισμός»

Στα μέσα Μαρτίου, «πέρασε» από την απερχόμενη Ομοσπονδιακή Βουλή το σχέδιο του νικητή των γερμανικών εκλογών, Φρίντριχ Μερτς, για χαλάρωση του «φρένου χρέους» με στόχο την ενίσχυση της «άμυνας» και την αναζωογόνηση της οικονομίας. Το σχέδιο προβλέπει τη δημιουργία ενός ταμείου 500 δισ. ευρώ για επενδύσεις στις υποδομές, με έμφαση στους πολεμικούς εξοπλισμούς, μια κίνηση που συνιστά τομή στην μεταπολεμική ιστορία της Γερμανίας. Η έννοια του στρατιωτι-



κού ή милитаристικού κείνσιανισμού επανέρχεται συνεχώς στον δημόσιο διάλογο, όσο η Ευρώπη βαδίζει το δρόμο του εξοπλιστικού πυρετού. Αν ο κείνσιανισμός υποστηρίζει ότι η αύξηση των δημόσιων δαπανών μπορεί να τονώσει την οικονομία, η στρατιωτική εκδοχή του δίνει έμφαση στις εξοπλιστικές δαπάνες, έναντι των δαπανών για υγεία, παιδεία και κοινωνική πρόνοια.

Η γερμανική οικονομία έχει κολλήσει σε διετή ύφεση. Με την επιβολή των αμερικανικών δασμών, η προβλεπόμενη ανάπτυξη 0,2% για το 2025, δύσκολα θα επιτευχθεί. Υπό τη σκιά ενός τρίτου συνεχόμενου έτους ύφεσης, επιχειρηματίες, σχολιαστές

των μέσων ενημέρωσης, ακόμη και γραφειοκράτες ηγέτες συνδικάτων, υποστηρίζουν τώρα μια στρατηγική «ανάπτυξης μέσω των εξοπλισμών», ως μοχλό επανεκκίνησης της οικονομίας.

Και κάπως έτσι από την «Ευρώπη της ειρήνης», οι ευρωηγεσίες καθοδηγούν τη στροφή στην πολεμική οικονομία, που επιδιώκεται να αποτελέσει την αναπτυξιακή διέξοδο που αναζητά η ΕΕ (και τα υπόλοιπα ιμπεριαλιστικά κέντρα), από το σπирάλ συνεχόμενων κρίσεων. Άλλωστε, οι επενδύσεις μέσα από την στρατιωτικοποίηση και η ανοικοδόμηση κατεστραμμένων χωρών, υπήρξαν πάντοτε πεδία κερδοφορίας για το

κεφάλαιο.

Η Volkswagen, για παράδειγμα, ανακοίνωσε πρόσφατα ότι είναι ανοιχτή στο να επιστρέψει στην κατασκευή στρατιωτικών οχημάτων, η οποία ήταν ένας από τους κύριους κλάδους παραγωγής της εταιρείας κατά τη διάρκεια του Τρίτου Ράιχ. Οι τιμές των μετοχών των ευρωπαϊκών εταιρειών εξοπλισμών, όπως η Rheinmetall και η Leonardo, εκτινάχθηκαν μετά την ανακοίνωση από την ΕΕ του σχεδίου «ReArm Europe». Η Metlen του Μυτιληναίου διαφημίζει τη μονάδα της στον Βόλο, που παράγει εξαρτήματα για τεθωρακισμένα.

Οι παραγγελίες της πολεμικής βιο-

μηχανίας για νέα οπλικά συστήματα, σφαίρες, танκς, μαχητικά αεροσκάφη, drones και έξυπνους δολοφόνους τεχνητής νοημοσύνης, φέρνει ακόμα πιο κοντά το ενδεχόμενο ενός νέου γενικευμένου πολέμου, σε έναν πλανήτη που ήδη μαίνονται σφοδρές πολεμικές συρράξεις. Η πολιτική βούληση να αναζωπυρωθεί ο Ψυχρός Πόλεμος με τη Ρωσία, σε βαθμό που το ενδεχόμενο να μετατραπεί σε «θερμό» να κρέμεται από τη λεπτή κλωστή ενός ανθρώπινου λάθους ή μιας τυχοδιωκτικής ενέργειας κάποιας «στριμωγμένης» ηγεσίας, φέρνει κυριολεκτικά ανατριχίλα. Είναι δυνατόν να είμαστε υπέρ της κατασκευής όπλων καταστροφής της ανθρωπότητας για τη δημιουργία θέσεων εργασίας;

Οι κίνδυνοι για τη ζωή, τα όποια στοιχεία κοινωνικού κράτους παραμένουν, το εισόδημα και τις ελευθερίες των ευρωπαϊκών λαών, πολλαπλασιάζονται. Οι ισχυρές δόσεις милитарισμού, τα καθεστωτικά καλέσματα στοίχισης πίσω από «εθνικούς στόχους» και πολεμικές περιπέτειες, χρειάζεται να βρουν την κάθετη άρνηση των εργαζομένων και της νεολαίας. Απέναντι στους εξοπλισμούς της φρίκης και την πολεμική εμπλοκή, το κίνημα και η Αριστερά να αντιτάξουν μαχητικά και μαζικά τα αιτήματα για ειρήνη, φιλία των λαών, αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, λεφτά για υγεία και παιδεία, φορολόγηση του πλούτου. Σε σύγκρουση με τη δική μας κυρίαρχη τάξη και το ευρω-διευθυντήριο του πολέμου, της φτώχειας και του ρατσισμού.

...και η Ελλάδα εξοπλίζεται

ΣΕ ΣΥΜΠΝΟΙΑ ΜΕ ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ αμόκ στην ΕΕ, η ελληνική κυβέρνηση θα παρουσίαζε στο κοινοβούλιο (2/4) τον σχεδιασμό του νέου δωδεκαετούς εξοπλιστικού προγράμματος.

Πρόκειται για ένα πρόγραμμα-μαμούθ με εξοπλιστικές δαπάνες τουλάχιστον 28 δισεκατομμυρίων ευρώ για την περίοδο από το 2025-2037, δηλαδή περίπου 2 με 2,5 δισ. ευρώ ανά έτος. Μέγεθος άκρως προκλητικό για την κοινωνική πλειοψηφία που τα φέρνει δύσκολα πέρα. Ειδικά όταν τα κυβερνητικά φερέφωνα πετούν ανοησίες για...λεφτόδεντρα, κάθε φορά που κάποιος/α θα μιλήσει για την ανάγκη ενίσχυσης των μισθών, των μεταφορών, της παιδείας και της υγείας.

Η κυβέρνηση της ΝΔ (με τη συναίνεση των κομμάτων της κεντροαριστεράς και της ακροδεξιάς) προσανατολίζεται στην απόκτηση νέων ισραηλινών συστημάτων αντιαερο-

πορικής και αντιπυραυλικής άμυνας, μη επανδρωμένων αεροσκαφών (UAV), βαλλιστικών πυραύλων, στην προμήθεια των αμερικανικών αεροσκαφών 5ης γενιάς F-35 και στον εκσυγχρονισμό των μαχητικών F-16 Block 50, προγράμματα τα οποία αφορούν σημαντικό ποσοστό του συνολικού προϋπολογισμού. Μόνο ο περίφημος «σιδερένιος θόλος» του Αιγαίου, μέσω απευθείας ανάθεσης σε ισραηλινές εταιρείες του θανάτου, αναμένεται να κοστίσει 3,5 δισ. ευρώ.

Το Μαξίμου ποντάρει πολλά στην ενεργοποίηση της ρήτρας διαφυγής, της εξαίρεσης των επιπλέον πολεμικών δαπανών από τους αυστηρούς κανόνες του δημοσιονομικού συμφώνου, παρόλο που οι λεπτομέρειες εφαρμογής δεν έχουν οριστικοποιηθεί. Υπενθυμίζεται ότι φέτος οι πληρωμές για τα εξοπλιστικά προγράμματα είναι αυξημένες κατά 856 εκατομμύρια ευρώ σε σχέση με την

περσινή χρονιά.

Και φυσικά, να φάει και λίγο «ψωμάκι» και η εγχώρια πολεμική βιομηχανία. Ο Δένδιας με έγγραφη επιστολή του στη Γενική Διεύθυνση Αμυντικών Εξοπλισμών και Επενδύσεων ζητά από εδώ και στο εξής σε όποια σύμβαση εξοπλιστικών προγραμμάτων συνάπτεται με το εξωτερικό να προβλέπεται και 25% ελληνική συμμετοχή.

Συγχρόνως, είναι εμφανές ότι η στροφή στον милитарισμό εξυπηρετεί και εκλογικούς σκοπούς, στο πλαίσιο της προσπάθειας της ΝΔ να κρατήσει τους δεσμούς με τις παραδοσιακές δεξαμενές των ενόπλων δυνάμεων (νέο μισθολόγιο) και να ικανοποιήσει ευρύτερα ακροδεξιά ακροατήρια.

Στο διαχρονικό ερώτημα «βούτυρο ή κανόνια;» η κυβέρνηση διαλέγει εύκολα τα κανόνια, ιεραρχώντας την πολεμική προετοιμασία πάνω

από τις κοινωνικές ανάγκες. Το μόνο βέβαιο είναι ότι οι εργαζόμενοι θα πληρώσουμε για πολλές δεκαετίες το όργιο εξοπλισμών της ΝΔ, όπως είχε συμβεί και με τις προηγούμενες «αγορές του αιώνα», με τις μίζες να κάνουν πάρτι και το κρατικό χρέος να θεριεύει.

Και μακάρι αυτό να «περιοριστεί» στα χρήματα και στην «αιμορραγία» του προϋπολογισμού. Γιατί μπορεί να επεκταθεί και σε ανθρώπινες ζωές. Το εξοπλιστικό πρόγραμμα του Μητσοτάκη, αφορά πρώτα και κύρια την πρωτοκαθεδρία στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Οι πολεμικοί εξοπλισμοί στα χέρια δυο αντιδραστικών αστικών τάξεων είναι η τέλεια συνταγή για αιματοκύλισμα στη ΝΑ Μεσόγειο των ΑΟΖ και των αγωγών, των ανοιχτών πολεμικών μετώπων και των βρώμικων συναλλαγών με τους δολοφόνους του Ισραήλ και του ΝΑΤΟ.

Μια προκλητική συνάντηση μακελάρηδων στην Αθήνα

Ανεπιθύμητοι οι έμποροι όπλων, οι Σιωνιστές και οι στρατοκράτες!

Του Νικόλα Κολυτά

Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι οι σειρήνες του πολέμου ηχούν επικίνδυνα σε διεθνές επίπεδο. Το γεωπολιτικό σκηνικό αναδιατάσσεται, οι διακρατικές συμμαχίες μεταλλάσσονται, τα αντικρουόμενα συμφέροντα γιγαντώνονται. Μόνο θύμα αυτής της κατάστασης είναι οι λαοί που ποτίζονται με το μίσος του εθνικισμού και του милитарισμού. Μόνα κερδισμένα τα κοράκια των πολεμικών βιομηχανιών που διψούν για αίμα και χρήμα βλέποντας μια μεγάλη πίτα να ξετυλίγεται μπροστά τους έτοιμη για μοίρασμα. Σε ένα τέτοιο τρομαχτικό σκηνικό διοργανώνεται ξανά στην Αθήνα, στις 6-8 Μάη, η πολεμοκάπηλη έκθεση DEFEA – Defense Exhibition Athens.

DEFEA

Δεν πρόκειται για μια απλή εκδήλωση, ούτε για ένα gala. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη πολεμική έκθεση της νοτιοανατολικής Ευρώπης. Για μια τεράστια σύναξη όλων των παραγόντων που πλουτίζουν πάνω στη βιομηχανία του θανάτου. Η DEFEA επιχειρεί να συγκεντρώσει στο Metropolitan Expo ηγέτες της παγκόσμιας αμυντικής βιομηχανίας από την Ευρώπη, τη Βόρεια Αμερική, την Αφρική, την Κεντρική και Ανατολική Ασία και τη Μέση Ανατολή, με σκοπό την ενίσχυση της διεθνούς συνεργασίας τους, τις επενδύσεις τους σε τεχνολογικές εξελίξεις και την οικονομική ανάπτυξη της πολεμικής βιομηχανίας. Στην ίδια τη σελίδα της έκθεσης αναφέρεται ότι σε αυτή συμμετέχουν ανώτατες διεθνείς επίσημες αποστολές, με επικεφαλής Υπουργούς και Υφυπουργούς, Αρχηγούς Ενόπλων Δυνάμεων, Διευθυντές Εξοπλισμών, Πρέσβεις και άλλους υψηλόβαθμους αξιωματούχους. Την ίδια στιγμή, η εκπροσώπηση της διεθνούς βιομηχανίας άμυνας και ασφάλειας βρίσκεται επίσης στο υψηλότερο επίπεδο, με πρόεδρους, ανώτερους αντιπροέδρους και κορυφαία στελέχη επιχειρήσεων να επισκέπτονται την έκθεση κάθε δύο χρόνια.



Η DEFEA όμως δε μένει στις συστάσεις και στις γνωριμίες. Αντίθετα επιδιώκει να μετατραπεί σε ένα χώρο προώθησης του πιο επικίνδυνου lobbying του πλανήτη. Σκοπός της έκθεσης είναι να έρθουν σε επαφή οι πολιτικές ηγεσίες με τις βιομηχανίες όπλων, να κλειστούν συμφωνίες δισεκατομμυρίων, να αναχθεί το λεγόμενο «αμυντικό δόγμα» στην πιο αδηφάγα επεκτατική στρατηγική. Όπως καυχούνται με έμφαση οι ίδιοι οι διοργανωτές, στη διάρκεια της έκθεσης διοργανώνονται σχεδόν 300 «Matchmaking Meetings», όπου милитарιστικές ηγεσίες δικτυώνονται και κλείνουν «δουλειές» με τους εμπόρους θανάτου. Η έκθεση τελεί υπό την αιγίδα του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας και του Υπουργείου Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής, σε συνεργασία με το Σύνδεσμο Ελλήνων Κατασκευαστών Αμυντικού Υλικού που εκπροσωπεί περισσότερες από 200 πιστοποιημένες εταιρείες που δραστηριοποιούνται στους τομείς της άμυνας και της ασφάλειας. Σύμφωνα με τους διοργανωτές, η Ελλάδα αποτελεί ιδανικό τόπο για μια τέτοια μάζωξη καθώς αφενός αποτελεί πύλη για την ΕΕ και τις ΗΠΑ προς την Ασία, την Αφρική και τη Μέση Ανατολή, αφετέρου διατηρεί άριστες σχέσεις και στρατιωτική συνεργασία με χώρες της Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής. Εί-

Σκοπός της έκθεσης είναι να έρθουν σε επαφή οι πολιτικές ηγεσίες με τις βιομηχανίες όπλων, να κλειστούν συμφωνίες δισεκατομμυρίων, να αναχθεί το λεγόμενο «αμυντικό δόγμα» στην πιο αδηφάγα επεκτατική στρατηγική.

ναι αλήθεια πως δεν υπάρχει καμία ντροπή σε μια τέτοια παραδοχή.

Πολιτικές θανάτου

Η ίδια η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι αυτή που χρησιμοποιεί ως τελευταίο αποκούμπι της την «άμυνα» και την «ασφάλεια». Στο όνομα αυτών δε διστάζει να είναι σε ανοιχτή επικοινωνία με τον σφαγέα Μ. Νετανιάχου και να χτίζει κοινές «αμυντικές» πολιτικές με το κράτος τρομοκράτη του Ισραήλ, δε διστάζει τη στιγμή που η ελληνική κοινωνία βρίσκεται στην προτελευταία θέση της Ε.Ε. σε αγοραστική δύναμη, να προχωρά σε αυξήσεις έως και 20% σε ένστολους, δε διστάζει να εμπλέκεται σε ενεργά πολεμικά μέτωπα, όπως αυτό της Ουκρανίας αποστέλλοντας στρατιωτικό υλικό, και προφανώς δε διστάζει να πλασάρει ως δική της επιτυχία την απόφαση της Ε.Ε. να επενδύσει εκατοντάδες δισεκατομμύρια σε πολεμικούς εξοπλισμούς. Πρόκειται για πολιτικούς απατεώνες που παίζουν επικίνδυνα πολεμικά παιχνίδια σε μια περίοδο

που οξύνονται οι διεθνείς ανταγωνισμοί και που οι αστάθμητοι παράγοντες αποκτούν άλλη κρισιμότητα. Η διοργάνωση της DEFEA στην Αθήνα, αυτή την επικίνδυνη πολιτική στρατηγική εξυπηρετεί.

Δεν είναι τυχαίο ότι στη φετινή έκθεση θα συμμετέχουν 30 εταιρείες μόνο από το Ισραήλ, που θα έρθει να διαφημίσει και να πουλήσει την τεχνολογία που «δοκιμάστηκε» πάνω στην κατεστραμμένη κι αιματοκυλισμένη Γάζα. Η ισραηλινή εκπροσώπηση θα είναι μεγαλύτερη ακόμα και από την αντίστοιχη των ΗΠΑ που θα εκπροσωπηθεί από 28 εταιρείες. Συνολικά θα λάβουν μέρος εταιρείες και φορείς από πάνω από 30 κράτη και ενώσεις κρατών. Ενδεικτικά, στην αντίστοιχη έκθεση του 2023 συμμετείχαν 346 εκθέτες από 28 χώρες που παρουσίασαν τεχνολογίες αιχμής και προηγμένα αμυντικά συστήματα σε ξηρά, θάλασσα, αέρα, εθνική ασφάλεια και ασφάλεια στον κυβερνοχώρο, ενώ παράλληλα οργανώθηκαν συνολικά 295 επιχειρηματικές matchmaking

συναντήσεις. Όλα αυτά με την παρουσία σημαντικών στελεχών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και στελεχών της Διεύθυνσης Αμυντικών Επενδύσεων και Τεχνολογικής Έρευνας του ΝΑΤΟ. Και ο τελευταίος δύσπιστος, μπορεί να αντιληφθεί το τι διακυβεύεται στη φετινή DEFEA και πόσο επικίνδυνη είναι μια τέτοια συνάντηση.

Αντιπολεμική απάντηση

Όλα αυτά συμβαίνουν τη στιγμή που η Ευρωπαϊκή Επιτροπή παρουσίασε την περίφημη «Λευκή Βίβλο για την ευρωπαϊκή άμυνα». Ένα έγγραφο 22 σελίδων το οποίο τονίζει ότι έως το 2030 η Ευρώπη πρέπει επείγοντως και γρήγορα να επανεξοπλιστεί για να έχει μια ισχυρή αμυντική στάση και έναν «αξιόπιστο αποτρεπτικό» μηχανισμό έως το 2030. Όλα αυτά τη στιγμή που ο Επίτροπος της Ε.Ε. για θέματα Άμυνας Άντριους Κουμπίλιους επεσήμανε ότι «αν θέλουμε την ειρήνη πρέπει να προετοιμαζόμαστε για πόλεμο». Όλα αυτά τη στιγμή που μέσω του σχεδίου Rearm Europe και του μηχανισμού SAFE η Ευρώπη ετοιμάζεται να δαπανήσει 800 δισεκατομμύρια ευρώ σε πολεμικούς εξοπλισμούς (βλ. σελ. 6-7). Είναι δεδομένο ότι ανοίγεται μπροστά μας μια πολύ άγρια περίοδος, για την οποία αδημονούν τα κοράκια της βιομηχανίας των όπλων και οι στρατιωτικές ηγεσίες. Μια νέα επενδυτική όαση ξεδιπλώνεται για τους dealers του θανάτου.

Η DEFEA αποτελεί ένα πεδίο δόξης λαμπρό για να ξετυλίξουν τα σχέδιά τους. Κυβερνητικά στελέχη, εκπρόσωποι της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ και πάσης φύσεως επιχειρηματίες της πολεμικής μηχανής θα έχουν μια σημαντική ευκαιρία να συνομιλήσουν σε πάνελς, σε παρουσιάσεις και κλαδικές συνεδρίες. Πολύ περισσότερο, όμως, θα έχουν τη δυνατότητα να μιλήσουν off camera, να κλείσουν υπόγειες συμφωνίες και να μοιράσουν δισεκατομμύρια κάτω από το τραπέζι. Έτσι λειτουργεί το κεφάλαιο όταν μπροστά του υπάρχει το πολεμικό ενδεχόμενο. Απέναντι σε αυτή την αλητεία οφείλουμε να αντιδράσουμε συλλογικά και από τα κάτω. Να συγκεντρώσουμε τη μέγιστη δύναμη στην υπηρεσία του μίνιμουμ στόχου της αποτροπής κάθε πολεμικού ενδεχόμενου. Η σειρά των κινητοποιήσεων για την Παλαιστίνη το αποδεικνύει στην πράξη, όπως και όλες οι απεργίες και συγκεντρώσεις του τελευταίου διαστήματος που θέτουν στο κέντρο τους τις ανάγκες της κοινωνίας και όχι τα κέρδη της πολεμικής βιομηχανίας. Το επόμενο διάστημα οφείλουμε να το κάνουμε ξεκάθαρο: Ανεπιθύμητη η έκθεση των μακελάρηδων στην Αθήνα.

Μια πετυχημένη Γιορτή, χάρη σε εσάς

Με μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 15/3, η ετήσια Γιορτή της εφημερίδας «Εργατική Αριστερά».

Το κλίμα κοινωνικής ανάτασης, μετά την ιστορική απεργία της 28 Φλεβάρη και τις υπόλοιπες κινητοποιήσεις για τα Τέμπη, «πέρασε» και στο χώρο της Γιορτής. Όσοι/ες βρέθηκαν στο φιλόξενο 1440 Δημοτικό Σχολείο Αθήνας διασκέδασαν ως αργά με ζωντανή μουσική, σπιτικό φαγητό και ποτό. Ενώ για άλλη μια χρονιά, η πλούσια λαχειοφόρος που διοργανώθηκε, μοίρασε όμορφα δώρα στους τυχερούς/ες.

Όπως ήταν φυσικό, η πολιτική συζήτηση στα διάφορα τραπέζια και «πηγαδάκια» ήταν έντονη, με εκτιμήσεις για το νέο πολιτικό κύκλο που ανοίγεται μπροστά μας, τον πρόσφατο ανασχηματισμό της κυβέρνησης και τους διεθνείς ανταγωνισμούς που καθο-

ρίζουν τις γεωπολιτικές εξελίξεις.

Αναγνώστες και φίλοι της εφημερίδας, κόσμος των κινημάτων και συνδικαλιστές που έχουμε βρεθεί μαζί σε πολλές μάχες, συντρόφισσες και σύντροφοι της ΔΕΑ και άλλων οργανώσεων της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, που αναγνωρίζουν στο έντυπο αυτό ότι, από την πρώτη στιγμή της κυκλοφορίας του, στήριξε και στηρίζει τους αγώνες των «από κάτω» και την ενότητα των δυνάμεων της Αριστεράς, ενίσχυσαν με τη συμμετοχή τους την προσπάθειά μας. Σας ευχαριστούμε όλους/ες από καρδιάς.

Στην εποχή της σύγχυσης, κόντρα στην «ασφυξία» της ελεγχόμενης ενημέρωσης και της καθεστωτικής προπαγάνδας, η ύπαρξη πολιτικών εντύπων που δίνουν επιχειρήματα και απαντήσεις, γενικεύουν τα πολιτικά συμπεράσματα και παρέχουν ιδεολογικά εφόδια στον κόσμο της

Αριστεράς, αποτελούν οξυγόνο. Γίνονται όπλο στα χέρια όσων αγωνίζονται για την ανατροπή των επιθέσεων του συστήματος και για μια άλλη κοινωνία, χωρίς πόλεμο, εκμετάλλευση, φτώχεια και ρατσισμό.

Συνεχίζουμε να πιστεύουμε στην ανάγκη ύπαρξης έντυπων (και ηλεκτρονικών) μέσων της Αριστεράς, που δε χειραγωγούνται, δεν καπελώνονται και γίνονται ζωντανό «κομμάτι» του κινήματος, «εργαλεία» γνώσης και πολιτικής παρέμβασης της Αριστεράς. Και το ίδιο θα κάνουμε με μεγαλύτερη επάρκεια και αποφασιστικότητα τα επόμενα χρόνια, ενάντια σε λογικές αυτοαναφορικότητας και αποκλεισμών.

Σε αυτή την προσπάθεια, η οικονομική στήριξη της «Εργατικής Αριστεράς» είναι κρίσιμο στοιχείο, ώστε να ριχτούμε πιο αισιόδοξα και πιο αποτελεσματικά στις επόμενες -θέλουμε να πιστεύουμε νικηφόρες- μάχες!



Κεντροαριστερά: Προβλήματα, αδιέξοδα, κενό στρατηγικής

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η διαπίστωση ότι ο Μητσοτάκης είναι σε αποδρομή έχει βάλει «φωτιά στα τόπια» στους κύκλους της κοινοβουλευτικής κεντροαριστεράς, κυρίως του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και της Νέας Αριστεράς.

Η πολιτική παράδοση αυτών των κομμάτων, η αφοσίωσή τους στον κοινοβουλευτισμό, το κενό που έχει ανοίξει στην οργανωμένη σχέση τους με τον αγωνιζόμενο κόσμο κ.ά., είναι παράγοντες που πιέζουν τις ηγεσίες αυτών των κομμάτων να θέλουν να αναμετρηθούν με το ερώτημα της εκλογικής εναλλακτικής στον Μητσοτάκη.

Αντιμνηστοτακικό μέτωπο;

Ο Σ. Φάμελλος, ως πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ, έκανε το βήμα: πρότεινε να παρουσιαστούν τα κόμματα αυτά στις επόμενες εκλογές, όποτε κι αν γίνουν, με κοινά ψηφοδέλτια. Το γεγονός ότι μια τόσο «ριζική» πρόταση έγινε χωρίς την έγκριση κάποιας συλλογικής διεργασίας, χωρίς να συνοδεύονται από κάποιο στρατηγικό «αφήγημα», χωρίς μια στοιχειώδη πολιτική-προγραμματική επεξεργασία, θεωρείται απλώς μια ενοχλητική λεπτομέρεια. Όμως έτσι, η πρόταση για μια εκλογική συνεργασία γίνεται τελείως κούφια. Η επαναλαμβανόμενη αναφορά στην ανάγκη να παρουσιαστεί «εναλλακτική λύση στον Μητσοτάκη» γίνεται μια σανίδα σωτηρίας για αποτυχημένες πολιτικές ηγεσίες που αντιμετωπίζουν πολιτικά αδιέξοδα, αλλά και ενισχυόμενη εσωκομματική αμφισβήτηση.

Στο ΠΑΣΟΚ η ηγεσία γύρω από τον Ν. Ανδρουλάκη ξεφορτώθηκε εύκολα την πίεση της πρότασης Φάμελλου, επιμένοντας στην προοπτική αυτοδύναμης ενίσχυσης του ΠΑΣΟΚ. Αυτό δεν σημαίνει -το αντίθετο μάλιστα!- ότι η ηγεσία Ανδρουλάκη δεν έχει προβλήματα. Σε συνθήκες αποδυνάμωσης της ΝΔ και παραλυτικής κρίσης στον ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ κατορθώνει να... υποχωρεί στις δημοσκοπήσεις. Μην έχοντας πλέον τίποτα να προτείνει στους «μη-προνομιούχους», που κάποτε κινητοποιούσε στα συνδικάτα και στην αυτοδιοίκηση και σε αυτή τη βάση αποσπούσε τη μαζική ψήφο τους, δεν είναι ικανό να δρομολογήσει «αυτοδύναμη» πορεία προς την θέση του πρώτου κόμματος. Η ανάδειξη αυτού του προβλήματος -και όχι οι «ενωτικές» πιέσεις

του ΣΥΡΙΖΑ- ήταν που οδήγησε στην αναθέρμανση των εσωκομματικών συγκρούσεων, που είναι μια προειδοποίηση για το νέο κύμα αμφισβήτησης των ηγετικών ικανοτήτων του Ν. Ανδρουλάκη. Το ΠΑΣΟΚ θα αντιμετωπίζει σταδιακά ένα πρόσθετο πρόβλημα: στο ενδεχόμενο εκλογικού αδιεξόδου και αδυναμίας σχηματισμού μονοκομματικής κυβέρνησης από τη ΝΔ, οι ισχυρές καθεστωτικές δυνάμεις θα προωθήσουν τα σχήματα συμμαχικών κυβερνήσεων και ο πρώτος υποψήφιος για να δοκιμάσει αυτό το «πικρό ποτήρι» θα είναι ο Ν. Ανδρουλάκης. Και οι μέχρι τώρα απαντήσεις που υπαινίσσεται, το όχι σε κυβερνητική συνεργασία με τη ΝΔ υπό τον Κυρ. Μητσοτάκη (που διαβάζεται και ως ναι σε συνεργασία με τη ΝΔ χωρίς τον Κ. Μητσοτάκη) είναι απαντήσεις πολύ αδύναμες πολιτικά και έρχονται σε αντίφαση με τα «ταξίματα» για επιστροφή σε αυτοδύναμο ρόλο της σοσιαλδημοκρατίας.

Στον ΣΥΡΙΖΑ, ο Φάμελλος δεν κληρονόμησε μόνο την καμένη γη από τις ήττες του '15, του '19, του '23. Οι ευθύνες για αυτές τις καταστροφές προσαυξήθηκαν από τις ευθύνες και τα ερωτήματα για το φιάσκο Κασσελάκη. Και είναι γνωστό ότι αυτό το κεφάλαιο αφορά πολλούς και πολλές που έχουν και σήμερα πρωτοκλασάτο ρόλο στον ΣΥΡΙΖΑ, είτε στις πιο «παραδοσιακές» πτέρυγες των στελεχών του (Ν. Παππάς, Ρ. Δούρου κ.ά.), είτε στον «κύκλο» του Π. Πολάκη που επιχειρεί να εμφανιστεί ως... αριστερή πτέρυγα. Τα βαρίδια που η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ έχει κληρονομήσει από το παρελθόν έχουν σημαντικό βάρος, αλλά το καθοριστικό στοιχείο γίνεται πλέον το κενό στις πολιτικές απαντήσεις του στα κομβικά ζητήματα της τρέχουσας συγκυρίας. Για τα Τέμπη, το κόμμα που υπέγραψε την ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ δεν έχει τολμήσει να ψελλίσει τίποτα ουσιαστικό για το τι πρέπει να αλλάξει σχετικά με το σιδηρόδρομο. Υπερασπίζοντας την «ευρωπαϊκή στρατηγική» που ο ΣΥΡΙΖΑ διαμόρφωσε στα 2015-19, σήμερα φτάνει να υποστηρίξει τη στρατιωτικοποίηση της ΕΕ. Όμως, όποιος υποστηρίζει ή ανέχεται την ευρωπαϊκή στροφή προς την «πολεμική οικονομία» και ταυτόχρονα υπόσχεται ότι αυτή δεν θα γίνει σε βάρος των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων, απλώς κοροϊδεύει τον κόσμο. Και ο ΣΥΡΙΖΑ έχει χάσει πλέον την ικανότητα να διακρίνεται σε αυτό το παιχνίδι. Αυτό εξηγεί τη γρήγορη δημοσκοπική υποχώρησή του, αλλά και το ξέσπασμα του νέου γύρου εσωκομματικών συ-

γκρούσεων που εκδηλώθηκαν στην τελευταία ΚΕ και παραπέμπονται ως «ανοιχτοί λογαριασμοί» στο επερχόμενο συνέδριο. Με αυτά και άλλα, ίσως η πρόβλεψη του Π. Πολάκη ότι ο ΣΥΡΙΖΑ «επιστρέφει σε ποσοστά της προ του 2009 περιόδου» να αποδειχθεί τελικά υπεραισιόδοξη.

Η Νέα Αριστερά παρεμβαίνει σε αυτή τη διεργασία με την πρόταση για ένα Λαϊκό Μέτωπο à la γαλλικά. Μόνο που αυτή επιδέχεται δύο αναγνώσεις. Η μία οδηγεί σε σύμπτυξη της συνεργασίας με τον ΣΥΡΙΖΑ και -δ' αυτής- σε πίεση πάνω στο ΠΑΣΟΚ για ένα ευρύ «αντιμνηστοτακικό» εκλογικό μέτωπο. Η άλλη, κατανοώντας τα αδιέξοδα αυτής της εκλογοκεντρικής τακτικής σκέφτεται κυρίως τη δράση από τα κάτω, αφήνοντας ανοιχτό και ελπίζοντας να δημιουργηθεί (κάπως, κάποτε) και το εκλογικό μέτωπο. Δεν είναι ίδιες «αναγνώσεις» και αυτό ίσως οδηγεί σε νέες αποκλίσεις ή και σχισματικές αντιπαράθεσεις. Αυτή η τάση ενισχύεται από τις διαφορετικές εμφάσεις στην αναγκαία αυτοκριτική για την κυβερνητική εμπειρία του 2015-19. Όπως έχουμε κατ' επανάληψη ισχυριστεί, όποιος εξακολουθεί να υπερασπίζεται ένα κάποιο «θετικό έργο» των κυβερνήσεων Τσίπρα, δεν θα βρει ξανά χώρο συμμετοχής στις διεργασίες ανασυγκρότησης της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Άλλωστε τα θεμέλια της σύγκλισης μεταξύ του ευρωπαϊκού σοσιαλφιλελευθερισμού και της «τραμπικής» στρατηγικής, τέθηκαν στον ελληνικό καπιταλισμό εκείνη την περίοδο (Αλεξανδρούπολη, «άξονας» με Νετανιάχου και Σίσι κ.ά.).

Νέα Εθνική Πυξίδα;

Χαρακτηριστικός του βάρους του παρελθόντος στις τωρινές εξελίξεις ήταν ο «θόρυβος» για τις πιθανότητες επανόδου του Αλ. Τσίπρα στην ενεργό πολιτική ζωή. Ο ίδιος ο Τσίπρας επέλεξε να τον πυροδοτήσει, μιλώντας στο Χάρβαρντ (!) και εξαγγέλοντας μια... ΝΕΠ (Νέα Εθνική Πυξίδα). Δεν ήταν τίποτα πέρα από μια δήλωση πίστης στο κυρίαρχο σήμερα ρεύμα των ευρωηγεσιών, όπως εκφράζεται από τις εκθέσεις Ντράγκι και Λέτα. Όμως με ανάλογο προσανατολισμό δεν μπορεί να φτιάξει κανείς ούτε καν σοσιαλδημοκρατικό ρεύμα, ακόμα και στην εποχή του σοσιαλφιλελευθερου εκφυλισμού της σοσιαλδημοκρατίας. Η κρίση των άλλων κομμάτων δεν τα μετατρέπει αυτόματα σε απεριφρούρητα οικόπεδα που μπορεί κάποιος να τα καταλάβει εύκολα,

ακόμα κι αν χαρακτηρίζεται από ένα εντυπωσιακά κενό ιδεολογικοπολιτικό προσανατολισμό.

Ούτε αριστερά-Ούτε δεξιά;

Τούτων δοθέντων, που θα έλεγε και η Ζωή Κωσταντοπούλου, ο χώρος της κεντροαριστεράς για την ώρα ληλατείται από την δημοσκοπική άνοδο της Πλεύσης Ελευθερίας, που εκτινάσσεται σε προβλέψεις για ισχυρά διψήφια ποσοστά και «βλέπει» ήδη την δεύτερη θέση στην κατάταξη ισχύος των κομμάτων. Η κατεύθυνση της Πλεύσης δεν μας αφορά: ο αυτοπροσδιορισμός. Ούτε Αριστερά - Ούτε Δεξιά - Μπροστά, είναι ένα σύνθημα εμπνευσμένο από τον λατινοαμερικάνικο «ριζοσπαστικό λαϊκισμό», κατάλληλο για να αυγατίζει κανείς εκλογική επιρροή σε περιόδους σύγχυσης, αλλά απολύτως ανεπαρκές για να υπερασπιστούμε τον κόσμο μας από τις σκληρές επιθέσεις του κεφαλαίου. Αυτό φάνηκε και σε πιο «ειδικές» τοποθετήσεις της Ζ. Κωνσταντοπούλου (εξοπλισμοί, Ωνάσια σχολεία, ελληνοτουρκικά κ.ά.). Όμως την ίδια στιγμή, το μεγαλύτερο μέρος των ανθρώπων που μετακινούνται προς την κάλη της Πλεύσης αυτοπροσδιορίζεται (σε όλες τις μετρήσεις) κυρίως στην... Αριστερά. Η εκτίναξη της Πλεύσης συνδέεται με τα πολιτικά κενά που αντιμετωπίζουν προοδευτικοί άνθρωποι, συνδέεται με το φαινόμενο της πρωτοφανούς αποχής στη νεολαία και σε λαϊκές-εργατικές περιοχές στις προηγούμενες εκλογές, και είναι ένα «εργαλείο» έκφρασης της οργής ενάντια στην κυβέρνηση, αλλά και της απογοήτευσης απέναντι στην πολιτική της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης. Άλλωστε η Ζωή τροφοδότησε την άνοδο της Πλεύσης κυρίως με την ταύτισή της με την οργή για το έγκλημα στα Τέμπη, αλλά και με τη συγκρουσιακή ρητορική της που αδιαφορεί για τον κοινοβουλευτικό καθωσπρεπισμό.

Από τον βάλτο της κεντροαριστεράς, με όλες τις πιθανές μετακινήσεις στο εσωτερικό του και με όλες τις πιθανές και απίθανες μεταμορφώσεις του, δεν έχει κανείς τίποτα θετικό να περιμένει. Η ψοφοδεής πολιτική κυρίως του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ είναι η τελευταία ελπίδα σωτηρίας του Μητσοτάκη.

Η ανασύνταξη της ριζοσπαστικής Αριστεράς είναι υπόθεση που αφορά τις κινηματικές δυνάμεις πέρα κι έξω από αυτόν τον αδιέξοδο χώρο κρίσης και διαρκούς συντηρητικής μετατόπισης.



Του Κωστή Μπέννινγκ,
μέλους του Die Linke

Το γερμανικό κόμμα της Αριστεράς Die Linke είχε ανακηρυχθεί από φίλους και εχθρούς νεκρό. Οι δημοσκοπήσεις το έδιναν κοντά στο 3%, με το πλάφόν της γερμανικής βουλής να βρίσκεται στο 5%. Με την πρόσφατη διάσπασή του με το BSW της Σάρα Βάγκενκνεχτ, το κόμμα φαινόταν να παλεύει για την επιβίωσή του. Κι όμως, την Κυριακή των εκλογών, κατάφερε το εντυπωσιακό 8,8%, ενώ δημοσκοπήσεις μετά τις εκλογές το δείχνουν μέχρι και στο 12% και να προηγείται των Πρασίνων.

Πολλές αναλύσεις για την επιτυχία του υπερθεματίζουν στο τεχνικό και οργανωτικό σκέλος, όπως στην παρουσία του κόμματος στα social media κ.ο.κ. Παρ' ότι η δουλειά του κόμματος σε αυτούς τους τομείς ήταν παραδειγματική, ως αριστεροί και αριστερές οφείλουμε να δούμε όμως πρώτα το πολιτικό περιεχόμενο και την συγκυρία στην οποία αυτά συνέβησαν.

Για το εκλογικό του πρόγραμμα το Linke κατάφερε να δημιουργήσει μια σειρά αιχμών, οι οποίες αφενός είναι κατανοητές και μαχητικές, αφετέρου καταφέρνουν να αποκρυσταλλώσουν μια ταξική γραμμή για υπεράσπιση των από τα κάτω από τις επιθέσεις των από πάνω. Ενοίκια, ακρίβεια, φορολογία, εργασία, ασφάλιση, περιβάλλον, ειρήνη, αντιρατσισμός είναι οι θεματικές που βάζει το πρόγραμμα του Linke.*

Παράλληλα, η εκλογική του επιτυχία έλαβε τόπο σε μια συγκυρία δεξιάς στροφής του κομματικού γίγνεσθαι. Λίγο πριν τις εκλογές, η Δεξιά των Χριστιανοδημοκρατών του Μέρτς, καθετί νομοσχέδιο περιορισμού της μεταναστευσης και των αιτούντων άσυλο, ένα νόμο-έκτρωμα ακροδεξιάς έμπνευσης στα χνάρια του AfD, με το οποίο και προσπαθούν να το υπερψηφίσουν, εγκalώντας μάλιστα τα

κεντρώα κόμματα, πως όποιος δεν το ψηφίσει δεν μπορεί να αποτελέσει κυβερνητικό εταίρο του CDU. Αξίζει να σημειωθεί, πως το BSW, το οποίο χάρει μιας προβληματικής αναγνώρισης στην ελληνική Αριστερά, υπερψηφίζει το ακροδεξιό νομοσχέδιο και δικαίως καταβαραθρώνεται από το δημοσκοπικό 7 και 8% σε ένα οριακό 4,97% και εκτός βουλής.

Στο σημείο αυτό, το Linke σηκώνει το θέμα του Brandmauer (firewall, πύρινο τοίχος), το οποίο αναφέρεται σε ένα μέτωπο των δημοκρατικών κομμάτων απέναντι στην ακροδεξιά, εγκalώντας μάλιστα τα προοδευτικά κόμματα, δηλαδή τους Σοσιαδημοκράτες και τους Πράσινους, πως όποιος συνεργαστεί με αυτήν την Δεξιά είναι συνένοχος. Οι προγραμματικές επεξεργασίες, η τεχνική και οργανωτική προετοιμασία συναντούν την συγκυρία, και η ομιλία της Χάιντι Ράιχινεκ στη βουλή γίνεται viral, φτάνοντας τις 30 εκατομμύρια προβολές σε μια σειρά από πλατφόρμες, σηματοδοτώντας της επόμενη μέρα για την γερμανική αριστερά.

Μετά τις εκλογές, τι;

Ένας μήνας και μια εβδομάδα έχουν περάσει από τις εκλογές της 23ης Φεβρουαρίου, ενώ η νέα βουλή έχει ορκιστεί μόλις στις 25 Μαρτίου. Παρ' όλα αυτά, ο πολιτικός χρόνος είναι πυκνός. Μόνο στο Βερολίνο έχει χρειαστεί πολλαπλές φορές να αναμετρηθεί το αντιφασιστικό κίνημα με την ακροδεξιά στους δρόμους. Και πολύ επιτυχώς βλέπει κανείς τις κόκκινες σημαίες του Linke σταθερά στην πρώτη γραμμή του αγώνα.

Αντίστοιχα, τόσο με κινηματικές δράσεις, όσο με καμπάνιες πόρτα-πόρτα, το αριστερό κόμμα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της μάχης απέναντι στην λιτότητα, κάνοντας κατανοητό στα μάτια του κόσμου πως η Αριστερά είναι εδώ για να αγωνιστεί καθημερινά και όχι μόνο στις εκλογές.

Η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη είναι ένα δύσκολο πολιτικό ζήτημα στη

Γερμανία. Η Γερμανική ευθύνη απέναντι στο Ολοκαύτωμα και οι σχέσεις με το Ισραήλ, συνεισφέρουν ώστε η αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό να κατηγορείται ως αντισημιτισμός και πολλές φορές να αντιμετωπίζεται με αυταρχισμό από την αστυνομία. Ακόμα και σε αυτό το ζήτημα, το κόμμα φαίνεται να οδεύει σε μια καλύτερη κατεύθυνση.

Εκπρόσωποί του στο κοινοβούλιο εμφανίζονται δημόσια με κουφίγιες, ενώ πιο «παραδοσιακά» κομμάτια του κόμματος, όπως ο Γκύζι και ο Ράμελο, μιλάνε είτε σε υπεράσπιση του Παλαιστινιακού Λαού, είτε των συντρόφων και συντροφισσών που εγκalούνται για αντισημιτισμό από τον αστικό Τύπο. Από αυτά τα πρώτα λόγια, μέχρι και μια συνεπή έκφραση της αλληλεγγύης στον δρόμο, υπάρχει μια απόσταση. Αλλά από την άλλη βλέπει κανείς πρωτοβουλίες όπως η νεοϊδρυθείσα Ομάδα Εργασίας Αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, οι οποίες παράγουν συνεπή αγωνιστική δράση, πληροφόρηση και δικτύωση για τον σκοπό αυτό.

Ακόμα και στο ζήτημα των εξοπλιστικών, για το οποίο επικρατεί μια παραπληροφόρηση στα ελληνικά κείμενα, το Linke βρίσκεται σταθερά στην σωστή μεριά. Στο γερμανικό κοινοβούλιο καταψήφισε το πακέτο, το οποίο η Δεξιά πέρασε με την σύνθεση της παλιάς βουλής, μάλιστα με την στήριξη κομμάτων που βρίσκονται τώρα εκτός κοινοβουλίου όπως το φιλελεύθερο FDP, γεγονός που η Αριστερά κατήγγειλε ως αντιδημοκρατική εκτροπή στο Συνταγματικό Δικαστήριο της Καρλσρούης. Ενδεικτικά, αυτές τις μέρες, τοπική οργάνωση του κόμματος ηγείται μιας πρωτοβουλίας για τον συντονισμό δράσεων ενάντια στην Rheinmetall, η οποία σχεδιάζει να παράγει σφαίρες σε εργοστάσιό της στο Βερολίνο. Ακόμα και τα στελέχη που το υπερψήφισαν στα κρατίδια της Βρέμης και του Μεκλεμβούργου-Δυτικής Πομερανίας, τοποθετήθηκαν ενάντια στο πακέτο, ενώ υπέκυψαν σε οικονομικό εκβία-

σμό, καθώς το πακέτο συνδέεται και με εκατομμύρια σε τοπικά κονδύλια.

Η ανάλυση αυτή δεν έχει να κάνει με την υπεράσπιση των στελεχών του Die Linke που υπερψήφισαν ένα οικονομικό πακέτο ιστορικής σημασίας. Έχει να κάνει με τον σωστό εντοπισμό των πραγματικών ελλειμμάτων του. Και αυτό είναι η τάση κυβερνητισμού από μερίδα του κόμματος. Το Die Linke φαίνεται να ξέρει να χειρίζεται καλά τον ρόλο του ως αντιπολίτευση. Όταν βρίσκεται όμως σε θέσεις εξουσίας, φαίνεται συχνά η «κρατιδιακή πολιτική ευθύνη» να υπερτερεί των κεντρικοπολιτικών θέσεων του κόμματος, η ευθύνη απέναντι σε κυβερνητικούς εταίρους απέναντι σε αυτήν προς το κίνημα.

Εντός Μαΐου θα συνεδριάσει το κόμμα τόσο σε επίπεδο Βερολίνου, όσο και σε εθνικό επίπεδο. Στα κείμενά του, το κόμμα σωστά μιλά για focus στην πολιτική του δράση. Εφόσον μπροστά του έχει το επόμενο διάστημα μια σειρά από τοπικές εκλογικές μάχες, με σημαντικότερη ίσως το Βερολίνο, στο οποίο βγήκε στις εθνικές εκλογές πρώτο κόμμα, οφείλει να επεξεργαστεί μια πολιτική για τις εκλογές αυτές, η οποία να αντιτίθεται σε μια λογική ενσωμάτωσης. Μια ανάλυση του πως μπορεί κανείς να διαχειριστεί τα υποχρηματοδοτημένα ταμεία των κρατιδίων και των πόλεων. Αλλά πάνω απ' όλα, πως μπορεί η συνεπής ταξική μεροληψία να αποτελέσει οδικό άξονα για εξειδικευμένα σε τοπικό επίπεδο πολιτικά σχέδια, τα οποία έχουν αιχμές, αλλά και κόκκινες γραμμές, πίσω από τις οποίες δεν μπορούν να πάνε τα μέλη του κόμματος. Γιατί εκτός από focus, η πολιτική εισηγήση εκφράζει και την πρόθεση το Linke να αποτελέσει το μοντέρνο σοσιαλιστικό κόμμα της εργατικής τάξης. Και γι' αυτό η γενίκευση της ταξικής μονομέρειας είναι προϋπόθεση.

*Βλ. https://www.die-linke.de/fileadmin/user_upload/Kurzwahlprogramm_Linke-BTW25_englisch_A4.pdf

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατοατζής

Απεργία στο εργοτάξιο του Ελληνικού

24ωρη απεργία πραγματοποιήσαν τη Δευτέρα 24/3 οι εργαζόμενοι στο εργοτάξιο του Ελληνικού με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης του Σωματείου Εργαζομένων στο έργο «Ανάπτυξη του Μητροπολιτικού Πόλου του Ελληνικού - Αγ. Κοσμά». Η 24ωρη απεργία ήρθε αμέσως μετά το νέο ατύχημα που έγινε την Παρασκευή 21 Μάρτη με το σοβαρό τραυματισμό οικοδόμου που έπεσε από ύψος 10 μέτρων. Ο άτυχος εργαζόμενος δούλεψε χωρίς ζώνη ασφαλείας, χωρίς την απαιτούμενη σκαλωσιά με αποτέλεσμα να φύγει στο κενό και να πέσει 3 ορόφους κάτω. Ο 57χρονος νοσηλεύεται διασωληνωμένος σε κρίσιμη κατάσταση.

Η συμμετοχή στην απεργία ήταν καθολική. Εργάτες, τεχνικοί και μηχανικοί απέργησαν απαιτώντας μέτρα ασφάλειας και υγείας για όλους. Η απεργιακή συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε μπροστά από το εργοτάξιο της «Redex», στη σκιά του ουρανοξύστη «Riviera Tower», όπου έγινε το «ατύχημα». Σε αυτή κυριάρχησαν τα συνθήματα που τόνιζαν ότι

οι ζωές των εργαζομένων είναι πάνω από τα κέρδη της εργοδοσίας.

Όπως τόνισαν πολλοί από τους εργαζόμενους που μίλησαν και στις συνελεύσεις και στην συγκέντρωση τα ατυχήματα έρχονται ως συνέπεια των ατελείωτων ωρών δουλειάς και της εντατικοποίησης. Τόνισαν μάλιστα ότι οι εργολαβικές εταιρείες που αναλαμβάνουν τμήματα του έργου από τον κύριο κατασκευαστή, τη «Lamda», είναι το «κόλπο» για να μην τηρούνται οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας (ΣΣΕ). Στους εργολάβους δουλεύουν 10ωρα, 6ήμερα και δύο Κυριακές το μήνα. Δεν είναι τυχαίο ότι γενικότερα στον κλάδο υπήρξαν πολλά ατυχήματα τον τελευταίο μήνα, ενώ συνολικά το τελευταίο 10ήμερο του Μάρτη είχαμε 1 θάνατο και πάνω από 15 τραυματίες σε εργατικά ατυχήματα, στις οικοδομές, την εστίαση κ.α. Μάλιστα σύμφωνα με όσα κατήγγειλαν οι εργαζόμενοι μέσα στο Μάρτη είχαμε στο εργοτάξιο του Ελληνικού την κατάρρευση σκαλωσιάς που ευτυχώς έγινε βράδυ και δεν υπήρξαν θύματα. Για αυτούς τους λόγους οι εργαζόμενοι απαιτούν να υπάρχει στον χώρο νοσηλευτική μονάδα, ώστε να υπάρ-

χει άμεση αντιμετώπιση τραυματισμών και ατυχημάτων αν αυτά δεν αποφευχθούν.

Τέλος τόνισαν την ανάγκη να γίνουν προσλήψεις και να ξαναλειτουργήσουν πλήρως τα Σώματα Επιθεώρησης Εργασίας για να διενεργούνται συνεχώς έλεγχοι και να εφαρμόζονται τα μέτρα ασφαλείας. Στη συνέχεια οι συγκεντρωμένοι κατευθύνθηκαν και στα γραφεία της «Lamda», όπου έγινε συνάντηση αντιπροσωπείας του Σωματείου με στελέχη της κοινοπραξίας. Η αντιπροσωπεία τόνισε ότι η εταιρεία έχει την ευθύνη εφαρμογής της ΣΣΕ από όλους τους εργοδότες με τους οποίους συνεργάζεται στο έργο, και πρέπει να καλύπτει το σύνολο των εργαζομένων.

Σε συνάντηση που έγινε με την εταιρεία την Τετάρτη 26/3 υπήρξε μόνο η δέσμευση να υπάρχει ασθενοφόρο στο εργοτάξιο και ότι μέσα στον επόμενο μήνα θα λυθεί και το ζήτημα της λειτουργίας υγειονομικής μονάδας, ενώ δεν πήρε σαφή θέση για κανένα άλλο αίτημα. Οι εργαζόμενοι θα αποφασίσουν με συνελεύσεις πώς θα συνεχίσουν τον αγώνα τους.

Εκδικητική απόλυση συνδικαλιστή

24ΩΡΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕ το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών ενάντια στην εκδικητική απόλυση εκλεγμένου συνδικαλιστή στην εταιρεία «Spanelas ΑΕ». Οι εργαζόμενοι απαίτησαν να ανακληθεί η καταχρηστική απόλυση συναδέλφου τους, μέλους του Σωματείου και εκλεγμένου συνδικαλιστή στην Αντιπροσωπεία του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας (ΤΕΕ). Η εταιρεία απέλυσε το συνδικαλιστή απαντώντας στη μαζική συμμετοχή των εργαζομένων της «Spanelas» στη 48ωρη κλαδική απεργία που έγινε στις 12 και 13 του περασμένου Φλεβάρη αλλά και στη μαζική συμμετοχή όλων των εργαζομένων στην 24ωρη Γενική Απεργία στις 28 Φλεβάρη. Η κινητοποίηση στηρίχθηκε και από το Εργατικό Κέντρο Αθήνας.

Ο εκλεγμένος συνδικαλιστής απολύθηκε μετά από 5 χρόνια εργασίας με δικαιολογίες που «ανακάλυψε» ξαφνικά η εταιρεία. Η απόλυσή του του επιδόθηκε με δικαστικό επιμελητή στο σπίτι του την ώρα που επέστρεφε από την εργασία του και ενώ είχε επί μία εβδομάδα δεχθεί σωρεία απειλών από την εργοδοσία. Στόχος της απόλυσης να τρομοκρατηθούν οι υπόλοιποι εργαζόμενοι. Πριν την 24ωρη απεργία είχε πραγματοποιηθεί και προειδοποιητική 3ωρη στάση εργασίας. Οι κινητοποιήσεις θα συνεχιστούν το επόμενο διάστημα αν η εταιρεία δεν ανακαλέσει την απόλυση.



Απόλυση στον Ευαγγελισμό!

Απολύθηκε στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός συμβασιούχος του ΟΑΕΔ με αναπηρία. Την απόλυση καταγγέλλει η Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα Αναπήρων (ΣΕΑΑΝ) και το Σωματείο των εργαζομένων στο νοσοκομείο.

Ο εργαζόμενος είχε προσλη-

φθεί στον Ευαγγελισμό ως βοηθός νοσηλεύτη το 2017. Το 2021 είχε ατύχημα που του άφησε σοβαρό κινητικό πρόβλημα και η διοίκηση και η διεύθυνση του νοσοκομείου, ενώ πλειοδοτούν περί συμπερίληψης, στήριξης της ψυχιατρικής μεταρρύθμισης, όλο αυτό το διάστημα άσκησαν πιέσεις με τον

τρόπο τους για να τον εξαναγκάσουν σε παραίτηση. Τελικά πριν λίγες μέρες κοινοποίησαν στον συμβασιούχο εργαζόμενο την απόλυσή του.

Τα σωματεία έκλεισαν ραντεβού με την διοίκηση του νοσοκομείου η οποία προτίμησε να το παίξει λαγός και να μην εμφανιστεί στη

συνάντηση.

Η ΣΕΑΑΝ απαιτεί να ανακληθεί άμεσα η απόλυση του συμβασιούχου εργαζόμενου και με τα ανάλογα μέτρα στήριξης να βοηθηθεί με βάση τις ιδιαιτερότητες των προβλημάτων του, να του ανατεθούν καθήκοντα και να ενταχθεί στη λειτουργία του νοσοκομείου.

Δυνατό μήνυμα ανατροπής Ήττα της ΝΔ και νίκη της Αριστεράς στις εκλογές της ΕΙΝΑΠ

Του Θοδωρή Πατσατζή

Το μήνυμα που έστειλε η κινητοποίηση της 28ης Φλεβάρη πέρασε και έκανε και πάταγο και στις εκλογές για ανάδειξη νέου Διοικητικού Συμβουλίου (ΔΣ) στην Ένωση Νοσοκομειακών Ιατρών Αθήνας Πειραιά (ΕΙΝΑΠ). Η διοίκηση της ΕΙΝΑΠ φεύγει από τον έλεγχο της κυβέρνησης και της ΝΔ και περνάει στα χέρια της Αριστεράς.

Οι δυνάμεις της Αριστεράς, σε μια εκλογική μάχη που είχε ανοδική συμμετοχή, κατόρθωσαν να αυξήσουν ψήφους, ποσοστά και έδρες. Η παράταξη ΔΗΚΝΙ που πρόκειται στη ΝΔ έχασε την πρώτη θέση στην ΕΙΝΑΠ μετά από 25 χρόνια. Πρώτη δύναμη αναδείχθηκε η ΔΗΠΑΚ (ΚΚΕ) που συγκέντρωσε 1.549 ψήφους από 1.191 και με ποσοστό 33,7% (από 27,8%) εκλέγει 5 έδρες (από 4 που είχε). Το Ενωτικό Κίνημα για την Ανατροπή (ΕΚΑ), στο οποίο συμμετέχουν συνδικαλιστές της εξωκοινοβουλευτικής, αντικαπιταλιστικής και ριζοσπαστικής Αριστεράς, παίρνει την 3η θέση με 1.088 ψήφους από 726 που είχε και με ποσοστό 23,7% (από 17%) παίρνει 4 έδρες (από 3 που είχε).

Η ΔΗΚΝΙ (ΝΔ) χάνει 44 ψήφους (1.248 από 1.292) και με ποσοστό 27,1 % (από 30,2 %) παίρνει 4 έδρες από 5 που είχε. Στασιμότητα παρουσίασαν οι δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ (ΠΑΣΚ-ΑΙΚ) και του ΣΥΡΙΖΑ (ΜΕΤΩΠΟ) που με 364 και 346 ψήφους κρατάνε τη 1 έδρα που είχε η καθεμία από τις 2 παρατάξεις. Άλλωστε δεν είχαν και διαφορετική πολιτική να επιδείξουν απέναντι στη ΔΗΚΝΙ.

Οι χιλιάδες γιατροί που πήγαν να ψηφίσουν έδειξαν και με την ψήφο τους σε ένα συνδικαλιστικό τους όργανο ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη και μετά τον ανασχηματισμό δεν έχει καμία νομιμοποίηση. Άλλωστε στην Υγεία ο υπουργικός θώκος παρέμεινε στον Άδωνι Γεωργιάδη. Αποδοκίμασαν την κυβερνητική πολιτική που προσπαθεί να κλείσει δημόσια νοσοκομεία ή να τα μετατρέψει σε ιδιωτικά. Αποδοκίμασαν την πολιτική της κυβέρνησης που εντατικοποιεί την εργασία τους και δεν προχωράει σε μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού μειώνοντας τις δυνατότητες για παροχή ποιοτικών υπηρεσιών υγείας στο λαό που πηγαίνει στα δημόσια νοσοκομεία.

Οι γιατροί αποδοκίμασαν επίσης την αλαζονεία της ηγεσίας του υπουργείου Υγείας που προσπαθούσε συνεχώς να μειώσει και να

ρίξει λάσπη όσους συνδικαλιστές οργάνωναν κινητοποιήσεις. Και το έκαναν γιατί μετά τις 28 Φλεβάρη είναι πιο ξεκάθαρο ότι η οργάνωση ακόμη περισσότερων κινητοποιήσεων και στα νοσοκομεία είναι ο μόνος τρόπος να ανατραπεί αυτή η πολιτική.

Το αμέσως επόμενο διάστημα οι γιατροί και όλοι οι εργαζόμενοι στη δημόσια υγεία και τα δημόσια νοσοκομεία έχουν ένα γολγοθά να αντιμετωπίσουν. Έχουν τη μάχη για μονιμοποίηση όσων συμβασιούχων εργάζονται στα νοσοκομεία και μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού. Τα κτίρια και ο εξοπλισμός από μόνα τους δεν αρκούν χωρίς προσωπικό. Οι εργολάβοι είναι οι μόνιμοι κερδισμένοι. Ενώ οι μαζικές προσλήψεις είναι και ο τρόπος που θα τελειώσει την ιστορία απογευματινά χειρουργεία και ιατρεία επί πληρωμή.

Οι γιατροί και οι εργαζόμενοι στην υγεία χρειάζεται επίσης να διεκδικήσουν να πάρουν πίσω όσα έχουν δοθεί σε ιδιωτικές εταιρείες και ιδιώτες. Όπως και να παρθεί πίσω κάθε νεοφιλελεύθερη αντιμεταρρύθμιση όπως η αξιολόγηση. Είναι απαραίτητο να διεκδικήσουν αύξηση των κρατικών δαπανών για την υγεία μέσα από την περικοπή και το σταμάτημα των εξοφισμών. Να αγορασθούν αθροιστικά για το ΕΚΑΒ αντί για Ραφάλ και φρεγάτες Μπελάρ. Να διεκδικήσουν μαζί με όλους τους εργαζόμενους στο

δημόσιο την επαναφορά των δώρων και επιδομάτων. Η οργή που οδήγησε τους γιατρούς να αποδοκίμασουν τη συνδικαλιστική παράταξη της ΝΔ στις εκλογές της ΕΙΝΑΠ χρειάζεται να μετατραπεί σε χρήσιμη δράση μέσα στα νοσοκομεία και τις δομές υγείας.

Η Αριστερά και στα νοσοκομεία και τη δημόσια υγεία πρέπει να έχει αιτήματα πραγματικά ριζοσπαστικά και διεκδικητικά. Δεν είναι τυχαίο ότι μπορεί να βγαίνει πρώτη δύναμη η ΔΗΠΑΚ αλλά η παράταξη που καταγράφει την μεγαλύτερη άνοδο σε ψήφους και ποσοστά είναι το ΕΚΑ. Δηλαδή η παράταξη που έχει βάλει ξεκάθαρα πιο ριζοσπαστικά αιτήματα όλο το προηγούμενο διάστημα όπως το σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων. Ταυτόχρονα χρειάζεται να παρθούν πρωτοβουλίες με πιο ενωτικά χαρακτηριστικά ώστε η οργή που εκφράστηκε στην κάλπη να εκφραστεί και στο δρόμο το επόμενο διάστημα. Έχει αποδειχθεί στο παρελθόν ότι χωρίς ενωτική και ριζοσπαστική πολιτική πολύ εύκολα οι ψήφοι μπορούν να επιστρέψουν είτε σε ανώδυνες εκπροσωπήσεις για την κυβέρνηση είτε στην παράταξη της ΝΔ.



Οι γιατροί αποδοκίμασαν επίσης την αλαζονεία της ηγεσίας του υπουργείου Υγείας που προσπαθούσε συνεχώς να μειώσει και να ρίξει λάσπη σε όσους συνδικαλιστές οργάνωναν κινητοποιήσεις



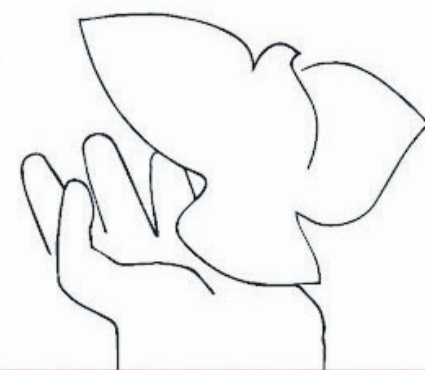
- ΟΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ
- ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΚΑΛΥΨΗΣ
- ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ-ΟΧΙ ΓΙΑ ΚΕΡΔΗ, ΠΟΛΕΜΟ, ΕΥΡΩΣΦΑΓΕΙΟ



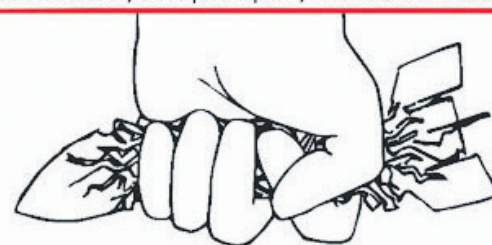
Στις 27 Μάρτη στις εκλογές ΕΙΝΑΠ-ΟΕΝΓΕ
ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ-ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ

ΕΝΩΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ για την ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Η ιστορία γράφεται με ανυπακοή



ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ
Λεφτά για την ΥΓΕΙΑ και ΟΧΙ για τον πόλεμο
ΚΑΜΙΑ ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
Κανένας φαντάρος έξω από τα σύνορα
Ενάντια στους ανταγωνισμούς ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΡΩΣΙΑΣ



ΕΝΩΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Αξιολόγηση, ιδιωτικοποίηση, διώξεις εκπαιδευτικών Η μάχη στην εκπαίδευση αφορά όλ

Του Νίκου Αναστασιάδη

Στην εκπαίδευση μια σοβαρή σύγκρουση βρίσκεται σε εξέλιξη. Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας προσπαθεί δια πυρός και σιδήρου να επιβάλλει τις νεοφιλελεύθερες επιλογές της, αλλάζοντας τόσο την εργασιακή κατάσταση των εκπαιδευτικών όσο και ανοίγοντας το δρόμο στην ιδιωτικοποίησή της.

Το μπαράζ των πειθαρχικών διώξεων

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, ξεπερνάνε τις 2.000 οι κλήσεις δασκάλων και καθηγητών σε πειθαρχικά. Η βασική αιτία είναι η συμμετοχή στην απεργία αποχή από την ατομική αξιολόγηση, που έχει προκηρύξει η ΔΟΕ και η ΑΔΕΔΥ αντίστοιχα. Και είναι πειθαρχικά που αφορούν όλο τον κλάδο, ανεξάρτητα από τα χρόνια προϋπηρεσίας. Η συμμετοχή στην απεργία θεωρείται άρνηση αξιολόγησης και ειδικό πειθαρχικό αδίκημα, κάτι που με βάση το νόμο επισύρει ποινή στέρησης μισθού ενός μήνα το λιγότερο, και συνεπώς διώκεται πειθαρχικά. Είναι σα να λέμε ότι η συμμετοχή σε μια 24ωρη απεργία αρκεί για να σε θεωρήσει η υπηρεσία «αδικαιολογητως απών ή απύσχα». Με λίγα λόγια, το ίδιο το δικαίωμα στην απεργία αμφισβητείται! Και βέβαια να αναφέρουμε ότι δε πρόκειται για παράνομη απεργία, μια και τόσο η απεργία της ΔΟΕ που καλύπτει τους δασκάλους/ες όσο και η απεργία της ΑΔΕΔΥ που καλύπτει τους καθηγητές/τριες δεν έχουν προσβληθεί από το υπουργείο στα δικαστήρια. Το υπουργείο απλά δηλώνει ότι δεν τις θεωρεί νόμιμες επειδή προηγούμενες απεργίες από τις ομοσπονδίες και την ΑΔΕΔΥ είχαν κριθεί παράνομες. Κάθε όμως απεργία, όπως είναι γνωστό, κρίνεται αυτοτελώς στα δικαστήρια.

Οι κλήσεις σε πειθαρχικά βέβαια δεν περιορίζονται στους απεργούς εκπαιδευτικούς. Ένα γενικευμένο κλίμα πειθαρχικών διώξεων για συνδικαλιστική δράση αλλά και για διατύπωση γνώμης, έχει απλωθεί σε όλη την εκπαίδευση. Η πιο σοβαρή περίπτωση πειθαρχικής δίωξης είναι της Χρύσας Χοτζόγλου που έχει τεθεί σε δυνητική αργία, με απόφαση του πρώην υπουργού Παιδείας Κυριάκου Πιερρακάκη. Αυτό σημαίνει ότι έως να εκδικαστεί το πειθαρχικό έχει παυθεί από την εργασία της και παίρνει το μισό μισθό. Ο λόγος της συγκεκριμένης αντιμετώπισής της είναι,



όπως αναφέρει σε ανακοίνωσή της η ΕΛΜΕ Πειραιά, επειδή: «εξέφρασε από κοινού με μαθητές της, τη διαφωνία της με την πραγματοποίηση της αξιολόγησης σε νεοδιοριστή εκπαιδευτικό, δηλαδή εξέφρασε την αντίθεση του κλάδου στην αξιολόγηση, όπως αποτυπώνεται και στις συλλογικές αποφάσεις ΟΛΜΕ και ΕΛΜΕ». Η δυνητική αργία στην Χρύσα Χοτζόγλου επιβλήθηκε παρότι το πειθαρχικό συμβούλιο, στο οποίο είχε καταρχήν τεθεί το ερώτημα, είχε αποφασίσει ομόφωνα να απορριφτεί το αίτημα του πρώην υπουργού. Αυτό βέβαια έγινε μετά από μια μαζική εκπαιδευτική απεργιακή κινητοποίηση και συγκέντρωση έξω από το χώρο που συνεδρίαζε το πρωτοβάθμιο πειθαρχικό συμβούλιο Πειραιά, τον Οκτώβρη. Μαζί της διώκεται πειθαρχικά για τον ίδιο λόγο και ο αναπληρωτής εκπαιδευτικός Δημήτρης Χατζζουλάκης, μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά, που απειλείται με απόλυση. Και στους δύο έχει γίνει και μήνυση από την Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Πειραιά.

Η συνέχιση της αξιολόγησης είναι στην ατζέντα και της νέας υπουργού Παιδείας. Άλλωστε η κυβέρνηση βλέπει τη μόνη πιθανότητα επιβίωσής της στο τσάκισμα του λαϊκού και εργατικού κινήματος και στην επιβολή και εμβάθυνση των επιθέσεων στην εκπαίδευση και στους εκπαιδευτικούς. Οι πειθαρχικές παραπομπές μάλιστα, θα κριθούν από τα νέα πειθαρχικά συμβούλια που μόλις στελεχώθηκαν, με τον αποκλεισμό των αιρετών εκπροσώπων των εκπαιδευτικών -κάτι που δεν αφορά το υπόλοιπο δημόσιο όπου

οι εκπρόσωποι των εργαζομένων συμμετέχουν κανονικά. Για να απαντηθεί έτσι και ένα επιχείρημα όσων συμμετείχαν στις ηλεκτρονικές εκλογές για τα υπηρεσιακά συμβούλια -από τις οποίες απείχε η Αριστερά- ότι δηλαδή έχει σημασία η παρουσία αιρετών του κλάδου στα πειθαρχικά συμβούλια!

Ο ρόλος της αξιολόγησης στην επιβολή του νεοφιλελευθερισμού

Δεν είναι τυχαία βέβαια η επιμονή της κυβέρνησης και του υπουργείου στην εφαρμογή της αξιολόγησης στους εκπαιδευτικούς αλλά και σε όλο το δημόσιο. Άλλωστε ο Μητσοτάκης μίλησε για την συνταγματοποίηση της αξιολόγησης και την άρση της μονιμότητας ως αίτημα της κοινωνίας. Είναι φανερό πως προσπαθεί να χρησιμοποιήσει τον κοινωνικό αυτοματισμό για να εφαρμόσει τα σχέδιά του για ιδιωτικοποίηση ή κατάργηση ολόκληρων τομέων του δημοσίου. Με την αξιολόγηση επιχειρεί καταρχήν να χρεώσει την κατάσταση που έχει δημιουργηθεί στους δημόσιους υπαλλήλους που «δεν κάνουν καλά τη δουλειά τους».

Παρόμοια είναι και η σκοπιμότητα της επιβολής της αξιολόγησης στην εκπαίδευση. Τα προβλήματα που προκαλούνται στην εκπαίδευση λόγω της υποχρηματοδότησης οδηγούν και σε αστοχία των υποδομών (σοβάδες καταρρέουν, σχολικές αίθουσες μπάζουν νερά, πόρτες πέφτουν, σχολεία αναστέλλουν τη λειτουργία τους κ.λπ.) αλλά και σε τραγικές ελλείψεις εκπαιδευτικών, μια που κενά εκπαιδευτικών υπάρχουν ακόμη και πολύ μετά την

έναρξη της σχολικής χρονιάς. Η καθήλωση των μισθών των εκπαιδευτικών που αναγκάζονται να κοιμούνται σε κάμπινγκ και αυτοκίνητα στα νησιά και να εγκαταλείπουν τα σπίτια τους από τον Μάιο, έχει οδηγήσει στις παραιτήσεις εκατοντάδων αναπληρωτών από τις αρχές της σχολικής χρονιάς. Επίσης τα σχολεία δεν έχουν υποστηρικτικό προσωπικό (ψυχολόγους, νοσηλεύτες/τριες, φύλακες, γραμματειακή υποστήριξη). Και βέβαια όλη η προσπάθεια για περικοπή των λειτουργικών δαπανών έχει οδηγήσει σε υπερμεγέθη τμήματα, υποχρεωτικές υπερωρίες των εκπαιδευτικών, συγχωνεύσεις σχολείων, στέγαση σε λυόμενα.

Παράλληλα είναι σε εξέλιξη μια εντατικοποίηση της εκπαίδευσης που δυσκολεύει πολύ την πορεία της νεολαίας στο δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα. Η τράπεζα θεμάτων, η ελάχιστη βάση εισαγωγής για την είσοδο στα πανεπιστήμια, οι όλο και αυξανόμενες απαιτήσεις, κάνουν δυσκολότερη την παρακολούθηση του προγράμματος σπουδών για όλο και μεγαλύτερο κομμάτι της νεολαίας και εμποδίζουν την πρόσβασή του στο πανεπιστήμιο. Παράλληλα βέβαια με την απαξίωση της εκπαίδευσης και των πτυχίων, μια και η ανεργία των πτυχιούχων και οι χαμηλές αποδοχές θεωρούνται κάτι φυσιολογικό στην ελληνική πραγματικότητα.

Η αξιολόγηση και εδώ εξυπηρετεί στην εναπόθεση των ευθυνών για όλα τα παραπάνω, στους εκπαιδευτικούς. Κάνει όμως και κάτι περισσότερο από αυτό. Διαλύει τη συλλογικότητα στα σχολεία και υπονομεύει κάθε αντίδραση, σπέρνοντας το φόβο και τον

η την κοινωνία

ανταγωνισμό. Ο ενισχυμένος ρόλος του διευθυντή-μάντζερ-αξιολογητή, με Δ κεφαλαίο, η διαρκής αποψίλωση των αρμοδιοτήτων του συλλόγου διδασκόντων, η δημιουργία διαφόρων νέων θεσμών (μέντορες, συντονιστές κτλ.) η μετατροπή των συμβούλων σε αξιολογητές, η αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας, όλα αυτά δείχνουν ότι το «διαίρει και βασίλευε» μαζί με την επιβολή του φόβου είναι το αποτέλεσμα της επιβολής της αξιολόγησης. Ταυτόχρονα επιβάλλει και την έλλειψη αντιδράσεων για αλλαγές στο ίδιο το περιεχόμενο της διδασκαλίας. Η αυτολογοκρισία και η προσαρμογή της διδασκαλίας στις ανάγκες των εξετάσεων PISA που, εφόσον γενικευτούν, θα λειτουργήσουν ως εργαλείο για την αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών θα είναι ένα ακόμα αποτέλεσμα της επιβολής του επιθεωρητισμού στην εκπαίδευση. Ο διακηρυγμένος στόχος, η λεγόμενη «αυτονομία της σχολικής μονάδας» οδηγεί σε ένα σχολείο που θα αναζητά πόρους για να λειτουργήσει, που θα είναι έντονα κατηγοριοποιημένο, με «καλά» και «υποβαθμισμένα» σχολεία, και που στο τέλος του δρόμου θα είναι τμήμα μιας πολύ πιο έντονα ταξικής εκπαίδευσης που θα αφορά τους λίγους κι εκλεκτούς.

Όλα τα παραπάνω, ενώ είναι σε εξέλιξη η διαδικασία ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης. Η δημιουργία των Ωνάσειων σχολείων που διαρκώς αυξάνονται, οι Ακαδημίες Επαγγελματικής Εκπαίδευσης που αναμένεται να λειτουργήσουν το επόμενο διάστημα, η είσοδος του διεθνούς μπακαλορεά (International Baccalaureate) στο δημόσιο σχολείο, που θα επιτρέπει, σε όσους μπορούν να το πληρώσουν, την χωρίς εξετάσεις είσοδο στα μη κρατικά καταρχήν, αλλά και στα δημόσια στη συνέχεια, πανεπιστήμια, η ίδρυση των μη κρατικών πανεπιστημίων είναι όλα βήματα στην κατεύθυνση της ιδιωτικοποίησης ολόενα και μεγαλύτερων τμημάτων της εκπαίδευσης.

Ποια μπορεί να είναι η απάντηση;

Η μάχη που αυτή τη στιγμή δίνεται στην εκπαίδευση αφορά όλη την κοινωνία. Το τι εκπαίδευση θα υπάρχει τα αμέσως επόμενα χρόνια θα καθοριστεί από την ταξική σύγκρουση που μπορεί να έχει προμετωπίδα την αξιολόγηση και τα πειθαρχικά, αλλά αφορά τη συνολικότερη λειτουργία του δημόσιου σχολείου και την εργασιακή και μισθο-

λογική κατάσταση των εκπαιδευτικών. Σίγουρα δεν είναι μια εύκολη μάχη. Ένα κομμάτι εκπαιδευτικών έχει υποχωρήσει και έχει αποδεχτεί την αξιολόγηση από φόβο για τις συνέπειες. Ένα σημαντικό όμως τμήμα των εκπαιδευτικών συνεχίζει να αντιστέκεται. Η μεγαλειώδης πανελλαδική πορεία που έγινε στην Αθήνα στις 29 Μάρτη μετά από κάλεσμα των ομοσπονδιών της εκπαίδευσης, συγκέντρωσε χιλιάδες κόσμου που είναι αποφασισμένος να αντισταθεί.

Οι κινητοποιήσεις για τα Τέμπερ και ο πανεργατικός σεισμός της 28ης Φλεβάρη -όπου οι εκπαιδευτικοί συμμετείχαν σε εντυπωσιακό ποσοστό- έχουν απονομιμοποιήσει σε μεγάλο βαθμό την κυβερνητική πολιτική και έχουν αποκαλύψει την αδυναμία της κυβέρνησης. Ο αγώνας όμως πρέπει να έχει και κλαδικά χαρακτηριστικά. Δεν είναι αυτόματη η μεταφορά του αγωνιστικού κλίματος των κεντρικών απεργιών και διαδηλώσεων στον κάθε κλάδο ξεχωριστά. Πρέπει να σπάσει ο φόβος που καλλιεργείται από τον αυταρχισμό της διοίκησης και να γίνει συνείδηση ότι δεν υπάρχει ατομική σωτηρία αλλά η λύτρωση περνάει μέσα από τη νίκη του συλλογικού αγώνα. Χρειάζεται συστηματική προσπάθεια ώστε ο κάθε κλάδος να μπολιαστεί με το κλίμα και την αγωνιστικότητα των κινητοποιήσεων για το έγκλημα των Τεμπών. Να γίνει πλειοψηφική η αίσθηση ότι μπορούμε να νικήσουμε.

Σε ό,τι αφορά τους εκπαιδευτικούς, η ενότητα στη δράση της εκπαιδευτικής Αριστεράς, θα βοηθήσει ώστε κάτι τέτοιο να γίνει εφικτό. Η πανεργατική απεργία στις 9 Απρίλη δίνει τη δυνατότητα να υπάρξει μια μεγάλη ακόμη απεργία και συγκέντρωση που θα βάλει κεντρικά πίεση στην κυβέρνηση ενώ ταυτόχρονα θα μπορεί να εμπνευστεί ξανά ο κλάδος για να συνεχίσει τη μάχη τόσο ενάντια στην αξιολόγηση όσο και για την υπεράσπιση των εργασιακών του δικαιωμάτων και τη διάσωση του δημόσιου σχολείου.

Μια κυβέρνηση που δεν μπορεί να κυβερνήσει έναν πληθυσμό που αναστέλλει με τη δράση του την πολιτική της, είναι μια κυβέρνηση με ημερομηνία λήξης. Και είναι η κλιμάκωση των αγώνων μας που θα εξασφαλίσει ότι η ημερομηνία λήξης δε θα αφορά μόνο την κυβέρνηση αλλά και την πολιτική της, που έχει στόχο να παραδώσει όλα τα κοινωνικά αγαθά στην ελίτ του πλούτου και των προνομίων.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νική-φόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.



ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

Γενική Απεργία 9 Απρίλη

Μάχη για πραγματικές αυξήσε

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η ιστορική απεργιακή κινητοποίηση της 28ης Φλεβάρη 2025, που δεν επέτρεψε να μετατραπεί σε συλλογικό μνημόσυνο η επέτειος των δυο χρόνων από το σιδηροδρομικό έγκλημα στα Τέμπη, έχει ανεβάσει, πλέον, ψηλά τον πήχη της συμμετοχής! Σηματοδοτώντας μια νέα εποχή σε επίπεδο κινητοποιήσεων, έχει ανοίξει τη συζήτηση για τα αιτήματα του εργατικού κινήματος, που μπορούν να εξασφαλίσουν τη μαζική κινηματική συνέχεια και κάποιες νίκες, επιτέλους.

Ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις

Το αίτημα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις είναι αυτό που θα μπορούσε να αποτελέσει την αποτελεσματική απάντηση του εργατικού κινήματος, μιας και συμπυκνώνει όλη την επιθετική πολιτική που ασκείται από πλευράς κυβέρνησης και συστημικών κομμάτων «εξουσίας»: αμύθητα κέρδη για το κεφάλαιο, επικίνδυνη και εξαθλιωμένη ζωή για την εργαζόμενη κοινωνία, συνειδητή διάλυση του Δημοσίου, επισφαλείς συνθήκες δουλειάς σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα τόσο για τους-τις εργαζόμενους-ες, όσο και για τις-τους χρήστ(ρι)ες των υπηρεσιών.

Στο αίτημα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, δυστυχώς, συστηματικά επιμένει μόνο η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική αριστερά, ενώ το ΠΑΜΕ και το ΚΚΕ το βάζει περιστασιακά ή τόσο...περιγραφικά που εξαφανίζεται, επειδή, λένε, η λειτουργία του κράτους με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια είναι εξίσου κακή για τον κόσμο της δουλειάς. Στο τελευταίο θα συμφωνήσουμε απόλυτα, αλλά το αίτημα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις είναι γενικότερο και συμπεριλαμβάνει και αυτήν την πτυχή, επομένως, δεν θεωρούμε ότι εμποδίζεται για αυτόν τον λόγο η ρητή διατύπωση και διεκδίκηση να σταματήσουν οι ιδιωτικοποιήσεις και να επανέλθουν τα ιδιωτικοποιημένα αγαθά κι οι υπηρεσίες στον έλεγχο του Δημοσίου. Εξάλλου, αν το εργατικό κίνημα επικεντρώσει, άμεσα και για αρχή, στην επαναφορά του σιδηροδρόμου στο Δημόσιο, χωρίς αποζημίωση στην Hellenic Train και το επιτύχει, τότε θα είναι πολύ πιο εφικτή η διεκδίκηση με νικηφόρα έκβαση και άλλων αιτημάτων, έχοντας εξασφαλίσει την αυτοπεποίθηση από μια πρώτη νίκη και την εμπειρία των νεότερων γενιών ότι οι απεργια-



κές κινητοποιήσεις μπορούν και να κερδίζουν!

Τα υπόλοιπα κοινοβουλευτικά κόμματα δεν τα περιλαμβάνουμε στη συζήτηση περί των διεκδικήσεων καθώς έχουν σαφή θέση υπέρ των ιδιωτικοποιήσεων, με άλλη ρητορική, αλλά ίδια ουσία, το καθένα.

Η διάλυση των δημοσίων υπηρεσιών, απαραίτητη προϋπόθεση για να κερδίζουν οι ιδιώτες και μάλιστα χωρίς το παραμικρό ρίσκο, έχει επιπτώσεις τόσο στον κόσμο που εργάζεται στο Δημόσιο, όσο και στο λαϊκό κόσμο που έχει ανάγκη τις δημόσιες δομές και τα δημόσια αγαθά για να ζει αξιοπρεπώς, με ασφάλεια και φροντίδα.

Η εγκατάλειψη του Δημοσίου είναι συνειδητή επιλογή της κυβέρνησης και του συστήματος συνολικά, αυτό το ξέρουμε και το γράφουμε εδώ και πάρα πολύ καιρό. Ωστόσο, η ίδια η κυβέρνηση φροντίζει να μας το θυμίζει ρητώς και κατηγορηματικώς. Έτσι, ο πρωθυπουργός (νομίζει πως) κοροϊδεύει τον κόσμο όλον με την εβδομαδιαία ανάρτησή του να αναφέρει ότι «ο 13ος μισθός έχει ήδη δοθεί και πάμε για τον 14ο», ενώ ο υπουργός

*** Η Γενική Απεργία της 9 Απρίλη, για να πετύχει χρειάζεται να αντιμετωπιστεί ως η αγωνιστική «φυσική» συνέχεια των κινητοποιήσεων για τα Τέμπη.**

Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, Κυριάκος Πιερρακάκης, ξεκαθαρίζει όσο δεν πάει, την πολιτική της κυβέρνησης: «Ακόμη και αν υπήρχαν χρήματα...» δεν θα δινόντουσαν σε 13ο και 14ο μισθό. Προφανώς, τα 12 ευρώ το μήνα αύξηση στους Δ.Υ., από το φετινό Απρίλιο, θεωρούνται ως υπερ-αρκετά για τη ζωή με αυτόν τον πληθωρισμό, με αυτά τα νοίκια, με αυτά τα υπερ-κέρδη των επιχειρήσεων που αυξάνουν τις τιμές κάθε λίγο σε ρεύμα, τρόφιμα, καύσιμα, συγκοινωνίες, με αυτές τις δαπάνες για υγεία και παιδεία που απαιτούνται στην πραγματική ζωή!

Η μισθολογική απαξίωση των εργαζομένων στο Δημόσιο, μαζί με την τραγική υποστελέχωση (αυτή που αναφέρθηκε ότι σχετίζεται και με τη λειτουργία των σιδηροδρόμων), την καλλιέργεια αντισυναδελφικού κανιβαλισμού για ένα αμφιλεγόμενο και

απολύτως αμφίβολο μόνους ή για θέσεις ευθύνης λόγω της οικονομικής ανέχειας, την καλλιέργεια κοινωνικού αυτοματισμού μέσω της «αξιολόγησης» (μέχρι και τα Τέμπη φορτώθηκαν στους Δ.Υ. και την έλλειψη αξιολόγησης τους!!!) και τη λυσσαλέα επίθεση με εκατοντάδες συνδικαλιστικές διώξεις για συμμετοχή σε απεργιακές κινητοποιήσεις, με ποινές που έρχονται από την εποχή της χούντας, φέρνουν το Δημόσιο ολόκληρο σε πλήρη απαξίωση και κατάρρευση. Οι πιο παλιοί Δ.Υ. ψάχνουν άρον-άρον να φύγουν και οι νεότεροι-ες δεν θέλουν να δουλέψουν ή μόλις προσληφθούν και αντιληφθούν την κατάσταση, φεύγουν...τρέχοντας!

Οι όμηροι-συμβασιούχοι του Δημοσίου, που σε ορισμένες υπηρεσίες είναι πλέον πλειοψηφία (πχ σε κοινωνικές υπηρεσίες των ΟΤΑ, στις δομές στήριξης κακοποιημένων γυναικών

Ις και συλλογικές συμβάσεις



αγώνα ενάντια στην «αξιολόγηση», παρά τον ασύλληπτο εκφοβισμό και τις διώξεις μέχρι αργίας αγωνιστριών που συμμετείχαν στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, επίσης δείχνουν το δρόμο.

Οι Συλλογικές διαπραγματεύσεις για ΣΣΕ μπορούν ακόμα και με την υπάρχουσα νομοθεσία να επανέλθουν στην ημερήσια διάταξη και να διεκδικηθούν αγωνιστικά. Και στις τράπεζες υπεγράφη ΣΣΕ.

Η συνέχεια της 28ης Φλεβάρη

Η Γενική Απεργία της 9 Απριλίου, για να πετύχει χρειάζεται να αντιμετωπιστεί ως η αγωνιστική «φυσική» συνέχεια των κινητοποιήσεων για τα Τέμπη, για την Παλαιστίνη, για τις φεμινιστικές διεκδικήσεις. Γιατί δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη. Η δικαιοσύνη δεν είναι αόριστη, είναι ταξική.

Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε χωρίς να φορολογείται ισάξια ο πλούτος και να γίνεται συνεχής τροφοδότηση του κεφαλαίου από την εργασία και το αίμα των εργαζομένων της κοινωνίας μας. Να φορολογηθούν οι πλούσιοι και η μείωση να γίνει στους αβάσταχτους και άδικους φόρους των εργαζομένων.

Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε απορροφώντας τρομακτικά ποσά για εξοπλισμούς, πολέμους και γενοκτονίες. Σε ελληνικό επίπεδο το δημόσιο χρήμα που αφαιρείται από τις κοινωνικές ανάγκες, για όλο και περισσότερους πολεμικούς εξοπλισμούς, τη στήριξη του γενοκτονικού Ισραήλ και της επικίνδυνης αστάθειας στην περιοχή της Μεσογείου και παγκόσμια είναι αδιανόητο! Όσο για την ΕΕ, αντί να μας προτρέπει να αποθηκεύσουμε κονσέρβες και νερό, να αποσύρει την πολιτική της αφαίμαξης των λαών με ακόμα 800 δισ. ευρώ για τους πολεμικούς σκοπούς της.

Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε άλλο χωρίς δημόσιες δομές, για δωρεάν φροντίδα του κόσμου της δουλειάς. Ενίσχυση του Δημοσίου.

Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε άλλο με την τεράστια κατάρρευση του Δημοσίου και των εργαζομένων του. Επιστροφή του 13-14ου μισθού σε Δ.Υ. και συνταξιούχους.

Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε άλλο με τα κέρδη πάνω από τις ανθρώπινες ζωές. Ασφαλείς χώροι δουλειάς για εργαζόμενους-ες και χρήστ(ρι)ες. Τέλος στις ιδιωτικοποιήσεις κι επαναφορά στο Δημόσιο των ιδιωτικοποιημένων υπηρεσιών και αγαθών. Χρειάζομαστε ΣΣΕ και ισχυρά σωματεία! Όχι άλλα Τέμπη!

του Υπ. Εργασίας και αλλού), κινητοποιούνται για τη μονιμοποίησή τους, αλλά χωρίς τη στήριξη όλων των εργαζομένων, του δημοσίου και του ιδιωτικού τομέα, δεν μπορούν να πετύχουν ολοκληρωτική νίκη κι αυτό μας αφορά και μας επηρεάζει όλους που ανήκουμε στην κοινωνική, εργατική πλειοψηφία.

Τα ίδια τα σωματεία έχουν θέμα επιβίωσης με τις πολιτικές που ασκούνται. Είτε άμεσα θα παρουσιάσουν έλλειψη μελών (πχ στο Δημόσιο και την ίδια την ΑΔΕΔΥ), είτε έλλειψη αιτημάτων και πεδίο διεκδίκησεων, αφού νομοθετούνται απευθείας από την κυβέρνηση τα πάντα, ακόμα κι ο κατώτερος μισθός.

Συλλογικές συμβάσεις

Οι Συλλογικές Διαπραγματεύσεις για ΣΣΕ και για τον καθορισμό των μισθών είναι άμεση ανάγκη να αποτελέσουν σημαντικό πεδίο διεκδίκησης.

Καταρχάς, οι ΣΣΕ ρυθμίζουν πολύ σημαντικές λειτουργίες της εργασιακής ζωής, όπως η υγιεινή και ασφάλεια, η ποιότητα ζωής μέσω των αδειών, των ωραρίων, των δικαιωμάτων. Είναι χαρακτηριστικός και τραγικός

συνάμα, ο αριθμός των εργατικών δυστυχημάτων με 300 νεκρούς τα τελευταία 2 χρόνια, με 7 νεκρούς εργάτες μόνο τις τελευταίες δυο εβδομάδες. Η ασφάλεια των εργαζομένων, που λογίζεται ως περιττό κόστος από την εργοδοσία (ιδιώτες και κράτος), πάρα πολλές φορές συνδέεται άμεσα με την ασφάλεια των χρηστ(ρι)ών των υπηρεσιών, όπως συνέβη στα Τέμπη. Ανάμεσα στους 57 νεκρούς υπάρχουν κι εργαζόμενες-οι στα τρένα. Η εργατική καθημερινότητα έχει κρυμμένα πολλά «Τέμπη»!

Η κοροϊδία της κυβέρνησης για την αύξηση των κατώτατων μισθών είναι διπλή και τριπλή.

Αφενός γιατί πλέον η συντριπτική πλειοψηφία των μισθών είναι στο ύψος του κατώτατου, έχοντας εξαφανιστεί οι μέσοι μισθοί. Η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί, με νούμερα, είναι η εξής: το 2011 η διαφορά μεταξύ μέσου και κατώτατου μισθού έφτανε περίπου τα 600 ευρώ, ενώ σήμερα είναι στα 357 ευρώ. Ο πραγματικός μέσος μισθός είναι κατά 27% χαμηλότερος από ό,τι το 2011 και ο πραγματικός κατώτατος είναι μειωμένος κατά 6%.

Αφετέρου, η φορολογία των εργα-

τικών εισοδημάτων αυξάνεται πολύ περισσότερο από το ίδιο το ποσό της αύξησης, ροκανίζοντας ακόμα και τις μικρές αυξήσεις που γίνονται.

Η αγοραστική δύναμη των εργαζομένων είναι πολύ μειωμένη σε σχέση ακόμα και με τα πρώτα μνημονιακά χρόνια. Αποκαλυπτική είναι η περίπτωση των εργαζομένων στο εμπόριο όπου το 2011 ο μισθός του νεοπροσλαμβανόμενου ήταν 918 ευρώ και το 2025 είναι 880 ευρώ. Επίσης, υπάρχουν χιλιάδες εργαζόμενοι με ελαστικές εργασιακές σχέσεις και καλούνται να ζήσουν (να επιβιώσουν;;;;) με 350 και 400 ευρώ το μήνα.

Η νίκη των εργαζομένων της ΕFood, μετά από επίμονους, συλλογικούς, μαχητικούς και μαζικούς αγώνες, που κατάφεραν να ακυρώσουν το διαβόητο Νόμο Χατζηδάκη και να αναγκάσουν την εργοδοσία να υπογράψει διμερή συμφωνία με το σωματείο, κατοχυρώνοντας το δικαίωμα των μισθωτών διανομέων να διαμορφώνουν το πρόγραμμα εργασίας, με βάση το ζήμερο και το 8ωρο, χωρίς διευθέτηση του χρόνου εργασίας, προφανώς δείχνει το δρόμο.

Η επιμονή των εκπαιδευτικών στον

Μετά την 28η Φλεβάρη να σηκώσουμε το γάντι

Ανατροπή των ιδιωτικοποιήσεων

Του Χρήστου Σταυρακάκη

ΟΧΙ ΣΤΗ
ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ
ΤΑ ΤΡΕΝΑ
ΤΩΡΑ ΣΤΟ
ΔΗΜΟΣΙΟ

ΕΝΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

ΑΠΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ • ΔΕΑ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ
ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ • ΚΕΜΑ ΚΙΝΗΣΗ
ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΜΑΧΟΜΕΝΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ • ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ • ΜΕΤΑΒΑΣΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Η Γενική Απεργία της 28ης Φλεβάρη ήταν μία μεγαλειώδης απεργιακή κινητοποίηση και πρωτοφανής για τα μεταπολιτευτικά χρονικά. Η ορμητική και εμφατική εμφάνιση και παρέμβαση του λαϊκού παράγοντα αλλάζει τα δεδομένα της συγκυρίας και βάζει τη δική της σφραγίδα. Οι εξελίξεις καθορίζονται εν πολλοίς από το αποτύπωμα αυτών των κινητοποιήσεων για το έγκλημα στα Τέμπερη.

Συστηματική προσπάθεια συγκάλυψης

Ένα μήνα μετά τη μεγαλειώδη απεργία, το κυβερνητικό μπλοκ είναι απομονωμένο πολιτικά και απονομιμοποιημένο κοινωνικά, με τη δυσaréσκεια απέναντι τόσο στους κυβερνητικούς χειρισμούς για το έγκλημα στα Τέμπερη όσο και συνολικότερα απέναντι στην κυβερνητική πολιτική να φτάνουν πρώτη φορά σε ποσοστά 60-70%. Η κυβέρνηση έχει μπει σε μια πορεία φθοράς χωρίς επιστροφή.

Το κυβερνητικό σόου με την προανακριτική η οποία δεν έγινε ποτέ με τον Τριαντόπουλο να θέλει να πάει απευθείας στο δικαστήριο, στάση που επαίνεσε και ο ίδιος ο Μητσοτάκης, δείχνει αρκετά «στημένο», σε μια ύστατη προσπάθεια να κατευνάσει την κοινωνική κατακραυγή και την οργή. Δεν θα έχει κανένα πρόβλημα η κυβέρνηση να θυσιάσει κάποια στελέχη της, σίγουρα όχι τα πιο προβλημένα, εάν με αυτόν τον τρόπο μπορεί να εμφανιστεί -έστω και μερικώς- ότι κάποιοι θα λογοδοτήσουν.

Αυτό που μάλλον δεν υπολογίζει η κυβέρνηση είναι ότι μετά την 28η Φλεβάρη άνοιξε το καπάκι ενός καζανιού που βράζει και το οποίο πολύ δύσκολα θα κλείσει. Η κατάσταση της αντιπολίτευσης στο κοινοβούλιο, όπου η ΝΔ μπορεί ακόμα να εμφανίζεται κυρίαρχη πολιτικά, απέχει πολύ από τις πραγματικές διαθέσεις του κόσμου. Γι' αυτό κιόλας η κεντροαριστερά (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, Νέα Αριστερά) δεν καρπώνονται τίποτα δημοσκοπικά. Τα δημοσκοπικά κέρδη της Ζωής Κωνσταντοπούλου βασίζονται μεν σε μία φωνακλάδικη στάση (που επικοινωνεί με την οργή του κόσμου), όμως τόσο ο αρχηγισμός όσο και η αμφιλεγόμενη στάση της σε πολλά ζητήματα, την καθιστούν πολιτικά αναποτελεσματική. Δυστυχώς το ΚΚΕ, παρά την αγωνιστική του στάση και τη σημαντική συμβολή στις κινητοποιήσεις, δε θέτει άμεσους στόχους διεκδίκησης (επανακρατικοποίηση των σιδηροδρόμων, ανατροπή των ιδιωτικοποιήσεων), αλλά αντίθετα συνδυάζει

Πρωτοβουλία για Δημόσιο, Ασφαλή και Ποιοτικό

Αποσπάσματα από κείμενο συλλογής υπογραφών που θα παρουσιαστεί τη Δευτέρα 7 Απρίλη στην ΕΣΗΕΑ

[...]
Οι απεργιακές συγκεντρώσεις της 28ης Φεβρουαρίου έδωσαν νέα ώθηση στις οικογένειες των ανθρώπων που δολοφονήθηκαν στα Τέμπερη για να συνεχίσουν τον αγώνα τους, ενάντια στη συγκάλυψη των

πολιτικών και ποινικών ευθυνών και, αντικαθιστώντας το έργο δημοσίων αρχών, ακόμη πασχίζουν να συγκεντρώσουν στοιχεία του εγκλήματος που μπαζώθηκαν από το κράτος. Ανέδειξαν σε πανεθνικό και παλλαϊκό αίτημα την ασφάλεια των συγκοινωνιών και την ανεξάρτητη λειτουργία της δικαιοσύνης.

Είναι επείγουσα ανάγκη, ζήτουμε ζωής και θανάτου να μπει τέλος στην ασυδοσία και να καταγγελ-

θεί ευθύς αμέσως η σύμβαση της ιδιωτικοποίησης.

[...]
Το έγκλημα των Τεμπών συμπυκνώνει τις συνέπειες των ιδιωτικοποιήσεων, που σαρώνουν την ζωή μας και απειλούν την καθημερινότητά μας. Στην ενέργεια, το νερό, την παιδεία και αλλού, οι υπαρκτές ή επικείμενες ιδιωτικοποιήσεις μεταφέρουν τα κόστη στην κοινωνία και τα κέρδη στους λίγους.

Εμείς που υπογράφουμε συμπαραστεκόμαστε ολόψυχα στον ηρωικό και πολύμορφο αγώνα των συγγενών των θυμάτων και όσων επέζησαν από το έγκλημα των Τεμπών.

Θέλουμε να αντισταθούμε και να συμβάλλουμε για να περάσουν στο δημόσιο άμεσα οι σιδηρόδρομοι και να αντιστραφεί το κύμα των ιδιωτικοποιήσεων. Διεκδικούμε το πέρασμα στο δημόσιο όχι επειδή

Τώρα

τα αιτήματα ενάντια στη συγκάλυψη, διεκδικώντας και ποινικές ευθύνες, με την ανατροπή του συστήματος «που γεννάει Τέμπη». Μέχρι τότε δεν υπάρχει καμία συγκεκριμένη διεκδίκηση.

Ανατροπή των ιδιωτικοποιήσεων – μαζική ενωτική ριζοσπαστική Αριστερά

Η απεργία της 28ης Φλεβάρη, εγκαινιάζει μία νέα περίοδο, όπου η μαζική κοινωνική αντίσταση θα εμφανίζεται emphaticά και με μεγαλύτερη συχνότητα. Το ερώτημα της συνέχισης των κινητοποιήσεων απαντήθηκε αποσπασματικά. Ωστόσο, όλο αυτό το διάστημα έχουν υπάρξει κινητοποιήσεις και κυρίως εκδηλώσεις για το έγκλημα στα Τέμπη με ιδιαίτερη μαζικότητα. Χαρακτηριστική ήταν η εκδήλωση στο Πάντειο των Φοιτητικών συλλόγων Αθήνας, όπου αίθουσα και προαύλιος χώρος πλημμύρισαν από κόσμο. Οι ανάγκες όμως είναι μεγαλύτερες.

Για να αποδοθεί δικαιοσύνη, για να μη συγκαλυφθεί το έγκλημα στα Τέμπη, χρειάζεται να αρχίσει το ξήλωμα της νεοφιλελεύθερης επίθεσης, που έχει στο κέντρο της τις σαρωτικές ιδιωτικοποιήσεις.

Η ανατροπή των ιδιωτικοποιήσεων είναι κεντρικό ζήτημα, τόσο για το σιδηρόδρομο όσο και για το σύνολο των δημόσιων αγαθών και θα έπρεπε να είναι το κέντρο μιας πλατιάς πολιτικής καμπάνιας σε χώρους δουλειάς, γειτονιές, σχολές, σχολεία. Η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων ευθύνεται για την ακρίβεια και τη διάλυση των κοινωνικών υποδομών, της υγείας και της παιδείας, στο βωμό του κέρδους. Η επανακρατικοποίηση των σιδηρόδρομων με έλεγχο των εργαζομένων (οι οποίοι προειδοποιούσαν για το προδιαγεγραμμένο έγκλημα) και χωρίς καμία αποζημίωση στους ιδιώτες της Hellenic Train είναι το απαραίτητο και αναγκαίο πρώτο βήμα στη μάχη για την ανατροπή συνολικά των ιδιωτικοποιήσεων.

Η ανατροπή των ιδιωτικοποιήσεων μπορεί να επιβληθεί μόνο από τα κάτω, μόνο κάτω από τη κινητοποίηση του εργατικού και λαϊκού παράγοντα. Μια τέτοια κίνηση βρίσκεται σε αναγκαστική σύγκρουση με το σύνολο της κυβερνητικής πολιτικής γιατί αμφισβητεί τον πυρήνα της. Συνεπώς, είναι απαραίτητες οι πολιτικές συνδέσεις με τα ζητήματα του μισθού, της ακρίβειας, των πολεμικών εξοπλισμών και της πολεμικής προετοιμασίας που παίρνει άγριες διαστάσεις με το θηριώδη επανεξοπλισμό της ΕΕ. Και οι πολιτικές συνδέσεις χρειάζονται τη συστηματική πολιτική συζήτηση.

Αυτή η πολιτική χρειάζεται να αποκτήσει «πόδια» στους χώρους, να απλωθεί και να μπορέσει πραγματικά να συσπειρώσει δυνάμεις ώστε να διατηρηθεί η αγωνιστικότητα και η συνέχεια. Η υλοποίηση μιας τέτοιας πολιτικής γραμμής χρειάζεται μία ενωτική-μετωπική-ριζοσπαστική πολιτική που να ενώνει δυνάμεις και να πάει κόντρα από τη μία σε μια παθητική αντιμετώπιση της συγκυρίας και από την άλλη να πάει κόντρα σε μια λογική καθαρότητας και σεκταρισμού. Σε αυτή την κατεύθυνση κινούνται αρκετές οργανώσεις: η ΔΕΑ, η Μετάβαση, η Αναμέτρηση, η ΑΠΟ, το Δίκτυο για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα, το Ξεκίνημα, η ΚΕΜΑ αλλά και ένα σημαντικός αριθμός ανένταχτων αγωνιστών και αγωνιστριών και ήδη έχουν γίνει κάποια πρώτα κοινά βήματα.

Σιδηρόδρομο

έχουμε αυταπάτες για τον ρόλο του κράτους. Αλλά επειδή έτσι διευκολύνεται η διαφάνεια, ο δημόσιος έλεγχος και η λογοδοσία στις οικονομικές αποφάσεις, τις επενδύσεις, την κατεύθυνση ανάπτυξης και την πολιτική τιμών του οργανισμού. Επιστημονικοί, συνδικαλιστικοί και κοινωνικοί φορείς και συνειδητοί πολίτες διαθέτουν την επιστημονική γνώση, την τεχνική εμπειρία και πάνω απ' όλα το συμφέρον να λει-

τουργήσουν τους σιδηροδρόμους με κριτήριο το δημόσιο συμφέρον και την ασφάλεια κι όχι για χάρη των επιχειρηματικών ομίλων, των εργολάβων, της πολιτικής και οικονομικής διαπλοκής και του οργανωμένου εγκλήματος.

Ας ξεκινήσουμε έναν αγώνα για να μπει τέλος στην πορεία σύνθλιψης της ζωής και των συμφερόντων της κοινωνίας για χάρη των κερδών ιδιωτικών συμφερόντων.

Τέμπη-Νόβι Σαντ-Κότσανι

Δικοί μας νεκροί, δικά τους κέρδη

Του Νικόλα Κολυτά

Τέμπη, Νόβι Σαντ, Κότσανι. Τρεις περιοχές στην ίδια βαλκανική γειτονιά, βαμμένες με το αίμα δεκάδων ανθρώπων που δολοφονήθηκαν στο όνομα του κέρδους και της κρατικής ανυπαρξίας.

Δεν πρόκειται για μια τραγική σύμπτωση, αλλά για μια προδιαγεγραμμένη συνθήκη. Σε Ελλάδα, Σερβία και Β. Μακεδονία η λίστα των νεκρών είναι μεγάλη. Και παρότι μιλάμε για διαφορετικά εγκλήματα, η γενεσιουργός αιτία και των τριών είναι η ίδια. Είναι η ασυδοσία του κεφαλαίου και η διαφθορά των κρατικών μηχανισμών, που θέτουν σε δεύτερη μοίρα την αξία της ανθρώπινης ζωής.

Τις τελευταίες εβδομάδες η βαλκανική χερσόνησος έχει πάρει κυριολεκτικά φωτιά. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι έχουν κατακλείσει τους δρόμους. Η σύγκρουση των τρένων στα Τέμπη, η κατάρρευση του στεγάστρου στο Νόβι Σαντ και η πυρκαγιά σε νυχτερινό κέντρο στο Κότσανι, αντανακλούν την ίδια σάπια εικόνα. Την εικόνα της πλήρους αδιαφορίας των κυβερνήσεων και των καπιταλιστών φίλων τους για την ασφάλεια των πολιτών. Την εικόνα της ιεράρχησης του κέρδους πάνω από την ανθρώπινη ζωή. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι και στις τρεις χώρες οι συγκεντρώσεις δεν περιορίζονται σε ένα βουβό πένθος για κάποιο τυχαίο δυστυχές περιστατικό, αλλά λαμβάνουν ριζοσπαστικό και ρηξιακό χαρακτήρα έναντι των κυβερνήσεων και της καθεστωκυίας τάξης.

Σε πρωτόλειο επίπεδο η αμφισβήτηση του πολιτικού status quo εκφράζεται με γενικά αιτήματα για «δικαιοσύνη», «αξιοκρατία», «διαφάνεια», «καταπολέμηση της διαφθοράς». Πίσω όμως από αυτή την αόριστη αιτηματολογία μπορεί και ο πιο αδαής να διακρίνει μια συνολική συστηματική αμφισβήτηση. Όταν σε πανελλαδικό επίπεδο συγκεντρώνονται πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι, όταν στη Σερβία σημειώνονται οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις μετά την κατάρρευση του Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς και όταν στη Β.Μακεδονία καταγράφονται πρωτοφανείς για τα δεδομένα της

χώρας κινητοποιήσεις, είναι δεδομένο ότι κάτι δεν πηγαίνει καλά για τα κυβερνητικά στρατόπεδα και τις κυρίαρχες τάξεις των χωρών αυτών.

Νέα κινήματα που εδράζονται κυρίως στη νεολαία και τους εργαζόμενους ξεπροβάλλουν στην κοινωνική και πολιτική αρένα. Το ζήτημα είναι αυτά τα κινήματα να μην εκτονωθούν σε μια ανακύκλωση θεσμικών αιτημάτων, αλλά να αποκτήσουν μια πραγματική κατεύθυνση ρήξης με το σύστημα που γεννά νεκρούς την ώρα που γεμίζει με λεφτά τις τσέπες των golden boys και των κάθε λογής εργολάβων. Είναι χρέος της ριζοσπαστικής Αριστεράς να επιχειρήσει να συνδεθεί με τον κόσμο που βγαίνει στους δρόμους αναζητώντας πολιτική έκφραση και διεκδικώντας μια καλύτερη ζωή. Είναι χρέος της πολιτικής Αριστεράς να αναδείξει τις αντιφάσεις του συστήματος του κέρδους και να ξεγυμνώσει τις αυταπάτες της «αυτοκάθαρσης» των πιο βρώμικων μηχανισμών του κράτους και του κεφαλαίου.

Οι εκατοντάδες χιλιάδες που βγήκαν στους δρόμους σε Αθήνα, Βελιγράδι και Σκόπια, αποτελούν μια εικόνα που κάποιοι νόμιζαν ότι ανήκε στο παρελθόν, όμως ξεκάθαρα έρχεται από το μέλλον. Μιλάμε για κράτη με διαφορετική καπιταλιστική οικοδόμηση, πολιτική συγκρότηση και ιστορικές αναφορές, που όμως η κοινωνική τους πλειοψηφία βιώνει με την ίδια βαναυσότητα τις συνέπειες της ίδιας ταξικής σύγκρουσης. 57 νεκροί στα Τέμπη, 15 νεκροί στο Νόβι Σαντ και 59 νεκροί στο Κότσανι. Απέναντί τους ένα υποκριτικό αστικό πολιτικό προσωπικό, γαντζωμένο στην κυβερνητική εξουσία, διαπλεκόμενο με ιδιωτικά συμφέροντα και συνδεόμενο με το δικαστικό σύστημα. Αυτή η σάπια εικόνα δεν είναι η εξαίρεση στον κανόνα. Είναι ο ίδιος ο κανόνας, που επιβεβαιώνεται με πολύ αίμα και βία τους τελευταίους μήνες στα Βαλκάνια.

Το πένθος να γίνει αγώνας, η αγανάκτηση να γίνει πολιτική δύναμη, η οργή να γίνει συνειδητός ριζοσπαστισμός. Αυτό είναι το στοίχημα της περιόδου. Και αυτή είναι η καλύτερη απόδοση τιμής σε εκείνους/ες που τα ονόματά τους γράφτηκαν με αίμα σε συντρίμια και αποκαΐδια ενός διαρκούς συστημικού εγκλήματος.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Σε συνέντευξη Τύπου για τη σαθρότητα του κατηγορητηρίου της υπόθεσης των Αμπελοκήπων, βάσει της οποίας προφυλακίστηκε ο Νίκος Ρωμανός, προχώρησε η «Επιτροπή Αλληλεγγύης για τον αγωνιστή Νίκο Ρωμανό». Σε μια κατάμεστη αίθουσα στο Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών, οι συνήγοροι του Νίκου Ρωμανού και οι καθηγητές του στο σχολείο και στις φυλακές, μίλησαν τόσο για τις κατασκευασμένες κατηγορίες, όσο και για το χαρακτήρα του κατηγορούμενου. Οι δικηγόροι υπεράσπισης

εστίασαν στο άρθρο 187Α του ΠΚ, σύμφωνα με το οποίο κατηγορείται ο Ρωμανός, το οποίο χαρακτήρισαν πλήγμα για το δικαιοσύνη. Σύμφωνα με τους συνηγόρους, η αστυνομία επιχείρησε να χτίσει ένα αφήγημα «εγκληματικής οργάνωσης» το οποίο όμως δεν



τεκμηριώνεται από κανένα στοιχείο, με αποτέλεσμα όσο προχωράει η υπόθεση να ξεγυμνώνεται η όλη επιχείρηση των αρχών. Το λόγο πήραν και οι καθηγητές του Νίκου Ρωμανού, Πέτρος Δαμιανός και Νίκος Θαλάσσης, κάνοντας αναφορά στην προσωπικότητα του κατηγορούμενου, στη συμπεριφορά του όσο ήταν μαθητής και όσο βρισκόταν στις φυλακές και στην πίστη του στην ανθρώπινη αξία. Όπως χαρακτηριστικά τόνισε ο καθηγητής του Νίκου Θαλάσσης «για τη δεξιά κοινωνία ο Νίκος Ρωμανός ήταν πάντα ένας αδιάτακτος τρομοκράτης», πράγμα που, όπως εξήγησε, είναι αποτέλεσμα κυβερνητικής και μιντιακής προπαγάνδας η οποία δεν ξεκίνησε τώρα, αλλά κρατάει περίπου 15 χρόνια.

Με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Ρομά (8 Απριλίου), διοργανώνεται από το Δίκτυο Νέων Ελλήνων Ρομά στη Θεσσαλονίκη ένα τριήμερο εκδηλώσεων, αφιερωμένο στην ανάδειξη του πολιτισμού, της ιστορίας και των δικαιωμάτων της Ρομά κοινότητας. Μέσα από ομιλίες, εικαστικές παρεμβάσεις και θεατρικές παραστάσεις, η πρωτοβουλία στοχεύει στην προώθηση της κοινωνικής ένταξης, της εκπαίδευσης και της δημιουργικής έκφρασης των Ρομά. Οι δράσεις θα πραγματοποιηθούν με τη συμμετοχή τοπικών φορέων, εκπαιδευτικών, καλλιτεχνών και παιδιών από τη Ρομά κοινότητα, ενισχύοντας τον διάλογο και τη συνεργασία μέσα στην κοινωνία. Όπως σημειώνουν οι διοργανωτές, η Παγκόσμια Ημέρα Ρομά αποτελεί μια ευκαιρία για ευαισθητοποίηση, αναγνώριση και προώθηση της ισότητας και των δικαιωμάτων των Ρομά. Οι δράσεις του τριημέρου έχουν ως στόχο: Να προωθήσουν την κοινωνική ένταξη και την ισότιμη συμμετοχή των Ρομά στην κοινωνία. Να ενισχύσουν τη διαπολιτισμική συνεργασία μέσω της τέχνης και της εκπαίδευσης. Να δώσουν φωνή στα παιδιά και τους νέους Ρομά, αναδεικνύοντας τις δυνατότητές τους. Όλοι οι πολίτες είναι ευπρόσδεκτοι να συμμετάσχουν στις εκδηλώσεις και να συμβάλουν σε μια κοινωνία χωρίς αποκλεισμούς, γεμάτη σεβασμό και αλληλεγγύη.

Την ώρα που ο Μάκης Βορίδης βγάζει τα πιο πρωτόγονα ένστικτά του απέναντι σε πρόσφυγες και μετανάστες, η κατάσταση στα κέντρα κράτησης μοιάζει πραγματικά απελπιστική. Υπεράριθμες φυλακές, όπου οι πρόσφυγες ζουν χωρίς στοιχειώδεις συνθήκες υγιεινής, χωρίς επαρκή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και με τελματωμένα ψυχολογικά όρια, αυτή είναι η κατάσταση. Τελευταίο θύμα αυτών των κολαστηρίων είναι ο 30χρονος μετανάστης εργάτης από το Πακιστάν Χασίρ Λατίφ, ο οποίος επιχείρησε να βάλει τέλος στη ζωή του, προφανώς μην αντέχοντας τις απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης στην Αμυδαλέζα. Παρά τις επαναλαμβανόμενες προσπάθειες των γιατρών της ΜΕΘ στο Ογκολογικό των Αγίων Αναργύρων, ο εγκέφαλος του Χασίρ Λατίφ αδυνατεί πλήρως να λειτουργήσει και είναι πρακτικά νεκρός. Η επιθυμία των συγγενών του είναι να τον συναντήσουν για τελευταία φορά, όμως κάτι τέτοιο απαιτεί τη χορήγηση βίζα από την ελληνική κυβέρνηση. Αν κρίνουμε από τη στάση Μητσοτάκη γύρω από το προσφυγικό-μεταναστευτικό, κάτι τέτοιο μοιάζει μάλλον αδύνατο. Δυστυχώς ο Χασίρ Λατίφ γίνεται ένα ακόμη όνομα στη μακρά λίστα ονομάτων που υπήρξαν θύματα των πιο ρατσιστικών πολιτικών. Το μέλημα του Βορίδη είναι όχι να αποτραπούν στο μέλλον αντίστοιχα περιστα-

Για ακόμη μια χρονιά οι στρατιωτικές παρελάσεις έγιναν αφορμή για να ξεχυθεί εθνικιστικό μίσος μέσα από εμετικά συνθήματα. Συγκεκριμένα το άγημα της ΣΜΥΝ που συμμετείχε στην παρέλαση φώναζε συνθήματα όπως «Η Κύπρος είναι ελληνική» και «Γαμιέται η Τουρκία». Το βίντεο με το στιγμιότυπο κυκλοφορεί ευρέως στο διαδίκτυο, προκαλώντας εύλογες αντιδράσεις. Η μόνη που παρέμεινε απαθής ήταν η κυβέρνηση της ΝΔ που αξιοποίησε αυτό το υπερπατριωτικό σόου για να συσπειρώσει γύρω της τα ακροδεξιά ακροατήρια. Παρά τις διάφορες διαρροές για διεξαγωγή ΕΔΕ, όλοι γνωρίζουν ότι κανένα στρατιωτικό στέλεχος δεν πρόκειται να τιμωρηθεί για τις αισχροτήτες. Ήδη ο πρώην υπουργός Θάνος Πλεύρης βρέθηκε στο πλευρό των πρωταγωνιστών του ακροδεξιού οχετού, ενώ ο στρατηγός εν αποστρατεία Κ. Φλώρος σε συνέντευξή του στον ΑΝΤ1 δήλωσε ότι το υψημένο ήθος και το εθνικό φρόνημα είναι σημαντικότερα από κάποιες υπερβολές που μπορούν να ακουστήκαν, υποστηρίζοντας



ότι δεν πρέπει να υπάρξουν τιμωρίες. Σύμφωνα με καταγγελία του Δικτύου Ελεύθερων Φαντάρων Σπάρτακος, τα εθνικιστικά συνθήματα υποψήφιων στρατιωτικών της ΣΜΥΝ δεν ήταν τα μόνα. Η μπάντα του Πολεμικού Ναυτικού, στην έναρξη της Στρατιωτικής Παρέλασης έπαιζε το εθνικιστικό άσμα «Μακεδονία Ξακουστή» που δεν ακουγόταν στα στρατόπεδα τα τελευταία χρόνια για λόγους καλής γειτονίας, ενώ πολλά στρατιωτικά αγήματα, περιμένοντας να αρχίσει η Στρατιωτική Παρέλαση, τραγούδησαν το άσμα, αντικαθιστώντας την αναφορά στους βάρβαρους, με την αναφορά στους Βούλγαρους, κάτι που επίσης δεν γίνονταν για χρόνια. Είναι σαφές ότι τέτοια περιστατικά είναι άκρως επικίνδυνα και πρέπει τα αντανάκλαστικά της Αριστεράς και του αντιφασιστικού κινήματος να είναι άμεσα προκειμένου να μη γίνουν οι φαντάροι θύματα της κυρίαρχης εθνικιστικής στρατιωτικής αφήγησης.

τικά, αλλά να ενταθούν. Να γίνουν κανονικότητα τα βασανιστήρια προσφύγων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, προκειμένου να αποθαρρυνθούν τα νέα προσφυγικά κύματα να έρθουν στην Ελλάδα. Απέναντι σε αυτές της πολιτικές βίας και θανάτου, το αντιρατσιστικό κίνημα και η Αριστερά καλούνται να αντιδράσουν άμεσα.

Σε ν' έμια θες να ακούσ>

* σίχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Νικόλας Κοζυράς



Παγκόσμια Μέρα ενάντια στο Ρατσισμό

Πλήθος δράσεων απέναντι στις ρατσιστικές πολιτικές

Του Νικόλα Κολυτά

Για ακόμη μία χρονιά ξεδιπλώθηκε ένα ευρύ φάσμα δράσεων με αφορμή την 21η Μάρτη, την Παγκόσμια Ημέρα Ενάντια στο Ρατσισμό. Πορείες, συνέδρια, συζητήσεις, συναυλίες, έκαναν την Αθήνα ένα μεγάλο κοινωνικό εργαστήριο ενάντια στη ρητορική του μίσους και το ρατσιστικό δηλητήριο. Σε όλες τις αντιρατσιστικές πρωτοβουλίες δράσης, υπήρξε σύνδεση με αιτήματα γύρω από τις τρέχουσες πολιτικές εξελίξεις και ο κόσμος έδειξε διάθεση ενεργής συμμετοχής. Δυστυχώς όμως, για ακόμη μια φορά δεν επιτεύχθηκε το αυτονόητο: μια ενιαία δράση από όλες τις συλλογικότητες και τους φορείς που παλεύουν για μια κοινωνία χωρίς διακρίσεις.

Βορίδης

Η φετινή 21η Μάρτη, δεν ήταν αδιάφορη. Έγινε στη σκιά της υπουργοποίησης του Μάκη Βορίδη, έπειτα από έναν ανασχηματισμό φιάσκο του Μητσοτάκη. Η επιλογή Βορίδη στο υπουργείο Μετανάστευσης ήταν ίσως η πιο ηχηρή παρέμβαση στέλνοντας πολλά μηνύματα σε πολλούς αποδέκτες. Η κυβέρνηση της ΝΔ σε μια κρίσιμη φάση, επέλεξε να βάλει στην εμπροσθοφυλακή τα πιο σκληρά σκυλιά της. Το πολιτικό παιδί της ΕΠΕΝ και του Λεπέν, ο άλλοτε τσεκουροφόρος και νυν «σοβαρός αστός» πολιτικός, θα αναλάβει να διαχειριστεί τις ζωές χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών που είτε βρίσκονται ήδη στα στρατόπεδα της ντροπής στην ελληνική επικράτεια, είτε θα επιχειρήσουν να μπουν στην Ευρώπη αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Ακούγεται εφιαλτικό το γεγονός ότι ο συγκεκριμένος άνθρωπος με το συγκεκριμένο πολιτικό ιστορικό ανέλαβε αυτό το πόστο.

Το μήνυμα της κυβέρνησης ήταν διπλό. Αφενός η συσπείρωση του ακροδεξιού ακροατηρίου της σε μια περίοδο καταγεγραμμένων δημοσκοπικών διαρροών, αφετέρου η επίθεση στα κινήματα και στην Αριστερά στη ρίζα τους. Τα πρώτα δείγματα Βορίδη είναι ήδη ανησυχητικά, περιλαμβά-

νοντας κλεισίματα δομών φιλοξενίας και την απόσυρση της διάταξης για την παράταση αδειών διαμονής νέου τύπου σε μετανάστες. Όλα αυτά τη στιγμή που ο ίδιος σε τηλεοπτικές συνεντεύξεις του χρησιμοποιούσε ρατσιστικό λόγο και προτάσεις που θα ζήλευε και ο πιο σκληρός ακροδεξιός του αντίπαλος, θέτοντας βασική του προτεραιότητα τις επαναπροωθήσεις και την αυστηρότερη φύλαξη των συνόρων. Αν μέχρι τώρα τα παράνομα push backs, οι καθυστερήσεις χορήγησης ασύλου και οι εκατόμβες νεκρών στο Αιγαίο, ήταν μια κανονικότητα, αντιλαμβανόμαστε τι φρίκη αναμένεται να γεννηθεί στα σύνορα επί υπουργίας Βορίδη.



Πλήθος κόσμου είχε την ευκαιρία να εκφράσει την αλληλεγγύη του σε πρόσφυγες και μετανάστες, απαιτώντας καλύτερες συνθήκες φιλοξενίας, ανοιχτά σύνορα, χορήγηση εγγράφων, σταμάτημα των επαναπροωθήσεων και απονομή δικαιοσύνης για τα θύματα των ρατσιστικών πολιτικών.

Αντιρατσιστικό κίνημα

Εντός αυτού του ζοφερού πλαισίου, οργανώθηκαν οι φετινές δράσεις της 21ης Μάρτη. Στις ξεχωριστές πορείες της Παρασκευής και του Σαββάτου 21-22.03 πλήθος κόσμου είχε την ευκαιρία να εκφράσει την αλληλεγγύη του σε πρόσφυγες και μετανάστες, απαιτώντας καλύτερες συνθήκες φιλοξενίας, ανοιχτά σύνορα, χορήγηση εγγράφων, σταμάτημα των επαναπροωθήσεων και απονομή δικαιοσύνης για τα θύματα των ρατσιστικών πολιτικών. Οι διαδηλώσεις και των δύο ημερών δεν ήταν μονοθεματικές, αλλά με τη ζωντάνια και τη δυναμική τους, έθεσαν ξανά στο επίκεντρο το ναυάγιο της Πύλου, το έγκλημα των Τεμπών και τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη. Πανό αντιρατσιστικών πρωτοβουλιών, μεταναστευτικών συλλογικοτήτων και αριστερών οργα-

νώσεων, γέμισαν τους δρόμους της Αθήνας, καθιστώντας σαφές στην κυβέρνηση Μητσοτάκη ότι οι πολιτικές της βίας και της εξαθλίωσης απέναντι στα πιο αδύναμα και ευάλωτα τμήματα της τάξης μας δεν θα περάσουν.

Έχει μεγάλη σημασία ότι το αντιρατσιστικό κίνημα στην Ελλάδα, αναπτύσσεται σε πολλαπλά επίπεδα, διεισδύει στους κοινωνικούς χώρους και συνδέει επιμέρους αιτήματα. Το προβληματικό όμως είναι ότι αυτή η δυναμική δεν εκφράζεται ενιαία. Οι ξεχωριστές διαδηλώσεις, η πολυδιάσπαση της κινηματικής δράσης και τα διαφορετικά καλέσματα, μόνο σύγχυση δημιουργούν σε ένα υπαρκτό κοινωνικό δυναμικό που θέλει

φοράς σε αυτό το δείγμα υπήρξε και το 1ο AntifaCon που διοργανώθηκε στην Τεχνόπολη του Δήμου Αθηναίων στις 22-23 Μαρτίου. Πρόκειται για μια Αντιφασιστική Συνάντηση στην Αθήνα που στόχο είχε τη ζύμωση και την ανταλλαγή απόψεων γύρω από το ζήτημα της αντιμετώπισης της ακροδεξιάς απειλής και των φασιστικών φαινομένων. Το πρόγραμμά του περιλάμβανε πλήθος workshop, μικρών και μεγαλύτερων συζητήσεων γύρω από πληθώρα ζητημάτων που απασχολούν το αντιφασιστικό κίνημα και την Αριστερά. Στα πάνελ των συζητήσεων υπήρχε πληθώρα προσώπων από τα κινήματα, την πολιτική και τον πολιτισμό, ενώ στο χώρο έγινε και συναυλία με τη συμμετοχή σημαντικών καλλιτεχνών. Πιστεύουμε ακράδαντα ότι αν δεν υπήρχε κατακερματισμός δυνάμεων στο πλήθος των διαφορετικών καλεσμάτων εκείνες τις ημέρες, η Συνάντηση αυτή θα είχε ακόμη μεγαλύτερη επιτυχία και θα είχε παράξει ακόμη περισσότερο πολιτικό περιεχόμενο.

Να οργανώσουμε τα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ

Στο δρόμο προς τα μεγάλα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη το φετινό καλοκαίρι, οφείλουμε να συγκεντρώσουμε όσο το δυνατόν περισσότερες δυνάμεις. Ήδη έχουν ξεκινήσει οι οργανωτικές συνελεύσεις, προκειμένου, όπως κάθε χρόνο, αλλά φέτος ακόμη περισσότερο, να βουλιάξουν από μαζικότητα, να στείλουν το μήνυμα της ενότητας στη δράση και να εκφράσουν τον ριζοσπαστισμό και την αλληλεγγύη που είναι διάχυτες στην κοινωνία. Τα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, αλλά και σε όλη τη χώρα έχουν γίνει ένα πολιτικός σταθμός οξυγόνου και ζωντάνιας, τροφοδοτώντας πολιτικά και κινηματικά τους αγώνες κάθε νέας χρονιάς. Είναι ζωτικής σημασίας ανάγκη, να βοηθήσει ο καθένας από το μετερίζι του ώστε η φετινή διεξαγωγή τους να στείλει ένα ηχηρό μήνυμα στην κυβέρνηση Μητσοτάκη. Ένα μήνυμα που ακούστηκε στις διαδηλώσεις της 21ης Μάρτη, αλλά το επόμενο διάστημα πρέπει να ακουστεί ακόμη πιο δυνατά.

AntifaCon

Στις κινητοποιήσεις της 21ης Μάρτη δόθηκε ένα πρώτο δείγμα της επαγρύπνησης του αντιρατσιστικού κινήματος. Σημαντικό σημείο ανα-

Σημειώσεις για μια συζήτηση σε εξέλιξη Για την τρανσφοβία και το φεμινισμό

Της σύνταξης

Τις τελευταίες εβδομάδες βρίσκεται σε εξέλιξη ένας πολεμικός δημόσιος διάλογος εντός του φεμινιστικού κινήματος ο οποίος ξεκίνησε με αφορμή τη δημοσίευση ενός άρθρου της Σίσυς Βωβού, μέλος της γυναικείας συλλογικότητας το ΜΩΒ. Στο άρθρο της Γένους θηλυκού, ή παπάκι@ (12/3/25) αλλά και σε άλλα άρθρα και αναρτήσεις μελών του ΜΩΒ που ακολούθησαν, οι συγγραφείς υποστηρίζουν ότι η υπεράσπιση των έμφυλων δικαιωμάτων για τα τρανς και άλλα λωατκι+ άτομα αποτελεί απειλή για την ύπαρξη των γυναικών, αφού η αναφορά σε άλλες έμφυλες ταυτότητες σημαίνει την αντικατάσταση των γυναικών από άλλες κοινωνικές κατηγορίες (αναφέρουμε αυτό που αναγνωρίζουμε ως πυρήνα των επιχειρημάτων, αφήνοντας εκτός το καταγγελλτικό και ειρωνικό ύφος της επιχειρηματολογίας).

Το αρχικό άρθρο γράφτηκε ως απάντηση σε ένα διαφημιστικό σποτάκι της Νεολαίας της Νέας Αριστεράς το οποίο αναφερόταν στο δικαίωμα των δωρεάν προϊόντων περιόδου για όλες, συμπεριλαμβανομένου και των ατόμων με μήτρα. Με αφορμή αυτή την αναφορά αναζωπυρώθηκε μια διαχρονική διαφωνία ανάμεσα σε εκπροσώπους του δεύτερου φεμινιστικού κύματος και του σύγχρονου διαθεματικού και ριζοσπαστικού φεμινισμού. Δεν υπάρχει χώρος εδώ για να παρουσιάσουμε ένα προς ένα τα τρανσφοβικά σχόλια που καταγράψαμε ούτε και να αναφερθούμε στον πλούτο των απαντήσεων που αυτά έλαβαν από παλαιότερες και νεότερες φεμινίστριες που ευτυχώς έσπευσαν να υπερασπιστούν τα λωατκι+ άτομα με διαθεματικό και συμπεριληπτικό τρόπο.

Ο διάλογος είναι διαθέσιμος στα κοινωνικά δίκτυα, σε εφημερίδες και ιστοσελίδες φεμινιστικών και αριστερών συλλογικοτήτων. Παρακάτω

αναφέρουμε συνοπτικά κάποια χρήσιμα κατά τη γνώμη μας στοιχεία που χρειάζεται να ληφθούν υπόψη σε αυτή τη συζήτηση, με τη δέσμευση ότι θα επανέλθουμε με μια σειρά θεωρητικών και βιωματικών σχετικών κειμένων το επόμενο διάστημα.

Η ιστορική φεμινιστική διαμάχη και οι ιδεολογικές της εκφράσεις

Η συζήτηση για το τι είναι γυναίκα είναι πολύ παλιά και βρίσκεται στο κέντρο της φεμινιστικής συζήτησης από την εποχή του πρώτου κύματος φεμινιστικού κύματος. Στο δεύτερο φεμινιστικό κύμα συμπυκνώθηκε στη φιλοσοφική ρήση της Σιμόν Ντε Μπουάρ «γυναίκα δε γεννιέσαι γίνεσαι» που συνομιλούσε με την μαρξιστική φιλοσοφική σκέψη ενώ το τρίτο κύμα και η δεκαετία του 80 μετακινήθηκε από την κατηγορία γυναίκα στις γυναίκες και στα φύλα σε πληθυντικό αριθμό. Μαρξίστριες, μεταμαρξίστριες και μεταμοντέρνες φεμινίστριες παρά τις

σημαντικές τους διαφορές συναντήθηκαν σε μια κοινή αντιουσιαστική οπτική: Το φύλο αποτελεί μια κοινωνική κατασκευή. Ως εκ τούτου άτομα του ίδιου βιολογικού φύλου μπορούν να επιτελούν την ταυτότητα και την έκφραση φύλου τους με διαφορετικούς τρόπους. Δεν υπάρχει μια ενιαία αναλλοίωτη και αιώνια ουσία της γυναικείας ή της ανδρικής ταυτότητας. Αυτή μπορεί να παίρνει διαφορετικές μορφές ανάλογα με το ιστορικό, κοινωνικό, πολιτικό και γεωγραφικό πλαίσιο όπως ακριβώς και η μορφή της οικογένειας αλλά και ο τρόπος που οργανώνεται η κοινωνική αναπαραγωγή.

Τις τελευταίες δεκαετίες η φεμινιστική θεωρία εμβαθύνοντας στους τρόπους με τον οποίο οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται τα φύλα και την σεξουαλικότητα κάνει λόγο για φάσμα φύλου αντί για έμφυλο δίπολο, δίνοντας ορατότητα σε νέες έμφυλες υποκειμενικότητες. Την ίδια στιγμή με εργαλείο τη διαθεματικότητα που αποτελεί το δώρο των μαύρων γυναι-

8 Μάρτη 2025: Μαζικές ενωτικές φεμινιστικές

Της Ελένης Πελέκη

Η μαζική συμμετοχή γυναικών και θηλυκοτήτων (και όχι μόνο) στην φετινή φεμινιστική διαδήλωση στις 8 Μάρτη αποδεικνύει για ακόμα μία χρονιά πως οι φεμινιστικοί αγώνες είναι βαθιά κοινωνικοί αγώνες. Ήταν μια διαδήλωση ενωτική, ζωντανή και δυναμική όπου κάθε άτομο και συλλογικότητα κατάφεραν να εκφράσουν τις διαφορετικές αγωνίες τους και να ενώσουμε τις φωνές μας.

Στην Θεσσαλονίκη, η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη, είχε θετική εμπειρία και από τη εξίσου μαζική διαδήλωση. Χιλιάδες κόσμου βγήκαν στο δρόμο φωνάζοντας συνθήματα ενάντια στις γυναικοκτονίες, τις ιδιωτικοποιήσεις, το σύστημα που απαξιώνει τις ζωές μας. Έχοντας οργανώσει αρκετές μικρότερες και μεγαλύτερες δράσεις σε αρκετές γειτονίες και χώρους της πόλης κατάφεραν να φτάσει το σύνθημα τους "Φεμινιστικοί αγώνες για Ελευθερία, Οξυγόνο και Ζωή" να φτάσει σε πλατιά ακροατήρια. Οργανώθηκαν εκδηλώσεις με τη συμμετοχή συνδικαλιστριών όπως η Ευαγγελία Αλεξάκη (συνταξιούχα καθαρίστρια στη πρώτη γραμμή του νικηφόρου αγώνα

των 595 καθαριστριών του Υπουργείου Οικονομικών) και η Βίκυ Πολίτου (εκπαιδευτικός, αντιπρόεδρος Β` ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης) όπου συζητήθηκε και αναδείχτηκε ο πρωτοπόρος ρόλος που έχουν παίξει οι γυναίκες σε εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες. Παράλληλα, η οργάνωση κοινής βιντεοπροβολής με το φοιτητικό σχήμα Rivolta Ρεβάνς στη σχολή κινηματογράφου Σταυρού-

πολης τονίζει την ανάγκη να ενώνουμε τα αιτήματα μας για να δυναμώσουμε τους αγώνες μας ενάντια στο σύστημα που μας καταπιέζει όλες. Επιτυχημένη ήταν επίσης η τριήμερη FEM-EKΘΕ-ΣΗ-COMIC με τίτλο «Το φύλλ(λ)ο μου μέσα» όπου 19 δημιουργοί ανταποκρίθηκαν στη πρόταση-πρόκληση να γίνουν η φωνή μας μέσα από τα έργα τους.

Στην Αθήνα αντίστοιχα, οι δρόμοι στο

κέντρο είχαν γεμίσει από νωρίς με χιλιάδες κόσμου. Εκτός από τις φεμινιστικές συλλογικότητες, διαδήλωσαν μαζί μας εργατικά σωματεία, συνδικάτα, φοιτητικοί σύλλογοι. Μια πραγματικά χαρούμενη και ζωντανή ατμόσφαιρα γεμάτη μωβ, κόκκινες και παλαιστινιακές σημαίες. Τα συνθήματα που κυριάρχησαν ήταν αυτά που ζητούν δικαιοσύνη. Δικαιοσύνη για το έγκλημα των Τεμπών,



Ιστοτικό υποκείμενο

κών στον φεμινισμό, οι κατηγορίες της τάξης, της φυλής, του φύλου, του σεξουαλικού προσανατολισμού αναδεικνύουν τόσο τους δομικούς λόγους ανισότητας των φύλων όσο και τους τρόπους που αυτοί συνδέονται με τον καπιταλισμό και την πατριαρχία. Όσο απομακρυνόμαστε από απλουστευτικούς διυσιμούς άνδρας-γυναίκα και αναγνωρίζουμε τα πολλαπλά επίπεδα καταπίεσης αλλά και συγκρότησης των θηλυκών και αρρενωπών ταυτοτήτων αντιλαμβανόμαστε ότι η πατριαρχία δεν αποτελεί απλώς μια μισογυνική θεωρία αλλά έναν τρόπο οργάνωσης της ζωής που επηρεάζει τη ζωή πολλών και διαφορετικών ανθρώπων.

Ιστορικά το ερώτημα για το τι είναι γυναίκα συνδυάστηκε με ένα άλλο ερώτημα: Ποιο είναι το φεμινιστικό υποκείμενο; Συνήθως αυτή η συζήτηση αποτέλεσε τη βάση για τον αποκλεισμό συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων από τα πολιτικά και εργασιακά δικαιώματα της εκάστοτε εποχής. Τόσο κατά τη διάρκεια του πρώτου

όσο και κατά τη διάρκεια του δεύτερου φεμινιστικού κύματος ο λευκός δυτικός κυρίαρχος φεμινισμός (σε διαφορετικές εκδοχές του) απέκλειε συστηματικά τις φτωχές, τις αναλφάβητες, τις εργάτριες και τις μαύρες ή ιθαγενείς γυναίκες από δικαιώματα όπως η μόρφωση, η ιδιοκτησία, το δικαίωμα ψήφου, η συνύπαρξη σε κοινούς δημόσιους χώρους και η εκπροσώπηση φεμινιστικών συλλογικοτήτων. Ανάλογα με τις επιστημονικές και πολιτικές εξελίξεις της κάθε εποχής αλλά και τους από τα κάτω αγώνες και συμμαχίες ανάμεσα σε εργατικά, φεμινιστικά και αριστερά κινήματα το γυναικείο υποκείμενο σταδιακά διευρυνόταν συμπεριλαμβάνοντας τις εργάτριες, τις μαύρες, τις λατίνες, τις ρομά κ.α.

Τις δεκαετίες του 60 και του 70, τα κοινωνικά κινήματα στην Αμερική, την Γαλλία, την Αγγλία και αλλού ανέδειξαν νέες κοινωνικές κατηγορίες που μπήκαν στο προσκήνιο, διεκδικώντας ισότητα, αυτοδιάθεση και αυτονομία.

Στους κόλπους των φεμινιστικών κινήματων σχηματίστηκαν νέες συμμαχίες ανάμεσα σε λεσβίες και στρέιτ γυναίκες, ανάμεσα σε cis και τρανς γυναίκες αλλά και ανάμεσα στο φεμινιστικό και λοατκι+ κίνημα αφού γινόταν όλο και πιο ξεκάθαρο ότι οι αιτίες της έμφυλης καταπίεσης και του σεξισμού ήταν και είναι κοινές. Πολλές ήταν οι συγκυρίες που ο νεοφιλελευθερισμός από τη μία προσπαθούσε να αφαιρέσει κατακτημένα δικαιώματα και από την άλλη να ενσωματώσει ευάλωτες κοινωνικές ομάδες στερώντας από τις ταυτότητες τη διαθεματική τους οπτική. Σε κάθε περίπτωση τα λοατκι+ άτομα μην χωρώντας στο έμφυλο ετεροπατριαρχικό πλαίσιο συχνά αποτελούν τις πιο ευάλωτες κοινωνικές ομάδες των οποίων τα δικαιώματα (γάμος, τεκνοθεσία, εργασία) είναι μονίμως υπό διαπραγμάτευση.

Η συζήτηση τελικά για το τι είναι γυναίκα, πόσα είναι τα φύλα και ποιο είναι το φεμινιστικό υποκείμενο αλλαγής εκβάλλει και σε άλλα σοβαρά ζητήματα όπως: είναι οι τρανς γυναίκες τμήμα του φεμινιστικού κινήματος; μετράμε τις δολοφονίες τους στις γυναικοκτονίες; διεκδικούμε εργασιακά δικαιώματα για τις σεξεργάτριες ή απλώς τις αποκλείουμε αναπτύσσοντας φοβικούς λόγους απέναντι στην πορνεία που καταλήγουν να αποκλείουν τις εργαζόμενες στο σεξ από τα βασικά εργασιακά τους δικαιώματα αφήνοντας τες εκτεθειμένες σε δίκτυα διακίνησης; Είναι η κυοφορία και η μητρότητα (συμπεριλαμβανομένης της παρένθετης) ένα δικαίωμα για όλα τα άτομα ανεξαρτήτως φύλου και σε ένα προστατευμένο και μη εμπορευματοποιημένο πλαίσιο; Αυτά και άλλα ζητήματα έχουν απασχολήσει και έχουν διχάσει προ πολλού το φεμινιστικό κίνημα. Δεν πρόκειται όμως απλώς για διαφορετικές απόψεις αλλά αφορούν τον σεβασμό ή όχι των φύλων, της σεξουαλικότητας και γενικότερα των ανθρωπινων δικαιωμάτων για όλες, όλους και όλα.

Ακροδεξιόι λόγοι και anti-gender πολιτικές: Η επικαιρότητα

Δεν μπορούμε παρά να λάβουμε υπόψη ότι αυτή η συζήτηση χρωματίζεται εκ νέου από την πρωτοφανή επίθεση της ακροδεξιάς και της alt-right στα δικαιώματα των γυναικών και των λοατκι+ ατόμων. Ονομάζοντας τα σώματα, τις διεκδικήσεις και τις ζωές των ανθρώπων «ιδεολογίες φύλου» οι νεοσυντηρητικές δυνάμεις στρέφονται ενάντια στα καταπιεσμένα ερ-

γαζόμενα άτομα και στα δικαιώματά τους εστιάζοντας στις πιο ευάλωτες κοινωνικές ομάδες, αυτές που θεωρούνται «μη κανονικές». Η επίθεση αυτή γίνεται με πολύ υλικούς όρους. Περικοπές κονδυλίων και επιδομάτων για συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες, νόμοι ενάντια στα κατοχυρωμένα αναπαραγωγικά δικαιώματα (αμβλώσεις), αφαίρεση μαθημάτων σεξουαλικής αγωγής από την σχολική ύλη, κλείσιμο δομών πρόληψης και φροντίδας κ.α. Ο σεξισμός και η τρανσφοβία μέσω του βιολογισμού εντάσσονται στην ρατσιστική και φασιστική προπαγάνδα που αναπτύχθηκε καθ όλη τη διάρκεια του 20ου αιώνα επιχειρώντας να ανασχεδιάσουν την σχέση κοινωνικής αναπαραγωγής και παραγωγής. Σε αυτή την εκστρατεία πρωτοστάτησαν δυνάμεις όπως το ακροδεξιό Vox στην Ισπανία, ακροδεξιές δυνάμεις στην Πολωνία, τη Γαλλία, την Ιταλία, την Ελλάδα με αποκορύφωμα την εκλογή του Τραμπ και την σκοταδιστική έκρηξη που ακολούθησε. Ο Τραμπ έσπευσε να ανακοινώσει την ύπαρξη δύο μόνο φύλων δίνοντας το σήμα για ένα νέο κυνήγι μαγισσών στο οποίο οι εκκλησίες για άλλη μια φορά έχουν την τιμητική τους. Σε αυτές τις συνθήκες η υποστήριξη τρανσφοβικών λόγων και βιολογισμών εντός των φεμινιστικών κινήματων είναι επικίνδυνη.

Μεθοδολογία φεμινιστικής συζήτησης

Βασική αρχή για να μπορέσει να γίνει οποιαδήποτε συζήτηση στους φεμινιστικούς, αριστερούς και άλλους κινηματικούς κύκλους είναι αφενός ο σεβασμός στο δικαίωμα του κάθε ατόμου να αυτοπροσδιορίζεται όπως το ίδιο επιθυμεί και αφετέρου η διεκδίκηση ισότητας απέναντι στους νόμους (επίσημους και ανεπίσημους, θεσμικούς και μη). Η καταγγελία και η διαμαρτυρία απέναντι σε τρανσφοβικές απόψεις δεν αποτελούν πρακτική αποκλεισμού ούτε μη αναγνώρισης των φεμινιστικών αγώνων του παρελθόντος αλλά αυτονόητη χειρονομία υπεράσπισης των πιο αδύναμων. Εάν δεν γίνει κατανοητό ότι γυναίκες, θηλυκοί και λοατκι+ άτομα χρειάζεται να σχεδιάσουμε από κοινού την αντίσταση στην καταπίεση και στην εκμετάλλευση, αν δεν αποδεχτούμε τις ιστορικές συγγένειες ανάμεσα στα κινήματα τότε η επίθεση στη ζωή και στην ελευθερία θα βαθαίνει, και τότε δεν θα έχει μείνει κανένας και καμία να υπερασπιστεί το κάθε καταπιεσμένο άτομο.

Με τα εργαλεία που προσφέρει ο διαθεματικός, ριζοσπαστικός, ταξικός, αποαποικιακός τρανσφεμινισμός μπορούμε να δημιουργήσουμε τους όρους για έναν κόσμο που θα περιλαμβάνει το 99% της κοινωνίας. Το φεμινιστικό υποκείμενο είναι θηλυκό, διαθεματικό και ανοιχτό σε κάθε άτομο που αγωνίζεται για έναν κόσμο ισότητας.

διαδηλώσεις

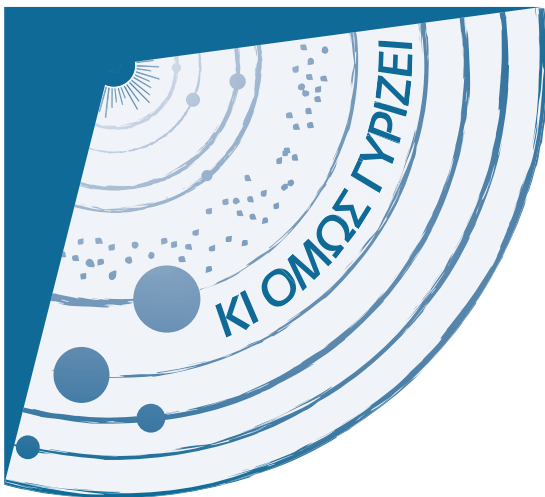
δικαιοσύνη για την Κυριακή Γρίβα και για όλες τις γυναικοκτονίες, δικαιοσύνη για τη γενοκτονία που συνεχίζεται στην Γάζα. Δεν είναι τυχαίο πως όλο και περισσότεροι κόσμος καταλήγει ενστικτωδώς στο συμπέρασμα πως ο θύτης για όλα αυτά είναι το ίδιο το σύστημα και οι πολιτικές του. Στα μπλοκ της διαδήλωσης, σε πηγαδάκια, παντού συζητιόταν πως η πολιτική της λιτότητας και των ιδιωτικοποιήσεων έχει στερήσει από όλες μας την πρόσβαση σε βασικά αγαθά και υπηρεσίες. Αυτή η λογική προφανώς δεν βρίσκει κερδοφόρες τις δομές ενάντια στην έμφυλη βία και προφανώς δεν επενδύει σε αυτές αφήνοντας το πιο ευάλωτο κομμάτι της κοινωνίας ακόμα πιο εκτεθειμένο. Αυτό το σύστημα προφανώς και θα προτιμήσει να επενδύσει σε όπλα και δακρυγόνα παρά σε σχολεία, νοσοκομεία, κέντρα στήριξης κλπ. Αυτές οι συνδέσεις γίνονται πιο εύκολα πλέον και από την μεριά μας αισθανόμαστε χαρούμενες που έχουμε βοηθήσει σε αυτή τη διαδικασία.

Η διαδήλωσή μας κατάφερε να ενώσει αυτά τα συνθήματα και να στείλει ένα πολύ δυνατό μήνυμα. Αυτό το σύστημα θα μας βρίσκει απέναντι του. Η καμπάνια μας με σύνθημα "Δικαίωμα μου!" συνοψίζει με σαφή τρόπο αυτές τις αγωνίες και τις συνδέσεις

και μπορεί να γίνει το εφελήριο για ακόμα μεγαλύτερες δράσεις. Οι χιλιάδες γυναίκες (και όχι μόνο) που με τη ζωντάνια τους μαζικοποίησαν τη φεμινιστική διαδήλωση μας εμπνέουν για να συνεχίσουμε να διεκδικούμε τα αυτονόητα δικαιώματά μας.

Ισότητα στην εργασία και ζωή με αξιοπρέπεια. Δημόσια αγαθά και κοινωνικές υπηρεσίες. Ειρήνη και όχι πολεμικοί εξοπλισμοί. Μέτρα πρόληψης για την έμφυλη βία. Αυτοδιάθεση των σωμάτων μας. Αυτοί θα είναι άξονες πάνω στους οποίους θα οργανώσουμε τις δράσεις μας στο επόμενο διάστημα. Παρά τα πολλά προχωρήματα που έχει κάνει το φεμινιστικό κίνημα έχουμε ακόμα πολύ δρόμο. Η ενότητα στη δράση παρόλο που αποδεδειγμένα αποτελεί προϋπόθεση για νικηφόρους αγώνες είναι πάντα εύθραυστη και χρειάζεται συνειδητή προσπάθεια για τη διατήρηση και τη διεύρυνση της. Εξίσου σημαντικό είναι να φτάσουν τα συνθήματά μας και να ενταχθούν οργανικά στα συνθήματα των συνδικάτων και των σωματείων.

Με καινούργια δύναμη και αυτοπεποίθηση θα συνεχίσουμε να διεκδικούμε τα Δικαιώματά μας και δε θα σταματήσουμε γιατί μας ανήκουν και μας αξίζουν.



Βραζιλία

Το Ανώτατο Δικαστήριο της Βραζιλίας αποφάσισε ομόφωνα (5-0) ότι ο Μπολσονάρο και συνεργάτες του πρέπει να δικαστούν για την απόπειρα ανατροπής του εκλογικού αποτελέσματος του 2022. Η σοβαρότητα των τότε γεγονότων (όταν οπαδοί του νεοφασίστα ηγέτη επιτέθηκαν σε κυβερνητικά κτίρια και συγκεντρώθηκαν έξω από στρατώνες απαιτώντας παρέμβαση των ενόπλων δυνάμεων) είχε φανεί από όταν κυκλοφόρησαν οι 884 σελίδες της αναφοράς του «ερευνητικού» σώματος της ομοσπονδιακής αστυνομίας. Με τη βούλα ενός δικαστικού σώματος υπεράνω πάσης υποψίας για αντιδεξιές ευαισθησίες, κρίνεται βάσιμη η εκτίμηση ότι ο Μπολσονάρο συμμετείχε και διέυθυνε μια απόπειρα βίαιης ανατροπής του εκλογικού αποτελέσματος που περιλάμβανε τη δολοφονία του Λούλα, του αντιπροέδρου του και του δικαστή Αλεξάντρε Μοράες (που είχε κηρύξει «πόλεμο» στους ακροδεξιούς μηχανισμούς οργανωμένης διασποράς fake news και είχε δώσει εντολή για εφόδους στα σπίτια συγκεκριμένων μεγαλοεπιχειρηματιών που αποκαλύφτηκε ότι συζητούσαν μεταξύ σοβαρού και αστείου για ένα πραξικόπημα ως προτιμότερο από μια νίκη του Λούλα). Στους κατηγορούμενους για συνωμοσία περιλαμβάνονται στελέχη που επίσης μαρτυρούν την σοβαρότητά της: Υπουργοί του Μπολσονάρο (Άμυνας, Ασφάλειας των Θεσμών, Εσωτερικής Ασφάλειας) που τυγχάνουν και πρώην στρατηγού, ο πρώην διοικητής του Ναυτικού, ο πρώην επικεφαλής των κατασκοπευτικών υπηρεσιών κ.ο.κ. Ασφαλώς η έκβαση της δίκης παραμένει ανοιχτή (θα ολοκληρωθεί ως το 2026) και θα αποτελέσει αντικείμενο λαϊκής πίεσης, ενώ η ισχυρή βραζιλιάνικη ακροδεξιά θα επιχειρήσει ίσως έναν «εξευγενισμό» (λαμβάνοντας το μήνυμα που της έστειλαν οι «θεσμοί» με αυτή την απόφαση) ή θα αναζητήσει νέο ηγέτη (τον γιο του Μπολσονάρο;). Αλλά το να καταλήξουν τελικά στη φυλακή οι συνωμότες, σε μια χώρα (και ήπειρο) που η ατιμωρησία και το έλλειμα δικαιοσύνης για τα εγκλήματα της ακροδεξιάς αποτελούν μια «ανοιχτή πληγή» από το σκοτεινό παρελθόν και ταλανίζει και το γκρίζο παρόν, θα είναι μια καλοδεχούμενη αλλαγή...



Αργεντινή

Το Φλεβάρη εκατοντάδες χιλιάδες διαδήλωσαν στους δρόμους της Αργεντινής ενάντια στην ακροδεξιά ατζέντα του Μιλέι, με αφορμή το «anti-woke» και αντι-αριστερό παραλήρημά του στο Νταβός. Με πρωτοβουλία φεμινιστικών και ΛΟΑΤΚΙ συλλογικοτήτων, οργανώθηκε η Μέρα «Αντιφασιστικής και Αντιρατσιστικής Περηφάνειας», που αγκαλιάστηκε από πολλές κοινωνικές, πολιτισμικές και πολιτικές οργανώσεις. Αυτή η επιτυχία έδωσε νέα ώθηση στην κοινωνική αντιπολίτευση. Στις 8 Μάρτη, οι φεμινίστριες κατέκλυσαν τους δρόμους ενάντια στις σαρωτικές περικοπές του Μιλέι (που θίγουν την πρόσβαση σε άμβλωση μεταξύ άλλων) και την πρόθεσή του να αφαιρέσει τη Γυναικοκτονία από τον ποινικό κώδικα. Σε αυτό το κλίμα απέκτησε μια πλατύτερη στήριξη και ο αγώνας των συνταξιούχων που επί βδομάδες συγκεντρώνονταν έξω από το Κογκρέσο για να καταγγείλουν την εξοντωτική λιτότητα.



Γερμανία

Το γερμανικό κοινοβούλιο ενέκρινε αλλαγές στο διαβόητο «φρένο χρέους», για να ανοίξει ο δρόμος προς τον επανεξοπλισμό της Γερμανίας. Το πολιτικό προσωπικό που αντιμετώπισε περισσότερο από κάθε άλλο τη δημοσιονομική πειθαρχία ως θρησκευτικό δόγμα, αποδείχθηκε έτοιμο να δεχτεί χρέη και ελλείμματα εφόσον πρόκειται για τις ανάγκες του милитарισμού. Χρειάστηκε να δώσουν οι Χριστιανοδημοκράτες και μερικά ψίχουλα (μπροστά στον όγκο των εξοπλιστικών δαπανών) για κοινωνικές ή οικολογικές πιναλίες, προκειμένου να σπεύσουν και το SPD και οι Πράσινοι να στηρίξουν την απόφαση. Όμως οι διαδικασίες έγκρισης της αλλαγής ανέδειξαν και τα ζητήματα με τα οποία καλείται να αναμετρηθεί το Die Linke. Το κεντρικό κόμμα στάθηκε απέναντι στον επανεξοπλισμό, επιμένοντας στην ανάγκη «γενικευμένου αφοπλισμού» και ανέπτυξε θεσμικές και κινηματικές πρωτοβουλίες ενάντια στην απόφαση. Όμως οι τοπικές ηγεσίες του κόμματος στα δύο κρατίδια όπου συγκυβερνά, συμφώνησαν με την υιοθέτηση θετικής στάσης υπέρ της απόφασης από τις κρατιδιακές κυβερνήσεις στο αντίστοιχο όργανο (όπου ψηφίζουν οι κυβερνήσεις κρατιδίων). Επικαλέστηκαν τον εκβιασμό των Χριστιανοδημοκρατών, που συνέδεσαν την άρση του φρένου χρέους με τις δυνατότητες χρηματοδότησης των κρατιδίων για κοινωνικές κ.ά. υποδομές. Υπογραμμίστηκε έτσι το βαθύτερο ζήτημα που ταλανίζει το κόμμα διαχρονικά: τον «ρεαλισμό» τον οποίο υιοθετεί όπου συμμετέχει σε κρατιδιακές κυβερνήσεις, επιδιώκοντας τις «εφικτές» μικροβελτιώσεις, που στην προκειμένη περίπτωση έφτασαν στη γραμμή «θέλουμε κανόνια, εφόσον θα έχουμε και λίγο βούτυρο». Το κείμενο της κεντρικής ηγεσίας (πριν τις ψηφοφορίες) περιοριζόταν να εκφράσει μια «κατανόηση

Στις 26 Φλεβάρη, η αστυνομία τους είχε επιτεθεί. Στις 5 Μάρτη, οι οπαδοί της ποδοσφαιρικής ομάδας Τσακαρίτα Τζούνιορς κατέβηκαν στο δρόμο να υποστηρίξουν τους συνταξιούχους. Στις 12 Μάρτη, οι οργανωμένοι οπαδοί δεκάδων ποδοσφαιρικών ομάδων κάλεσαν στη συγκέντρωση και πορεύτηκαν ενωμένοι υπό το σύνθημα «Μην Αγγίζετε τους Ηλικιωμένους!». Η Αστυνομία επιτέθηκε για να μην τους επιτρέψει να φτάσουν έξω από το Κογκρέσο και ακολούθησαν συγκρούσεις κι ένα όργιο γενικευμένης καταστολής: Εμβληματική έγινε η επίθεση στο φωτογράφο Πάμπλο Γκρίλο, που δέχτηκε δακρυγόνο στο κεφάλι με ευθεία βολή και βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση. Σε αυτό το φόντο, η φετινή 24η Μάρτη (μέρα μνήμης ενάντια στα εγκλήματα της δικτατορίας) απέκτησε χαρακτηριστικά μετωπικής αντιπαράθεσης με τον Μιλέι, που σχετικοποιεί συστηματικά την ιστορία του Βιντέλα, πετσοκόβει τη χρηματοδότηση θεσμών που ερευνούν τα εγκλήματα, αλλά

και απειλεί τη δημοκρατία σήμερα. Με την επίγνωση της κρισιμότητας της συγκυρίας, ήταν η πρώτη κοινή συγκέντρωση εδώ και 20 χρόνια (είχε υπάρξει πολιτικό ρήγμα μεταξύ των οργανώσεων δικαιωμάτων). Το σύνθημα «Μιλέι-Σκουπίδι – Εσύ είσαι η Δικτατορία» κυριάρχησε, όπως και τα μαντίλια που έγραφαν «Ποτέ Ξανά». Το συγκλονιστικό μέγεθος της διαδήλωσης έκανε Αργεντινίους σύντροφο να μιλήσει για μια «ιστορική μέρα» και «ποιοτικό άλμα», εκτιμώντας ότι «είναι πιθανό ότι τίποτε δεν θα είναι πλέον το ίδιο»...



στις πιέσεις» που αντιμετωπίζουν οι τοπικές κρατιδιακές κυβερνήσεις, όμως η τελική στάση των τοπικών στελεχών προκάλεσε την οργισμένη αντίδραση της Νεολαίας και πολλών κομματικών μελών και στελεχών, με πολλούς να ζητούν τις παραιτήσεις των τοπικών εκλεγμένων αξιωματούχων και να οργανώνουν τις αντιδράσεις τους με συναντήσεις, κείμενα υπογραφών κλπ. Τον Μάιο, το Die Linke θα κάνει το συνέδριό του στο Τσέμνιτς. Ένα συνέδριο που δεν θα είναι το «πανηγυρικό» που ίσως υπολόγιζαν 1-2 μήνες πριν. Ή τουλάχιστον δεν θα πρέπει να είναι τέτοιο. Οι νέοι άνθρωποι που οργανώθηκαν στο Linke τους τελευταίους μήνες και οι πολλαπλάσιοι που το στήριξαν κριτικά, ενθαρρύνοντας την «κινηματική» στροφή του, οφείλουν να απαιτήσουν πολλά ξεκαθαρίσματα σε στρατηγικά ζητήματα όπως ο αντιμιλιταρισμός, η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, ο κυβερνητισμός και ο ακόλουθος «ρεαλισμός» που χαρακτηρίζει ένα σοβαρό τμήμα της παλιάς κομματικής γραφειοκρατίας...

Ο ξεσηκωμός στην Τουρκία σπάει το φράγμα του φόβου

Του Πάνου Πέτρου

Για πρώτη φορά μετά την καταστολή της Εξέγερσης του Πάρκου Γκεζί το 2013, η μαζική κινητοποίηση από τα κάτω επέστρεψε ως πολιτικός παράγοντας στην Τουρκία.

Το υπόβαθρο

Στα μέσα Φλεβάρη, το τουρκικό κράτος είχε εξαπολύσει ένα κύμα συλλήψεων πολιτικών στελεχών του κουρδικού κινήματος και οργανώσεων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, ενώ ξεκινούσε παράλληλα μια καμπάνια ποινικών διώξεων κατά δημάρχων του CHP, του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Η κλιμάκωση της καταστολής εξελισσόταν παράλληλα με το «άνοιγμα» προς τον Οτσαλάν με στόχο τον τερματισμό της ένοπλης σύγκρουσης με το PKK, που κορυφώθηκε με την έκκληση του ιστορικού ηγέτη προς τους συντρόφους του να καταθέσουν τα όπλα.

Οι δύο εξελίξεις έδειχναν εκ πρώτης όψεως αντιφατικές. Όμως πρόκειται για μια ενιαία καμπάνια προληπτικής «απενεργοποίησης» δυνητικών απειλών στη σταθερότητα του καθεστώτος, με το βλέμμα στην ταραχώδη και ρευστή περίοδο που έχει ανοίξει στη Μέση Ανατολή και διεθνώς. Αυτή η καμπάνια επιστρατεύει και το καρότο (στις κουρδικές περιοχές) και το μαστίγιο (απέναντι στις άλλες αντιπολιτεύσεις). Αλλά αποδείχθηκε ότι, μερικές φορές, το μαστίγιο μπορεί να γυρίσει μπουμέρανγκ σε αυτόν που το κραδαίνει, όταν ξεπερνά τα κοινωνικά όρια ανοχής.

Η αφορμή

Η σύλληψη του δημάρχου της Ισταμπούλ, Εκρέμ Ιμάμογλου, υπήρξε «η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι». Οι κατηγορίες για διαφθορά και σχέσεις με την τρομοκρατία, συνδυαστικά με την αιφνιδιαστική αφαίρεση του πτυχίου του (προαπαιτούμενο για συμμετοχή σε προεδρικές εκλογές), έγιναν σωστά αντιληπτές ως πολιτική προσπάθεια να αποκλειστεί από τη

συμμετοχή στις επόμενες προεδρικές εκλογές.

Στις δημοτικές εκλογές του 2024, το AKP είχε υποστεί την πρώτη του εκλογική ήττα επί ηγεσίας Ερντογάν, συγκεντρώνοντας λιγότερες ψήφους από το CHP. Το τελευταίο και ισχυρότερο χαρτί του AKP είναι η προσωπική δημοφιλία του Ερντογάν, όμως ο Τούρκος Πρόεδρος δεν είναι τόσο ισχυρός όσο ήταν κάποτε, ενώ ίσως δεν βρει τρόπο να συμμετέχει στις επόμενες προεδρικές εκλογές. Ο Ιμάμογλου κυβερνά την Ισταμπούλ από το 2019 και το 2024 επανεξελέγη διευρύνοντας το χάσμα από τον υποψήφιο του AKP -και ο Ερντογάν ξέρει από την προσωπική του διαδρομή ότι «όποιος κερδίζει την Ισταμπούλ, μπορεί να κερδίσει την Τουρκία».

Αυτά εξηγούν το πολιτικό κίνητρο της στοχοποίησης του δημάρχου της Ισταμπούλ και την αγανάκτηση που προκάλεσε ως εξόφθαλμα πολιτική παρέμβαση. Υπάρχει στην πρόσφατη προϊστορία ένα αντίστοιχο φαινόμενο «μπούμερανγκ», με πρωταγωνιστή και πάλι τον Ιμάμογλου. Το 2019, είχε επικρατήσει οριακά (13.000 ψήφοι διαφορά) και η τουρκική κυβέρνηση ακύρωσε αυθαίρετα την εκλογική διαδικασία. Στις επαναληπτικές, ο Ιμάμογλου διέυρυνε το προβάδισμά του στις 800.000 ψήφους, σε μια εκλογική «τιμωρία» του αλαζονικού κρατικού αυταρχισμού. Στα τέλη Μάρτη, η τουρκική κοινωνία έδειξε ένα αντίστοιχο ανακλαστικό, αλλά αυτή τη φορά η μάχη μεταφέρθηκε από την κάλη στο δρόμο. Γιατί αντίστοιχη ήταν η πρόκληση: ο Ερντογάν παραβίασε κάποιους «κανόνες του παιχνιδιού» που σεβόταν μέχρι σήμερα: οι εκλογικές του νίκες ήταν πάντα καθαρές, ενώ το 2024 είχε αποδεχθεί την ήττα του.

Η ποιοτική αλλαγή που σηματοδοτεί αυτή η ενέργεια στη μακρόσυρτη διαδικασία αυταρχικοποίησης ενός καθεστώτος που στην αρχή της θητείας του προώθησε τον εκδημοκρατισμό, συμβολίστηκε από τη διαφοροποίηση ενός βετεράνου βουλευτή του AKP. Στην ανάρτηση όπου κατήγγειλε τη σύλληψη του Ιμάμογλου, είχε προσθέσει μια φωτογραφία του ίδιου και του Ερντογάν από το μακρινό 1999, όταν ήταν οι δυο τους φυλακισμένοι.

Το κίνημα

Το CHP αποτελεί τον διοργανωτή των κινητοποιήσεων, αλλά η κοινωνική έκρηξη που ακολούθησε ξεπέρασε τις δυνατότητες κινητοποίησης της οργανωμένης βάσης του. Με «αιχμή του δόρατος» τον φοιτητόκοσμο και συνολικά τη νεολαία, υπήρξε πλατιά καθημερινή συμμετοχή στο δρόμο, κινητοποίηση δυνάμεων πέρα κι έξω από το CHP (ριζοσπαστική Αριστερά κ.ά.) και ένας ριζοσπαστισμός που εκφράστηκε από την επιμονή παραμονής στο δρόμο τη νύχτα και μετά τη «λήξη» της επίσημης-κομματικής συγκέντρωσης. Αυτές οι δυνάμεις έριξαν τα συνθήματα «η απελευθέρωση κερδίζεται στους δρόμους, όχι στις κάλπες» και «αντίσταση στους δρόμους, όχι στις κάλπες», όταν η ηγεσία του CHP πρότεινε ως επόμενο βήμα του «αγώνα» την πλατιά συμμετοχή στις προκριματικές του κόμματος (με στόχο να καταγραφεί η πλατύτερη λαϊκή νομιμοποίηση του Ιμάμογλου). Αντίστοιχα αντέδρασε αυτός ο κόσμος στην πρόθεση του CHP να σταματήσει τις καθημερινές συγκεντρώσεις στην Ισταμπούλ («μπορεί να μαζέψει τα μέλη του, όχι εμάς»).

Είναι προφανές ότι ήρθαν εκρηκτικά στην επιφάνεια όλες οι κοινωνικές αντιφάσεις (της πολιτισμικής πόλωσης που προκαλούν οι συντηρητικές ιδέες και πολιτικές του AKP, της ακραίας επιδείνωσης της οικονομικής κατάστασης για τα λαϊκά στρώματα) και ενεργοποιούν την νεολαία που ασφυκτιεί περισσότερο. Κάτι αντίστοιχο -αν και σε διαφορετικές οικονομικές συνθήκες- είχε συμβεί με την εξέγερση του Γκεζί το 2013.

Έκτοτε η Τουρκία ζούσε σε μια ατμόσφαιρα συνεχούς καταπίεσης, ενώ εμπεδώθηκε ένα «τοιχος φόβου» μετά την αποτυχημένη απόπειρα πραξικοπήματος κατά του Ερντογάν το 2016. Η σημερινή φοιτητική γενιά δεν είχε καμία προηγούμενη εμπειρία πολιτικής δράσης στα πανεπιστήμια, παρόλα αυτά είναι αυτή που «σπάει το τείχος του φόβου» και δημιουργεί το μεγαλύτερο κινηματικό γεγονός στη χώρα μετά από 12 χρόνια.

Η αστυνομία συλλαμβάνει φοιτητές-τριες και επιτίθεται σκληρά στη νεολαία τις νύχτες, αλλά ακόμα και

αντικυβερνητικές πηγές εντοπίζουν ότι -ως την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές...- στέκεται πιο «ήπια» απέναντι στον κόσμο του CHP ενώ γενικά δεν συμπεριφέρεται με την έξαλλη αγριότητα που χαρακτήρισε την καταστολή της Εξέγερσης του Γκεζί. Τον Ιμάμογλου διαδέχτηκε αντιδήμαρχος εκλεγμένος από την πλειοψηφία του δημοτικού συμβουλίου, με την κυβέρνηση να αποφεύγει τελικά τη συνήθη πρακτική του διορισμού δημάρχου απευθείας από την Άγκυρα. Είναι προφανές ότι ο Ερντογάν αιφνιδιάστηκε από το άνοιγμα ενός μετώπου που δεν είχε προβλέψει. Η κοινωνική βάση του AKP δεν έχει αντιδράσει. Ασφαλώς μπορεί να ανταποκριθεί εφόσον κληθεί στους δρόμους από την ηγεσία της. Αλλά η αρχική «αυθόρμητη» αδράνεια ίσως αποτελεί σημάδι αποσυσπείρωσης ενός κοινωνικού ρεύματος που είναι παραδοσιακά «ενεργοποιημένο».

Προοπτικές

Μια δοκιμασία για το κίνημα θα είναι η διαφαινόμενη τάση του CHP να αποκλιμακώσει και οι συνέπειες που θα έχει (ή δεν θα έχει...) αυτό στον όγκο των κινητοποιήσεων.

Για τον Ερντογάν, η δοκιμασία είναι το πώς θα επιχειρήσει να απαντήσει. Αν επιμένει, φυλακίζοντας τον Ιμάμογλου ή/και ακυρώνοντας το έκτακτο συνέδριο του CHP στις αρχές Απριλίου, θα ρίξει κι άλλο λάδι στη φωτιά. Αν υποχωρήσει, θα έχει υποστεί μια πολιτική ήττα.

Ένα άλλο ζητούμενο είναι η κατάσταση πνευμάτων στον κόσμο του AKP και κατά πόσο η εκλογική φθορά του θα μεταφραστεί σε πολιτικό-κοινωνικό ρήγμα με τμήμα της λαϊκής του βάσης.

Απέναντι σε όλα αυτά, η τουρκική ριζοσπαστική Αριστερά καλείται να δώσει μια μάχη γεμάτη πολιτικές απαιτήσεις, μεγάλους κινδύνους, αλλά και ευκαιρίες που δεν είχε τα τελευταία 12 χρόνια, για να οικοδομήσει μια εναλλακτική που θα σπάσει τις εθνικές και θρησκευτικές «πολώσεις», για να προσφέρει μια εναλλακτική πέρα από τον χλωμό αστικό «εκδημοκρατισμό» που έχει γίνει σημαία του CHP τα τελευταία χρόνια...

Φοιτητικές διαδηλώσεις στη Σερβία

«Το κίνημα δεν έχει την πολυτ

Του Βλάντιμιρ
Ουνκόφσκι-Κόριτσα*

Στις 28 Ιανουαρίου, το συνεχιζόμενο μαζικό κίνημα διαμαρτυρίας στη Σερβία ανέτρεψε την κυβέρνηση, σηματοδοτώντας τη μεγαλύτερη πρόκληση που έχει αντιμετωπίσει η αυταρχική διακυβέρνηση του Αλεξάνταρ Βούτσιτς, ο οποίος βρίσκεται στην εξουσία για πάνω από μια δεκαετία.

Το χρονολόγιο των γεγονότων είναι πλέον γνωστό στο αναγνωστικό κοινό των δυτικών μέσων ενημέρωσης. Την 1η Νοεμβρίου το στέγαστρο του σιδηροδρομικού σταθμού στο Νόβι Σαντ κατέρρευσε σκοτώνοντας 15 ανθρώπους. Καθώς η χώρα δεν είχε ακόμα συνέλθει από ένα περιστατικό μαζικών πυροβολισμών σε σχολείο τον Μάιο του 2023, πολλοί άνθρωποι περιήλθαν σε κατάσταση σοκ και πένθους μετά την τελευταία αυτή τραγωδία. Κάτι άλλαξε όμως στις 22 Νοεμβρίου, όταν μπράβοι του καθεστώτος επιτέθηκαν σε μια συγκέντρωση φοιτητών και εργαζομένων στη Δραματική Σχολή του Πανεπιστημίου του Βελιγραδίου, που γινόταν στη μνήμη των θυμάτων της κατάρρευσης του στεγαστρου στο Νόβι Σαντ.

Προς ένα μαζικό κίνημα

Τις επόμενες μέρες ο αποκλεισμός των σχολών επεκτάθηκε και σε άλλα ανώτατα και τεχνικά εκπαιδευτικά ιδρύματα. Ο φοιτητόκοσμος διατύπωσε πολλά αιτήματα, μεταξύ των οποίων η δημοσιοποίηση όλων των εγγράφων που σχετίζονται με την ανοικοδόμηση του σιδηροδρομικού σταθμού του Νόβι Σαντ, αλλά και η απόσυρση των κατηγοριών κατά των συλληφθέντων διαδηλωτών, η ποινική δίωξη των χαμηλόβαθμων αξιωματούχων που επιτέθηκαν στους διαδηλωτές και η μείωση των διδάκτρων κατά 20%.

Ένα μήνα μετά την επίθεση της 22ης Νοεμβρίου, το κίνημα είχε αποκτήσει ανοδική δυναμική. Τα τρία τέταρτα των ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης τελούσαν υπό κατάληψη. Επιπλέον, το πνεύμα της εξέγερσης διαπέρασε και τους μαθητές της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και τους δασκάλους τους. Καθώς βρίσκονταν ήδη σε αντιπαράθεση με το κράτος, οι εκπαιδευτικοί απήφησαν τους νόμους περί ελάχιστης υπηρεσίας [προσωπικού ασφαλείας] όπως και τις συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες τους, προχωρώντας σε πολλές περιπτώσεις σε



απεργία διαρκείας.

Οι απεργίες επεκτάθηκαν και σε άλλους κλάδους, αν και άνισα: εργαζόμενοι στα μέσα ενημέρωσης, οδηγοί λεωφορείων, δικηγόροι, ακόμη και ομάδες εργατών σε ορυχεία εξέφρασαν την υποστήριξή τους στα αιτήματα των φοιτητών. Επιπλέον, μια καμπάνια πολιτικής ανυπακοής εξαπλώθηκε σε όλη τη χώρα. Το μπλοκάρισμα δρόμων και εθνικών οδών έγινε η αγαπημένη τακτική του κινήματος, στην οποία συμμετείχαν και οι αγρότες.

Στις 22 Δεκεμβρίου, 100.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο Βελιγράδι στη μεγαλύτερη μαζική διαδήλωση μετά την πτώση του Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς τον Οκτώβριο του 2000. Αν η κυβέρνηση ήλπιζε ότι το κίνημα επρόκειτο να τερματιστεί μετά την περίοδο των γιορτών, έκανε λάθος. Η πρωτοβουλία «Σταμάτα, Σερβία!» –η οποία αποτελούσε απάντηση στο όνομα της κυβερνητικής κοινοβουλευτικής ομάδας «Η Σερβία δεν πρέπει να σταματήσει!»– οδήγησε σε περισσότερες από 231 τοπικές διαδηλώσεις.

Το κίνημα κορυφώθηκε στις 24 Ιανουαρίου με μια δράση που ονομάστηκε «γενική απεργία». Ήταν μια ημέρα απεργιών και διαδηλώσεων που συνέπεσαν με ξεχωριστά, αλλά επίσης μαζικά, καλέσματα για μποϊκοτάζ των αλυσίδων λιανικού εμπορίου όχι μόνο στη Σερβία αλλά και στις γειτονικές χώρες –το Μαυροβούνιο, την Κροατία, τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη και τη Βόρεια Μακεδονία– που ανεξαρτητοποιήθηκαν από τη Γιουγκοσλαβία τη δεκαετία του 1990.

Κυβερνητική κρίση

Λίγες ημέρες αργότερα, κατά τη διάρκεια ενός 24ωρου αποκλεισμού της διασταύρωσης του Βελιγραδίου που έχει τη μεγαλύτερη κίνηση, υποστηρικτές του καθεστώτος ξυλοκόπησαν βάνουσα έναν φοιτητή στο Νόβι Σαντ, κλιμακώνοντας την ένταση. Η κυβέρνηση του Σέρβου πρωθυπουργού Μίλος Βούτσεβιτς παραιτήθηκε την επόμενη μέρα, ενώ ο Πρόεδρος Βούτσιτς απηύθυνε διάγγελμα στο έθνος, ανακοινώνοντας την απονομή χάρης στους διαδηλωτές και τον ανασχηματισμό της κυβέρνησης, εν αναμονή νέων εκλογών.

Ο Βούτσιτς δήλωσε ότι τα αιτήματα για διαφάνεια ικανοποιήθηκαν μετά τη δημοσιοποίηση χιλιάδων σελίδων εγγράφων. Αυτός ο ισχυρισμός διαψεύστηκε από μια μελέτη της Σχολής Πολιτικών Μηχανικών του Πανεπιστημίου του Βελιγραδίου. Ο Βούτσιτς απέρριψε τις εκκλήσεις της αντιπολίτευσης για σχηματισμό μεταβατικής κυβέρνησης τεχνοκρατών εν αναμονή νέων εκλογών, γεγονός που δείχνει την ένταση της πίεσης που δέχεται.

Αντί να εκτονώσουν τις εντάσεις, η παραίτηση της κυβέρνησης και η νευρική κατάσταση του ισχυρού άνδρα του καθεστώτος μάλλον ενθάρρυναν το φοιτητικό κίνημα, το οποίο οργάνωσε μια μαζική πορεία 80 χιλιομέτρων από το Βελιγράδι έως το Νόβι Σαντ, όπου δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές απέκλεισαν τις τρεις γέφυρες του Δούναβη στις 31 Ιανουαρίου.

Όμως αυτή η πρωτοβουλία προκάλεσε βαθύτερη υποστήριξη. Οι κάτοικοι των πόλεων και των χωριών κατά

μήκος της διαδρομής της πορείας βγήκαν στους δρόμους για να χαιρετήσουν τον φοιτητόκοσμο και οργάνωναν μπάρμπεκιου υποστήριξης της διαδήλωσης. Οι ενώσεις ταξί δεσμεύτηκαν επίσης να διαθέσουν δεκάδες οχήματα προκειμένου να βοηθήσουν στη μεταφορά των φοιτητών πίσω στο Βελιγράδι μετά τη διαδήλωση στο Νόβι Σαντ.

Από την πλευρά του ο Βούτσιτς περιοδεύει στη χώρα, χαιρετώντας ολοένα και μικρότερα συγκεντρωμένα πλήθη, στα οποία εμφανίζεται και κόσμος που ενθαρρύνεται από την κατάσταση, τον αμφισβητεί ανοιχτά. Περνώντας στην επίθεση, ο Βούτσιτς ισχυρίζεται ότι το κράτος αντιμετωπίζει εξωτερικές κι εσωτερικές απειλές. Λέει ότι οποιαδήποτε αλλαγή κυβέρνησης θα υπονόμει την επιτυχία του οικονομικού του μοντέλου, το οποίο βασίζεται στις ξένες άμεσες επενδύσεις. Η Σερβία προσέλκυσε πέρυσι το ποσό ρεκόρ των 5 δισεκατομμυρίων ευρώ σε ξένες άμεσες επενδύσεις, καθιστώντας την πρωτοπόρα στην περιοχή και μία από τις ταχύτερα αναπτυσσόμενες ευρωπαϊκές οικονομίες μετά την πανδημία του Covid-19.

Υποστήριξη από το εξωτερικό

Αλλά ποιος θα μπορούσε να θέλει να ανατρέψει μια τόσο επιτυχημένη κυβέρνηση; Τις τελευταίες εβδομάδες οι μεγάλες δυνάμεις έσπευσαν να στηρίξουν τον Βούτσιτς. Ο ορισμένος από την Ευρωπαϊκή Κομισιόν ως γενικός διευθυντής για τη διεύρυνση της ΕΕ, Γκερτ Γιαν Κούπμαν, δήλωσε ότι η ΕΕ

«έλεια να σταματήσει τώρα»

«ούτε θα δεχτεί ούτε θα υποστηρίξει μια βίαιη αλλαγή εξουσίας στη Σερβία». Παρόμοιες δηλώσεις έκανε και η επικεφαλής της εξωτερικής πολιτικής της ΕΕ, η Κάγια Κάλλας.

Εν τω μεταξύ, ο ειδικός απεσταλμένος του Ντόναλντ Τραμπ για τις ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις στη Σερβία και το Κόσοβο την περίοδο 2019-21, Ρίτσαρντ Γκρένελ, σημείωσε ότι οι ΗΠΑ δεν υποστηρίζουν «όσους υπονομεύουν το κράτος δικαίου ή καταλαμβάνουν κυβερνητικά κτίρια δια της βίας». Ενώ η Μόσχα κατήγγειλε ότι πρόκειται για «χρωματιστή επανάσταση» [πέρα από τις καταβολές του, ο όρος πλέον χρησιμοποιείται για να δυσφημιστούν κινητοποιήσεις ως ενορχηστρωμένες από ξένες δυνάμεις] και το Πεκίνο τόνισε την ικανότητα του Βελιγραδίου να διατηρεί την ειρήνη και την σταθερότητα.

Όλα αυτά είναι αντανάκλαση της σχετικής επιτυχίας της πολιτικής ισορροπιών που ακολουθεί ο Βούτσιτς στη διεθνή πολιτική σκηνή. Ενώ φλερτάρει με τις κινεζικές επενδύσεις, έχοντας καταστήσει τη Σερβία βασικό εταίρο της Κίνας στην πρωτοβουλία 14+1 για την προώθηση των εμπορικών και επενδυτικών σχέσεων μεταξύ της Κίνας και των χωρών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, έχει επίσης δεσμεύσει τα σερβικά κοιτάσματα λιθίου για την βρετανο-αυστραλιανή πολυεθνική Rio Tinto με στόχο τον εφοδιασμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τα τελευταία χρόνια, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα έχουν επίσης επενδύσει στο παραποτάμιο μέτωπο του Βελιγραδίου, ενώ ο Τζάρεντ Κούσνερ, γαμπρός του Τραμπ, επιδιώκει την ανέγερση ενός πολυτελούς ξενοδοχείου στο Βελιγράδι, στη θέση του πρώην αρχηγείου του στρατού, το οποίο βομβαρδίστηκε από το ΝΑΤΟ το 1999 και έκτοτε λειτουργεί ανεπίσημα ως μνημείο.

Οι μεγάλες δυνάμεις ανταγωνίζονται για να εξασφαλίσουν τις θέσεις τους στη Σερβία, αλλά δεν έχουν κανέναν λόγο να επισπεύσουν την πτώση του Βούτσιτς. Ωστόσο, δεν έχουν μόνιμους συμμάχους στη χώρα αλλά μόνιμα συμφέροντα -και θα συνεχίσουν να τα υπερασπίζονται είτε ο Βούτσιτς παραμείνει στην εξουσία είτε όχι. Δεδομένου του μεγέθους της γεωπολιτικής αναταραχής γύρω από τη Μαύρη Θάλασσα -με τον πόλεμο της Ρωσίας με την Ουκρανία, με τις εξελίξεις σε Γεωργία, Συρία, Λίβανο, Ρουμανία, Μολδαβία και Βουλγαρία- η οποία απειλεί να επιδεινώσει την περιφερειακή αστάθεια, μια χαοτική

αλλαγή κυβέρνησης στη Σερβία δεν θα ωφελούσε κανέναν τους.

Αντιπολίτευση στο εσωτερικό

Ωστόσο, ο σερβικός λαός βρίσκεται σε κατάσταση εξέγερσης. Για να εξηγηθεί αυτό, πρέπει να τονιστεί ότι, παρά την μεγάλη αύξηση του σερβικού ΑΕΠ -κοινά στο 4% τον περασμένο χρόνο-, το βιοτικό επίπεδο επιδεινώνεται. Η χώρα κατατάχθηκε στην 34η θέση ανάμεσα σε 41 ευρωπαϊκές χώρες από την World Population Review τον Απρίλιο του 2024.

Ενώ οι μέσοι μισθοί έχουν αυξηθεί σημαντικά τα τελευταία χρόνια, το κόστος διαβίωσης έχει επίσης αυξηθεί, λόγω του πληθωρισμού από την πλευρά της ζήτησης, του πληθωρισμού στις τιμές της ενέργειας και εξαιτίας των μονοπωλίων. Ο πληθωρισμός στα τρόφιμα έχει προκαλέσει σχεδόν το διπλασιασμό των τιμών των ειδών πρώτης ανάγκης σε σχέση με το 2021. Οι μισθολογικές ανισότητες μεταξύ περιοχών διευρύνονται ενώ παραμένει ένα υψηλό ποσοστό ανεργίας, άνω του 8%. Δεν είναι σύμπτωση που μεταξύ του 2011 και του 2022, η Σερβία έχασε το 7% του πληθυσμού της, κάτι που αντανάκλα μια μαζική έξοδο προς το εξωτερικό.

Αυτά τα στατιστικά στοιχεία δεν αρκούν από μόνα τους για να εξηγήσουν γιατί ο σερβικός λαός έχει εξεγερθεί. Στην πραγματικότητα, όλα τα επενδυτικά έργα που αναφέρθηκαν παραπάνω, τα οποία συνδέονται με την Κίνα, την Rio Tinto, την ΕΕ, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και τις ΗΠΑ, έχουν αντιμετωπίσει διάφορων μορφών μαζικές αντιστάσεις, λόγω των καταστροφικών τους επιπτώσεων στους κοινωνικούς ιστούς, τις περιβαλλοντικές συνθήκες, τις δυναμικές των πόλεων και τις περιφερειακές ισορροπίες.

Από το 2014 και μετά, η διογκούμενη οργή των Σέρβων έχει δημιουργήσει μεγάλα κύματα διαδηλώσεων, αλλά αυτή η οργή δεν έχει εκφραστεί σχεδόν καθόλου πολιτικά. Δυστυχώς, η πολιτική αντιπολίτευση στη Σερβία εξακολουθεί να κυριαρχείται από μια ποικιλία φιλελεύθερων ή συντηρητικών εθνικιστικών δυνάμεων, οι οποίες δεν προσφέρουν τίποτε ιδιαίτερο όσον αφορά ένα πρόγραμμα μετασχηματισμών. Δεν είναι τυχαίο που το κόμμα του Βούτσιτς συνεχίζει να προπορεύεται έναντι όλων των αντιπολιτευτικών δυνάμεων στις δημοσκοπήσεις ή ότι η δοκιμασμένη μέθοδός του προκειμένου να ξεπερνάει τη λαϊκή δυσανεμία είναι να καταφεύγει στις κάλπες.

Η δύναμή του είναι πιο συμπαγής σε αυτό το πεδίο σε σύγκριση με τους δρόμους, εκεί όπου το λαϊκό αίσθημα δεν περιορίζεται στα στενά κανάλια της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Η κυριαρχία του κυβερνώντος κόμματος στις θέσεις εργασίας στο δημόσιο τομέα, στα ΜΜΕ, στο δικαστικό σώμα, στην εκλογική διαδικασία και, τελικά, στον κατασταλτικό μηχανισμό του κράτους, σημαίνει ότι η σταθερότητα του καθεστώτος διασφαλίζεται μέσω της χρήσης των εκλογών, ενώ η δημοσία σφαίρα είναι το προτιμώμενο πεδίο για να εκδηλωθεί η διαμαρτυρία.

Και τώρα;

Το φοιτητικό κίνημα, η αιχμή του δόρατος του λαϊκού κινήματος κατά τους τελευταίους μήνες, έχει επιδείξει μια αξιοσημείωτη ικανότητα να ξεπερνά τους ελιγμούς του καθεστώτος. Η αποφασιστικότητα του να επιμένει στα αιτήματά του έχει ήδη οδηγήσει σε ήττα αρκετές κυβερνητικές προσπάθειες κατευνασμού του κινήματος διαμαρτυρίας είτε με το καρότο είτε με το μαστίγιο.

Αλλά σύντομα θα έρθει η στιγμή κατά την οποία θα τεθεί το ζήτημα της πολιτικής εξουσίας. Η χώρα γίνεται ολοένα και πιο ακυβέρνητη και ο Βούτσιτς έχει δείξει ότι αντιλαμβάνεται πως απειλείται η θέση του, κάτι που αυξάνει τις πιθανότητες είτε για ένα δημοψήφισμα επί της λαϊκής εντολής του ίδιου είτε για νέες εκλογές.

Το κίνημα δεν έχει την πολυτέλεια να σταματήσει τώρα. Πρέπει να απαλλαγεί από τον Βούτσιτς και να αγωνιστεί για την εξουσία.

Για να επιτευχθεί αυτό, το κίνημα πρέπει να διεκδικήσει την ανεξαρτησία του από τις υπάρχουσες πολιτικές δυνάμεις. Χωρίς ένα εναλλακτικό όραμα για την κοινωνία, αυτό θα αποδειχθεί δύσκολο. Ορισμένα τμήματα του κινήματος έχουν ήδη αρχίσει να αποδέχονται την έκκληση της αντιπολίτευσης για μια κυβέρνηση τεχνοκρατών, εν αναμονή νέων εκλογών. Ωστόσο, ένα τέτοιο ενδεχόμενο θα άφηνε ανέπαφα πολλά παγιωμένα συμφέροντα και δεν θα αμφισβητούσε τις ταξικές ανισότητες στη Σερβία, για να μην αναφέρουμε τα βαθιά πλοκάμια των μεγάλων δυνάμεων στη σερβική πολιτική.

Όπως έχει δείξει ο Βίνσεντ Μπέβινς στο βιβλίο του «If We Burn: The Mass Protest Decade and the Missing Revolution» [Αν Καούμε Εμείς: Η Δεκαετία των Μαζικών Κινητοποιήσεων Διαμαρτυρίας και η Απούσα Επανάσταση], τα μαζικά κινήματα κυριάρχησαν κατά τη δεκαετία του 2010-2020, αλλά

οι προσδοκίες τους σπάνια εκπληρώθηκαν, παγκοσμίως. Ένας από τους βασικούς λόγους είναι η αδυναμία της Αριστεράς και του στρατηγικού της οράματος στο εσωτερικό των ιδίων των κινημάτων. Η Σερβία δεν αποτελεί εξαίρεση και η Αριστερά της είναι αδύναμη και κατακερματισμένη.

Αλλά το μαζικό κίνημα στη Σερβία έχει πετύχει κέρδη που αξίζει να υπερασπιστούμε τις επόμενες εβδομάδες, μήνες και χρόνια. Μέσω των λαϊκών μεθόδων λήψης αποφάσεων που χτίστηκαν μέσα στη φωτιά του αγώνα, όπως οι ολομέλειες και οι γενικές συνελεύσεις, οι φοιτητές έθεσαν τα θεμέλια για τον μελλοντικό εκδημοκρατισμό των ακαδημαϊκών ιδρυμάτων. Οι απεργοί εργάτες αρχίζουν επίσης να αναγνωρίζουν ολοένα και περισσότερο την ανάγκη εκδημοκρατισμού των συνδικάτων, αντικατάστασης των συμβιβασμένων αξιωματούχων τους με πιο μαχητικά στοιχεία και οικοδόμησης δικτύων αγωνιστών βάσης που θα είναι σε θέση να δράσουν ανεξάρτητα από τις ηγεσίες τους.

Επιπλέον, η δημοτικότητα του αιτήματος για γενική απεργία και το μαχητικό πνεύμα ορισμένων τμημάτων της εργατικής τάξης, που είχε να εμφανιστεί με τέτοια ένταση από την εποχή της ανατροπής του καθεστώτος του Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς, αντιπροσωπεύουν ένα άλμα στη λαϊκή συνείδηση. Η προθυμία για πραγματοποίηση δράσεων σε χώρους δουλειάς με πολιτικούς στόχους, συμπληρωματικά και ενισχυτικά σε μορφές μαζικής πολιτικής αναπακοής, υποδηλώνει ότι διαμορφώνεται μια στοιχειώδης αλλά πραγματική ταξική συνείδηση.

Καθώς η Σερβία εισέρχεται σε μια περίοδο μακροχρόνιας πολιτικής αστάθειας, η οποία αντανάκλα την αυξημένη διεθνή αβεβαιότητα, η Αριστερά της χώρας έχει μια άνευ προηγουμένου ευκαιρία να αποκτήσει πιο βαθιές ρίζες στην εργατική τάξη και να αγωνιστεί για μια πιο δημοκρατική και δίκαιη κοινωνία. Συνδέοντας τα πιο προοδευτικά αιτήματα των προηγούμενων κυμάτων διαμαρτυρίας -για δημοκρατικές ελευθερίες, προστασία του περιβάλλοντος και το κοινό καλό- με την σημερινή συλλογική κραυγή για δικαιοσύνη, η Αριστερά μπορεί να δείξει ότι το πρόβλημα είναι πολύ ευρύτερο από τη διαφθορά και να χτίσει οργανώσεις και δομές που θα είναι ικανές να πετύχουν πραγματική αλλαγή.

*Αναδημοσίευση από
Internationalviewpoint.gr
Μετάφραση: Στέλλα Μούσμουλα

Ο Τραμπ και ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Συνέντευξη του Αμερικανού βετεράνου μαρξιστή Τζόελ Γκάιερ στην εφημερίδα Red Flag (Αυστραλία)

Πώς πρέπει να αντιλαμβανόμαστε τις φιλοδοξίες του Τραμπ για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό;

Από τη στιγμή της ορκωμοσίας του, ο Τραμπ έχει εξαπολύσει μια εκστρατεία σοκ και δέους. [...]

Υπάρχει μέθοδος μέσα σε όλη αυτήν την παράνοια και συνδέεται με ένα πολύ μεγαλύτερο σχέδιο: να προετοιμαστεί η οικονομία, ο στρατός και ο πληθυσμός των ΗΠΑ για τον ανταγωνισμό και την αντιπαράθεση με την Κίνα, που συμπεριλαμβάνει και την πιθανότητα ενός παγκόσμιου πολέμου.

Αυτό δεν θα συμβεί άμεσα γιατί οι ΗΠΑ αυτήν τη στιγμή είναι απολύτως ανίκανες να πάνε σε πόλεμο ενάντια στην Κίνα και παρέμειναν απροετοίμαστες για ένα τέτοιο ενδεχόμενο επί πολλά χρόνια. Αλλά αυτή είναι η λογική πίσω από όλο το χάος -δεν πρόκειται για τυχαίες βολές.

Σε αντίθεση με την πρώτη διακυβέρνησή του, ο Τραμπ αυτήν τη φορά έχει την υποστήριξη τμημάτων της αμερικανικής άρχουσας τάξης με αποφασιστική

ισχύ. Δεν συμφωνούν με όλα όσα κάνει. Αλλά οι αλλαγές των τελευταίων χρόνων στη παγκόσμια πολιτική και οικονομία τους ώθησαν να υποστηρίξουν αυτά που κάνει προκειμένου να προετοιμαστεί ο αμερικανικός πληθυσμός για μια αντιπαράθεση με την Κίνα.

Εξήγησέ μας την αντιπαλότητα μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας.

Οι ΗΠΑ δεν είχαν ποτέ έναν αντίπαλο διεκδικητή τόσο σημαντικό όσο η Κίνα. [...] Είναι πολύ ισχυρότερη δύναμη από τη Ρωσία του Ψυχρού Πολέμου, η οποία δεν αποτελούσε οικονομικό ανταγωνιστή. Οικονομικά, η Κίνα είναι ισχυρότερη από ό,τι ήταν η Γερμανία ή η Ιαπωνία πριν τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Από την εποχή της ανόδου των ΗΠΑ μεταξύ 1860 και 1890, όταν από καθυστερημένη χώρα έγινε κορυφαία βιομηχανική δύναμη μέσα σε 20-30 χρόνια, δεν έχει ξαναυπάρξει άλλο φαινόμενο αντίστοιχο με την άνοδο της Κίνας τα τελευταία 25 χρόνια.

Στη διάρκεια αυτής της περιόδου, η Κίνα έγινε το εργαστήρι του πλανήτη. Όταν οι ΗΠΑ παγκοσμιοποίησαν την οικονομία στις αρχές της δεκαετίας του

1990, μετέφεραν το μεγαλύτερο μέρος της βιομηχανίας τους στην Κίνα. Οι ΗΠΑ σήμερα εξαρτώνται από κινεζικά προϊόντα, εργοστάσια και εφοδιαστικές αλυσίδες -από τα iPhones μέχρι πίνακες οργάνων για τα αεροπλάνα του αμερικανικού στρατού, για στρατιωτικές προμήθειες και για καθημερινά πράγματα τα οποία έχουν όλοι ανάγκη.

Πριν 25 χρόνια, οι ΗΠΑ ήταν ο μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος των περισσότερων χωρών του πλανήτη. Η Κίνα έχει σήμερα εκτοπίσει τις ΗΠΑ στην παγκόσμια αγορά, στο βαθμό που σήμερα η Κίνα αποτελεί τον βασικό εμπορικό εταίρο 120 χωρών.

Μέσα από την Πρωτοβουλία Μία Ζώνη Ένας Δρόμος, η Κίνα επιχείρησε να οργανώσει την Ασία, την Αφρική και την Ευρώπη ως μια κοινή οικονομική ζώνη υπό κινεζική κυριαρχία.

Μέσα από το πλάνο «Made in China 2025», η Κίνα παρουσίασε τα σχέδιά της να κυριαρχήσει σε αρκετούς βιομηχανικούς κλάδους, που περιλαμβάνουν την παραγωγή ηλεκτρικών αυτοκινήτων, μπαταριών λιθίου, ηλιακής ενέργειας και άλλους τομείς, στους οποίους σήμερα κατέχει ηγετικό ρόλο. Έχει επίσης θέσει ως στόχο να απεξαρτηθεί από τις ΗΠΑ σε

ζητήματα υψηλών τεχνολογιών, ημιαγωγών, τεχνητής νοημοσύνης κ.ο.κ.

Τα τελευταία 15 χρόνια, οι ΗΠΑ επιχειρήσαν διάφορες προσεγγίσεις για να περιορίσουν την Κίνα -και απέτυχαν.

[...]

Η άρχουσα τάξη άρχισε να στρέφεται προς την προετοιμασία για μια σύγκρουση, η οποία επιταχύνθηκε τα τελευταία χρόνια μέσα από τρεις κρίσεις.

Η πρώτη ήταν η πανδημία, όταν οι ΗΠΑ βρέθηκαν αποκομμένες από τις προμήθειες υγειονομικού υλικού για τις οποίες εξαρτιούνταν από την Κίνα (όπως οι μάσκες). Επίσης δεν μπορούσαν να προμηθευτούν τα εξαρτήματα που χρειαζόνταν για διάφορες βιομηχανίες, πράγμα που οδήγησε σε διακοπή της βιομηχανικής παραγωγής. Οδήγησε επίσης σε πληθωρισμό στα προϊόντα και στις μεταφορές. Η αμερικανική άρχουσα τάξη πείστηκε ότι δεν μπορεί να στηρίζεται σε εφοδιαστικές αλυσίδες από την Κίνα. Έτσι, η διακυβέρνηση Μπάιντεν υποστήριξε μια διαδικασία μεταφοράς των εφοδιαστικών αλυσίδων από την Κίνα προς φιλικές χώρες όπως το Βιετνάμ ή η Ινδία ["friendly shoring", μετεγκατάσταση σε φίλους], ή στο Μεξικό και αλλού ["near shoring", μετεγκατάσταση σε γείτονες].



Αλλά δεν κατάφερε να επαναφέρει αρκετές βιομηχανίες πίσω στις ΗΠΑ [reshoring, επαναπατρισμός]. [...]

Αλλά η βασική αλλαγή στη γνώμη της αμερικανικής άρχουσας τάξης ήρθε με τους πολέμους στην Ουκρανία και τη Γάζα. [...]

Η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία οδήγησε σε μια επιτυχημένη αποκατάσταση των συμμαχιών των ΗΠΑ με τους συμμάχους στην Ευρώπη και τον Ινδο-Ειρηνικό υπό τον Μπάιντεν. [...] Η Γαλλία, η Γερμανία και άλλες Ευρωπαϊκές χώρες συνειδητοποίησαν ότι ήταν ανίκανες να αμυνθούν απέναντι σε μια πυρηνική Ρωσία και ότι χρειαζόνταν στρατιωτική προστασία από τις ΗΠΑ. Αυτό οδήγησε στην επανασυσπείρωση του ΝΑΤΟ και σε αυξημένες στρατιωτικές δαπάνες σε όλη την Ευρώπη.

Λίγο πριν τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, η Κίνα είχε υπογράψει μια συμμαχία με τη Ρωσία. Η Κίνα δεν ήταν πλέον ένας απλός εμπορικός εταίρος της Ευρώπης αλλά ένας σύμμαχος του απειλητικού της αντιπάλου. [...]

Ο πόλεμος στην Ουκρανία έπεισε την αμερικανική άρχουσα τάξη και για άλλα δύο πράγματα.

Αν πρόκειται να υπάρξει πόλεμος, πρέπει να ελέγχει τις προμήθειες πετρελαίου γιατί οι οικονομίες και οι στρατοί λειτουργούν με αυτό ως βάση. [...] Οι ΗΠΑ κατέληξαν ότι δεν θα αποχωρήσουν από τη Μέση Ανατολή -αλλά θα επιχειρούσαν να επιβεβαιώσουν τον έλεγχο επί του πετρελαίου της.

Η αμερικανική άρχουσα τάξη επίσης συνειδητοποίησε ότι δεν διαθέτει τη στρατιωτική δυνατότητα να πάει σε πόλεμο. Για παράδειγμα, η Ουκρανία χρησιμοποιεί 8.000 βλήματα πυροβολικού την ημέρα κατά της Ρωσίας. Οι ΗΠΑ μπορούσαν να παράγουν μόνο 14.000 το μήνα -δηλαδή κάτι λιγότερο από βλήματα για 2 μέρες. Ένας πόλεμος με την Κίνα θα απαιτούσε πολύ περισσότερα βλήματα σε ημερήσια βάση.

Οι ΗΠΑ ενίσχυσαν κάπως την παραγωγική τους δυνατότητα, αλλά τα απαραίτητα εργαστάσια τους, χτισμένα πριν τον Πόλεμο του Βιετνάμ, μπορούσαν να αυξήσουν την παραγωγή μόλις στα 40.000 βλήματα τον μήνα. Η κυβέρνηση Μπάιντεν ήταν ανίκανη να αλλάξει αυτή την κατάσταση.

[...]

Ο πόλεμος στη Γάζα έδειξε επίσης τα όρια της αμερικανικής στρατιωτικής ικανότητας να διεξάγει πόλεμο σε πολλαπλά μέτωπα. Ενώ οι Χούθι της Υεμένης χτυπούσαν πλοία και εμπόδιζαν τη χρήση της Διώρυγας του Σουέζ, οι Αμερικανοί επιχειρήσαν να τους καθαρίσουν. Μέσα σε μια μέρα, οι ΗΠΑ εξάντλησαν μεγάλο μέρος του αποθέματός τους σε πυραύλους Τόμαχοκ και Τζάβελιν.

Αυτήν τη στιγμή οι ΗΠΑ δεν μπορούν να παράξουν πολλά από τα όπλα που είναι αναντικατάστατα σε έναν πόλεμο με την Κίνα. Στη διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου, οι ΗΠΑ αποκαλούσαν «το οπλοστάσιο της δημοκρατίας». [...] Οι ΗΠΑ παρήγαγαν το 70% όλων των

αεροπλάνων, τανκς, πλοίων, φορτηγών και πυρομαχικών της πολεμικής προσπάθειας των Συμμάχων. Ενώ σήμερα, αποτελεί ειρωνεία, αλλά εξαρτιούνται από τις αποφάσεις του Κινεζικού Κομμουνιστικού Κόμματος για πολλές βιομηχανικές και στρατιωτικές προμήθειες.

Αυτή η συνολική αλλαγή στις δυναμικές του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού έπεισε σημαντικά τμήματα της αμερικανικής άρχουσας τάξης να στρέψουν την υποστήριξή τους στον Τραμπ.

Πώς εντάσσεται το πρόγραμμα του Τραμπ στην ευρύτερη αντιπαλότητα μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας;

Το σχέδιο του Τραμπ επιχειρεί να παλιννοστήσει την αμερικανική οικονομική, πολιτική και στρατιωτική δύναμη απέναντι στην Κίνα. Αυτό προϋποθέτει αλλαγές στις δυναμικές που επικράτησαν στην παγκόσμια οικονομία και πολιτική τα τελευταία 40 χρόνια, στη διάρκεια των οποίων η παγκοσμιοποίηση επέτρεπε το ελεύθερο εμπόριο σε μια ενοποιημένη παγκόσμια αγορά προϊόντων και επενδύσεων κεφαλαίου.



Υπάρχει μέθοδος μέσα σε όλη αυτήν την παράνοια και συνδέεται με ένα πολύ μεγαλύτερο σχέδιο: να προετοιμαστεί η οικονομία, ο στρατός και ο πληθυσμός των ΗΠΑ για τον ανταγωνισμό και την αντιπαράθεση με την Κίνα

Αυτές οι γεωστρατηγικές σχέσεις της εποχής της παγκοσμιοποίησης τελείωσαν. Αν οι ΗΠΑ συνέχιζαν να υπερασπίζονται το ελεύθερο εμπόριο, θα συνέχιζαν να χάνουν από την Κίνα. [...]

Το πρόγραμμα του Τραμπ είναι σχεδιασμένο ώστε να επαναφέρει τη βιομηχανική και στρατιωτική παραγωγή πίσω στις ΗΠΑ και όχι απλά σε φιλικές χώρες όπως επί Μπάιντεν. [...] Τουλάχιστον το 20% της συνολικής αξίας των μεξικανικών εξαγωγών προς τις ΗΠΑ είναι από κινεζικές εταιρίες ή από εταιρίες-βιτρίνα της Κίνας. Όπως το έθεσε ο Τραμπ όταν απείλησε με δασμούς όλα τα μεξικανικά προϊόντα: Κάναμε συμφωνία με το Μεξικό, όχι με την Κίνα.

Αλλά πώς επαναφέρει την παραγωγή πίσω στις ΗΠΑ; Οι αμερικανικές εταιρίες δεν αντιμετώπισαν καμιά κρατική πειθάρχηση επί δεκαετίες και προκειμένου να βγάλουν μεγαλύτερα κέρδη μετέφεραν την παραγωγή τους στην Κίνα, την Ινδία, το Βιετνάμ και άλλα μέρη όπου η εργασία είναι φτηνότερη.

Οι προτάσεις του Τραμπ έχουν σχεδιαστεί για να πείσουν τις αμερικανικές εταιρίες να επαναπατριστούν και να καταστήσουν την παραγωγή στις ΗΠΑ πιο κερδοφόρα από οπουδήποτε αλλού.

[...] Οι δασμοί του Τραμπ στοχεύουν να προστατεύσουν την αμερικανική πα-

ραγωγή αποκλείοντας τον εξωτερικό ανταγωνισμό, που θα επιτρέψει στις εγχώριες εταιρίες να αυξήσουν τις τιμές και τα κέρδη τους.

Προτείνει να μειώσει τη φορολόγηση των επιχειρήσεων από το 21% στο 15% (ίσως ακόμα περισσότερο για τις αμερικανικές επιχειρήσεις που παράγουν στις ΗΠΑ) και να αυξήσει τη φορολόγηση της παραγωγής τους στο εξωτερικό.

Ένα πολύ σημαντικό στοιχείο για την αύξηση των κερδών είναι να παραχωρηθεί στους καπιταλιστές η «ελευθερία» να παράγουν όπως θέλουν, μέσω της απορρύθμισης, της καταστροφής όλων των νόμων που προστατεύουν τους εργαζόμενους και το κοινό, του στραγγαλισμού ή της διάλυσης όλων των κρατικών υπηρεσιών που επιβάλουν τέτοιους κανόνες και ρυθμίσεις.

Η κυβέρνηση Τραμπ πρόκειται να καταργήσει κάθε περιορισμό στην παραγωγή πετρελαίου και φυσικού αερίου για να παρέχει φτηνότερη ενέργεια. Δεν στοχεύουν μόνο στην ενεργειακή ανεξαρτησία των ΗΠΑ, αλλά στην ενεργειακή κυριαρχία των ΗΠΑ, με την ενέργεια της αμερικανικής βιομηχανίας να γίνεται φτηνότερη από αυτήν όλων των ανταγω-

[...]

Η κυβέρνηση Τραμπ επίσης προσπαθεί να αλλάξει τις αντιλήψεις για τον πόλεμο. Σήμερα, το 77% των αντρών στρατεύσιμης ηλικίας θα κόβονταν από τα τεστ της στρατολογίας γιατί είναι υπέρβαροι, παίρνουν ναρκωτικά, έχουν φαρμακευτική αγωγή κλπ. Αυτό αποτελεί μέρος της ερμηνείας για όλη αυτήν την anti-woke αρρενωπή ενέργεια: η προσπάθεια να ξαναβρεθεί ο πληθυσμός στην κατάλληλη κατάσταση για να «αναβιώσει η ηθική του πολεμιστή».

Η κουλτούρα που πρέπει να αναπτυχθεί είναι αυτή που χρειάζεται ένας στρατός όπως ο Ισραηλινός -που μπορεί να διαπράττει εγκλήματα πολέμου και «παράπλευρες απώλειες αμάχων». [...] Αυτό σημαίνει να είσαι anti-woke. Γι' αυτό επιχειρούν να απαλλαγούν από ανθρώπους που δείχνουν συμπάθεια στις ιδέες της διαφορετικότητας και της συμπερίληψης. Θέλουν πολεμιστές για όταν θα πάνε σε πόλεμο.

Η μετανάστευση επίσης παίζει ρόλο. Αν πρόκειται να πας σε πόλεμο, χρειάζεσαι ασφαλή σύνορα. Δεν μπορείς να αφήσεις τον καθένα να περνά τα σύνορά σου. Υπάρχει επίσης η προσπάθεια να δημιουργηθούν πατριωτικά, ξενοφοβικά, ρατσιστικά αισθήματα στον πληθυσμό. Ότι δηλαδή είμαστε όλοι ενωμένοι -και όχι διαιρεμένοι από την διαφορετικότητα. Είμαστε όλοι ενωμένοι ενάντια στον υπόλοιπο πλανήτη.

[...]

Η αμερικανική άρχουσα τάξη δεν έχει ενστερνιστεί αυτές τις πολιτικές του Τραμπ. Σε όλη τη διάρκεια της έναρξης της προσπάθειας «Να Ξαναγίνει η Αμερική Μεγάλη» οι καπιταλιστές ήταν γενικά ντροπιασμένοι, θυμωμένοι, αποθαρρυνμένοι, αλλά παρέμειναν σιωπηλοί. Αλλά ως τάξη, είναι πολύ αφοσιωμένη στο συνολικό οικονομικό και στρατιωτικό σχέδιο του Τραμπ για να διατυπώσουν δημόσιες διαφωνίες. Παρά τον τεράστιο πλούτο και τη μεγάλη ιδέα που έχουν για τον εαυτό τους, είναι πολιτικά ηλίθιοι, αδύναμοι, δειλοί και φοβισμένοι από έναν ημι-Βοναπάρτη Τραμπ: Έχουν στηθεί στην ουρά για να «του φιλήσουν το δαχτυλίδι» και συνεχίζουν να πλανιούνται από την απληστία τους και τις υποσχέσεις του για αμύθητα πλούτη.

Η εναντίωση στο πρόγραμμα του Τραμπ θα απαιτήσει ένα λαϊκό ξεσηκωμό από τα κάτω. Θα χρειαστεί χρόνος για να αναπτυχθεί η αναγκαία αυτοπεποίθηση, η συνείδηση και οι δομές που θα επιτρέψουν μια αποτελεσματική απάντηση. Αλλά ήδη, από τον πρώτο «μήνα του μέλιτος» της προεδρίας Τραμπ, η εχθρότητα απέναντι στις πολιτικές του έχει προκαλέσει λαϊκό θυμό, ραγδαία πτώση της εμπιστοσύνης των καταναλωτών και ένα αίσθημα ανέχθειας προς την παθητικότητα που δείχνουν οι φιλελεύθεροι. Τίποτε από αυτά δεν έχει βεβαιότητες, αλλά είναι όλα πρώιμα ελπιδοφόρα σημάδια μιας μοριακής διαδικασίας προς την ανοικοδόμηση μιας μαχόμενης Αριστεράς.

[...]

νιστών της. Η προστασία του περιβάλλοντος μας τελείωσε.

Ο Τραμπ θέλει να αναθεωρήσει σε βάθος τον κρατικό και τον στρατιωτικό προϋπολογισμό. [...] Πρότεινε μια γρήγορη αύξηση του πολεμικού προϋπολογισμού στο 5% του ΑΕΠ, δηλαδή σε 1,5 τρις. δολάρια. Και αυτή θα είναι μόνο η αρχή. Στη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, ο πολεμικός προϋπολογισμός ήταν κάθε χρόνο στο 6-8% του ΑΕΠ και μερικές φορές έφτανε και στο 10%. Χρειάζονται αυτά τα χρήματα για να εκσυγχρονίσουν τον στρατό, να επιδοτήσουν τα εργοστάσια πυρομαχικών και να αναπτύξουν νέες μορφές διεξαγωγής πολέμου με χρήση υψηλών τεχνολογιών και της τεχνητής νοημοσύνης.

Τα σχέδιά τους περιλαμβάνουν περικοπές στο 40% του πολεμικού προϋπολογισμού που πηγαίνει σε μισθούς, έξοδα υγείας και επιδόματα για τον επαγγελματικό εθελοντικό στρατό, μέτρα που εφαρμόστηκαν μετά την κατάρρευση του αμερικανικού στρατεύματος στο Βιετνάμ. Θέλουν να αντιστρέψουν το Βιετνάμ και όλα όσα συνέβησαν κοινωνικά μετά τη δεκαετία του 1960. Μακροπρόθεσμα, σκέφτονται να επαναφέρουν τη στρατολόγηση κληρωτών, χωρίς τους καταναγκασμούς των ακριβών μισθών και των επιδομάτων.

ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ-ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΗ Μ

Τι συμβαίνει στο Λίβανο;

Του Πάνου Πέτρου

Τα αεροπορικά χτυπήματα του Ισραήλ στη Βηρυτό προειδοποιούν για την αδηφάγα αλαζονεία που κυριαρχεί στη Σιωνιστική ηγεσία και υπενθυμίζει τα ανοιχτά ερωτήματα για την πορεία του Λιβάνου μετά τον πόλεμο Ισραήλ-Χεζμπολά.

Η κατάπαυση του πυρός που επιτεύχθηκε στις 27 Νοέμβρη είχε για τη Χεζμπολά θετικά στοιχεία (την επιτυχή απόκρουση της χερσαίας εισβολής), αρνητικά (την υποχρέωση εγκατάλειψης της γραμμής περί «ενότητας των μετώπων» με τη Γάζα) και κάποια γκρίζα που θα κρίνονταν από τις εξελίξεις.

Απολογισμός του πολέμου

Τους μήνες που ακολούθησαν, η κατάπαυση του πυρός παρέμεινε μονομερής –με το Ισραήλ να ξεσάλωνε στην περιοχή νότια του ποταμού Λιτάνι και να πετυχαίνει ανενόχλητο όλα όσα δεν είχε μπορέσει να πετύχει στη διάρκεια των χερσαίων συγκρούσεων με τη Χεζμπολά. Όταν –με τη συμπλήρωση 2 μηνών– ο στρατός κατοχής βρέθηκε αντιμέτωπος με την προθεσμία να αποχωρήσει, εξασφάλισε μια παράταση της παραμονής του στο νότιο Λίβανο ως τις 18 Φλεβάρη. Μετά τη λήξη και αυτής της προθεσμίας, ο κύριος όγκος των Σιωνιστικών δυνάμεων αποχώρησε, αλλά η «εγγυήτρια» Ουά-



σινγκτον ενημέρωσε τη Βηρυτό ότι το Ισραήλ αποφάσισε να διατηρήσει φυλασσόμενες στρατιωτικές θέσεις σε 5 στρατηγικά σημεία εντός των μεθοριακών περιοχών του Λιβάνου.

Η αυτοσυγκράτηση της Χεζμπολά απέναντι σε όλες αυτές τις προκλήσεις αποτέλεσε απόδειξη ότι η λιβανέζικη οργάνωση είχε υποστεί σημαντικά πλήγματα από τον πόλεμο –και δεν διέθετε είτε τη στρατιωτική δυνατότητα είτε το πολιτικό κεφάλαιο να αναλάβει την ευθύνη μιας ένοπλης απάντησης κι επανένταξης του πολέμου.

Το ίδιο χρονικό διάστημα, οι πολιτικές εξελίξεις στο εσωτερικό του Λιβάνου ενίσχυναν τις ενδείξεις αποδυνάμωσης της οργάνωσης. Το Γενάρη, η Χεζμπολά και η (συμμαχική) Αμάλ αποδέχτηκαν τελικά να διευκολύνουν (με αποχή) την εκλογή του Ζοζέφ Αούν (εκλεκτού των ΗΠΑ) στην προεδρία, άροντας το «βέτο» 26 μηνών.

Ο Αούν είχε ευρεία στήριξη από τα υπόλοιπα λιβανέζικα κόμματα, εμφανίστηκε ως «υπερκομματικός» και η αποδοχή του από το σιιτικό μπλοκ έγινε ως χειρονομία «εθνικής ενότητας». Όμως στη συνέχεια, η Χεζμπολά και η Αμάλ είδαν να ορίζεται πρωθυπουργός ο Ναουάφ Σαλάμ, στην υποψηφιότητά του οποίου επίσης εναντιώνονταν, και να σχηματίζεται μια κυβέρνηση παραγκωνισμού της Χεζμπολά από τη συμμετοχή σε υπουργεία που ήλεγχε παραδοσιακά (πχ Οικονομικών). Με τα λόγια του κοινοβουλευτικού εκπροσώπου του μπλοκ της Χεζμπολά: «Με τη διευκόλυνση της εκλογής του Αούν, απλώσαμε το χέρι μας στον υπόλοιπο Λίβανο, και σήμερα βλέπουμε αυτό το χέρι να κόβεται».

Η κυβέρνηση τεχνοκρατών έχει ως πραγματικό πρόγραμμα την εξασφάλιση χρηματοδότησης –από το ΔΝΤ και από δυτικά κράτη– και άρα

τις αναγκαίες «μεταρρυθμίσεις». Στο εσωτερικό παρουσιάζεται ως «εθνική κυβέρνηση», με πρόγραμμα την υπέρβαση του διαγκωνισμού μεταξύ δογματικών-θρησκευτικών παρατάξεων για τον έλεγχο του κράτους, των οικονομικών πόρων κλπ. Όμως είναι εμφανές ότι έχει την κοινοβουλευτική στήριξη συγκεκριμένων παρατάξεων και αποκλείει άλλες.

Αλλαγή πολιτικού τοπίου

Πρόκειται για ρήξη με την «εθνική συναινέση» που καθόριζε το πολιτικό τοπίο στη χώρα τα προηγούμενα χρόνια και αντανάκλα μια αποδυνάμωση της Χεζμπολά στο «εθνικό ακροατήριο» (πέρα από την προνομιακή κοινωνική της βάση), όπως και την αλλαγή συσχετισμών εις βάρος του Ιράν στην περιοχή. Ιστορικά στο Λίβανο, η ισορροπία μεταξύ των πολιτικών φατριών συνδεόταν με το συσχετισμό δύναμης μεταξύ των εκάστοτε ξένων δυνάμεων που είχαν σε κάθε περίοδο λόγο στα εσωτερικά της (Αγγλογάλλοι, Συρία, Σαουδική Αραβία, Ιράν κ.ο.κ.) και είναι κοινό μυστικό ότι η Σαουδική Αραβία (που είχε «ηττηθεί» κι αποσυρθεί διακριτικά από τη μάχη για τον έλεγχο του Λιβάνου) απέκτησε νέο ενδιαφέρον χρηματοδότησης της ρημαγμένης χώρας μετά τη συγκρότηση της νέας κυβέρνησης. Στην ιστορία της χώρας, όποτε «έσπαγε» η προηγούμενη συναινέση, ακολουθούσε περίοδος όξυνσης των εσωτερικών συγκρούσεων.

Προς το παρόν, η Χεζμπολά είναι

Η επίθεση στην Υεμένη

Ο Ντόναλντ Τραμπ δίνει γρήγορα δείγματα γραφής του δόγματος «Ειρήνη Μέσω της Ισχύος». Μετά την απειλή των Υεμενίων ανταρτών Χούθι να επαναφέρουν τον ναυτικό αποκλεισμό στην Ερυθρά Θάλασσα αν δεν λήξει ο αποκλεισμός της Γάζας, η αμερικανική κυβέρνηση εξαπέλυσε ένα παράξεντα στροφικών επιθέσεων στη φτωχότερη χώρα του αραβικού κόσμου.

Ο Τραμπ «κληρονόμησε» την πολιτική του Μπάιντεν, που είχε στείλει τον αμερικανικό Στόλο να επιχειρεί κατά της Υεμένης, αλλά την συνεχίζει «χωρίς γάντια». Στη διάρκεια όλου του 2024, είχαν καταγραφεί 305 χτυπήματα (από ΗΠΑ και Βρετανία αθροιστικά) και 106 νεκροί. Μόνο στο διάστημα 15-21 Μάρτη, καταγράφηκαν 56 πλήγματα και 57 νεκροί.

Ο αμερικανικός στρατός δεν διεξάγει πλέον μια «τιμωρητική» εκστρατεία –που χτυπούσε κυρίως βάσεις από τις οποίες εκτοξεύονταν πυραύλοι, κρτώντας ανοιχτές τις ειρηνευτικές συνομιλίες της Σαουδικής Αραβίας και των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων με τους Χούθι. Χτυπά τις πόλεις, καταστρέφει υποδομές, στοχεύει πολιτικά και στρατιωτικά στελέχη της ισλαμικής οργάνωσης.

Η διαρροή της σχετικής συζήτησης της αμερικανικής κυβέρνησης αποκάλυψε τη δυσφορία του υπουργού Άμυνας και άλλων για το «ξελάσπωμα των Ευρωπαίων» (που θίγονται περισσότερο από το μπλόκο στο Σουέζ). Γιατί ο «κόφτε-το-λαιμό-σας» Τραμπ κλιμακώνει την επιθετικότητά του; Ο στόχος είναι η κάλυψη στο Ισραήλ (που δέχε-

ται περιστασιακά πυραύλους από την Υεμένη) και το βλέμμα στη στρατηγική «μάξιμουμ πίεσης» στο Ιράν.

Ο Τραμπ προειδοποίησε ότι «αν οι Χούθι απαντήσουν, θα θεωρηθεί υπεύθυνη η Τεχεράνη». Ίσως ήλπιζε έτσι να μπει φρένο στις επιθέσεις σε πλοία και στο Ισραήλ. Στο μυαλό αυτού του τύπου, οι «μικροί» Χούθι δεν μπορεί παρά να δρουν κατόπιν εντολών του ανώτερου στην διεθνή ιεραρχία Ιράν. Αλλά το σίγουρο είναι ότι αποκάλυψε πού στοχεύει ο πόλεμος στην Υεμένη. Εξαπολύοντας σαρωτικές επιθέσεις, επιδιώκει να αποδυναμώσει ένα ακόμα έρεισμα του Ιράν στην περιοχή, για να μπορέσει μια μελλοντική «διαπραγμάτευση» να γίνει με την Τεχεράνη ακόμα πιο αποδυναμωμένη. Ταυτόχρονα, καθιστώντας το Ιράν υπεύθυ-

νο (οι Χούθι ήδη αγνόησαν την απειλή Τραμπ και απάντησαν...), κραδαίνει την απειλή να μην φτάσουν ποτέ οι αμερικανοϊρανικές σχέσεις στο στάδιο της διαπραγματεύσεως...

Εν τω μεταξύ, η γκάφα του Πιτ Χέγκσεθ που οδήγησε στη διαρροή της ενδοκυβερνητικής συζήτησης, ασφαλώς προσφέρεται για χλεύη. Αλλά αυτό διαφέρει από τον θόρυβο που σήκωσαν στελέχη των Δημοκρατικών και μερίδα του φιλελεύθερου Τύπου. Οι αντιδράσεις όλων αυτών δείχνουν όλα όσα θέλετε να ξέρετε για την Δημοκρατική αντιπολίτευση: Δεν έχει πρόβλημα με την απόφαση για σαρωτικούς κατά βούληση βομβαρδισμούς στην Υεμένη, αλλά με τον «ερασιτεχνισμό» που οδήγησε σε διαρροή της συζήτησης επί της απόφασης...

ΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ... ΙΡΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ;

απασχολημένη με τη στρατιωτική της ανασυγκρότηση και την πολιτική της αναδιάρθρωση (μετά τον θάνατο του Ναοράλα, την ανατροπή του Άσαντ, το νέο εσωτερικό σκηνικό). Οι μηχανές της οργάνωσης απέδειξαν ότι μπορούν να πολεμούν αποτελεσματικά και χωρίς τον Ναοράλα. Είναι πολύ διαφορετικό ζήτημα αν η νέα ηγεσία της Χεζμπολά είναι (προς το παρόν) σε θέση να ελίσσεται πολιτικά και να ζυγίζει μεγάλες αποφάσεις -με μεγάλες συνέπειες- χωρίς τον Ναοράλα.

Στην κηδεία του ιστορικού της ηγέτη, η νέα ηγεσία δήλωσε ότι παραμένει δεσμευμένη «στην Αντίσταση» και προειδοποίησε τις ΗΠΑ να μην παρερμηνεύσουν την σημερινή της ανοχή. Ήταν μια δημόσια παραδοχή της γραμμής «ανοχής» που κρατά αυτήν την περίοδο. Όμως η ίδια η κηδεία αποτέλεσε μια εντυπωσιακή επίδειξη μαζικής πολιτικής δύναμης στους αντιπάλους της μέσα κι έξω από τον Λίβανο.

Αυτή η πολιτική δύναμη είναι ένα κρατούμενο που δεν αλλάζει από την αποδυνάμωση που υπέστη. Το δεύτερο κρατούμενο αφορά το ζήτημα του οπλισμού της. Η νέα κυβέρνηση δηλώ-

νει ότι επιδιώκει «το τέλος της εποχής των πολιτοφυλακών» και το «κρατικό μονοπώλιο των όπλων». Όμως αυτή είναι μια εξέλιξη που μπορεί να συμβεί είτε με εθελοντική απόφαση της Χεζμπολά, είτε με εμφύλιο πόλεμο.

Στη διάρκεια αυτών των μηνών, υπήρξαν περιστατικά που ανέβαζαν την πολιτική ένταση, όπως η επίθεση σε όχημα του ΟΗΕ τις μέρες των διαδηλώσεων κατά της απόφασης για διακοπή των πτήσεων από το Ιράν και ο βανδαλισμός μνημείου του προέδρου Ζοζέφ Αούν. Η ηγεσία της Χεζμπολά πήρε αποστάσεις και καταδίκασε τα περιστατικά. Είτε επρόκειτο για «θερμόαιμους» οπαδούς της, είτε για «ύποπτα στοιχεία», είναι προφανές ότι η οργάνωση θέλει -σήμερα- να αποφύγει να συρθεί σε μια κλιμάκωση της εσωτερικής αντιπαράθεσης. Σύμφωνα με αρκετούς αναλυτές, η νέα ηγεσία θέλει να αποφύγει μεγάλες πρωτοβουλίες ή μάχες όσο ανασυντάσσεται οργανωτικά και πολιτικά, με αναμονή μέχρι τις κοινοβουλευτικές εκλογές του 2026, όπου θα φανούν (ή/και θα διεκδικηθεί να αλλάξουν) οι νέοι συσχετισμοί.

Η παραμονή του Ισραηλινού Στρα-

τού σε λιβανέζικο έδαφος και τα περιοδικά χτυπήματα της αεροπορίας και του πυροβολικού του μέσα στο Λίβανο αποτελούν ένα κομβικό παράγοντα των πολιτικών εξελίξεων στη χώρα. Η ηγεσία της Χεζμπολά επιμένει επί μήνες ότι δίνει την ευκαιρία στην εθνική κυβέρνηση να αντιμετωπίσει την Σιωνιστική επιθετικότητα με πολιτικά μέσα και στον εθνικό στρατό να εξασφαλίσει την συμμόρφωση του Ισραήλ στη συμφωνία. Είτε το περιμένει όντως με καλή πίστη, είτε πρόκειται για τακτική «αποκάλυψης» της αδυναμίας της νέας κυβέρνησης, το πρόβλημα για τον Ζοζέφ Αούν παραμένει: Δείχνει αδύναμος απέναντι στο Ισραήλ και η αδυναμία/απροθυμία του λιβανέζικου στρατού να αντιμετωπίσει την κατοχή εδαφών του υπήρξε διαχρονικά η πολιτική νομιμοποιητική βάση για τη διατήρηση της αυτόνομης στρατιωτικής δύναμης της Χεζμπολά.

Σιωνιστικές προκλήσεις

Με το χτύπημα στην Βηρυτό -ως «αντίποινα» στην εκτόξευση δύο πολιτικά «ορφανών» ρουκετών προς το Ισραήλ- αυτό το ζήτημα ανοίγει με νέα ένταση.

Ο νέος γραμματέας της Χεζμπολά διευκρίνισε ότι οι ρουκέτες δεν ήταν της σιωνιστικής οργάνωσης και δήλωσε ότι αν το Ισραήλ δώσει συνέχεια σε αυτές τις επιθέσεις και η κυβέρνηση δεν καταφέρει να δώσει πολιτική λύση, «θα εξετάσουμε άλλες επιλογές». Ο πρόεδρος Αούν καταγγέλει την Ισραηλινή επιθετικότητα, απαιτεί διεθνή πίεση στο Σιωνιστικό κράτος, αλλά ταυτόχρονα η κυβέρνηση προχωρά σε συλλήψεις και έρευνες για να εντοπίσει την προέλευση των ρουκετών που εκτοξεύτηκαν προς το Ισραήλ.

Από τη σκοπιά της ανάγκης πολιτικής ενδυνάμωσης του Αούν και αποδυνάμωσης της Χεζμπολά, στις τάξεις των ευρωατλαντικών θινκ-τανκ, κάποιοι πολιτικοί αντίπαλοι της Αντίστασης ισχυρίζονται ότι το Ισραήλ θα βλάψει τα συμφέροντά του χτυπώντας τη Βηρυτό. Αλλά αυτή η σχολή σκέψης -που θέλει μια ιμπεριαλιστική σταθερότητα, στηριγμένη και σε «αραβικές συναινέσεις»- δείχνει να παλιώνει με γρήγορους ρυθμούς στην εποχή Τραμπ-Νετανιάχου και των φαντασιώσεων για επιβολή του «Μεγάλου Ισραήλ» μέσω της στρατιωτικής συντριβής κι υποταγής των γειτόνων του...

Απειλές κατά της Συρίας

Η Συρία έζησε τη μεγαλύτερη κρίση της μετά τον εμφύλιο. Ένα μπαράζ ένοπλων επιθέσεων από πυρηνες παλιών καθεστωτικών «υπενθύμιζε» ότι αυτές οι δυνάμεις παραμένουν ενεργές. Κατά την επιχείρηση καταστολής τους από τις κυβερνητικές δυνάμεις, ισλαμικές σουνιτικές πολιτοφυλακές που έσπευσαν στα παράλια να «συνδράμουν», προχώρησαν σε εκδικητικές μαζικές εκτελέσεις αμάχων αλαουιτών επιβάλλοντας ένα κλίμα γενικευμένης τρομοκρατίας και «υπενθυμίζοντας» ότι το πολιτικοθηρσκευτικό μίσος που αναπτύχθηκε στον εμφύλιο παραμένει επίσης ενεργό.

Τις ίδιες περίπου κρίσιμες μέρες, η νέα συριακή ηγεσία κατόρθωσε -προς το παρόν...- να «εξουδετερώσει» δύο διαφορετικές απειλές για την ενότητα της Συρίας, που συνδέονται άμεσα με τις Σιωνιστικές φιλοδοξίες.

Ο πρόεδρος Αχμέτ Αλ Σάρα ανακοίνωσε συμφωνίες με τις SDF (Κούρδοι και σύμμαχοί τους) και με τις βασικότερες ένοπλες ομάδες της επαρχίας Σουέιντα (όπου είναι συγκεντρωμένοι οι Δρούζοι). Πρόκειται για δυνάμεις που απολάμβαναν μια ντεφάκτο διευρυμένη αυτονομία. Αλλά πρόκειται επίσης για τις δύο πληθυσμιακές ομάδες που η κυβέρνηση Νετανιάχου δήλωνε έτοιμη «να προστατεύσει ενάντια στους τζιχα-



ντιστές της Χαγιάτ Ταχρίρ αλ Σαμ».

Είχε προηγηθεί η δημόσια έκκληση του Οτσαλάν, που προειδοποιούσε τους Κούρδους συντρόφους του για τις «ξένες παρεμβάσεις που απειλούν να μετατρέψουν σε γάγγραινα» το κουρδικό ζήτημα. Είχαν επίσης προηγηθεί οι διαδηλώσεις των Δρούζων ενάντια στη Σιωνιστική επιθετικότητα και υπέρ της ενότητας της Συρίας.

Αμέσως μετά τις συμφωνίες, η Ισραηλινή αεροπορία εξαπέλυσε χτυπήματα στην Νταράα και άλλες περιοχές της νότιας Συρίας. Το ίδιο είχε πράξει τη μέρα που διεξαγόταν στη Δαμασκό η «Συνδιάσκεψη Εθνικού Διαλόγου» για την επόμενη μέρα της χώρας. Είναι προφανές ότι σε κάθε μικρό βήμα που

κάνει η Δαμασκό προς την ανασύλωση του συριακού κράτους, θα έχει από πάνω της τη Σιωνιστική επιθετικότητα.

Ο Νετανιάχου έχει απαιτήσει την αποστρατιωτικοποίηση της νότιας Συρίας, δηλώνοντας ρητά ότι δεν θα ανεχτεί την παρουσία στρατευμάτων «που συνδέονται με την Χαγιάτ Ταχρίρ αλ Σαμ ή τη νέα κυβέρνηση» νότια της Δαμασκού! Αν στον Λίβανο οι Σιωνιστές «κρύβονται» πίσω από το διαχωρισμό της Χεζμπολά από την εθνική κυβέρνηση του Λιβάνου (που «καλείται να μαζέψει τη Χεζμπολά»), στη Συρία δεν διστάζουν να απειλούν ευθέως την κυβέρνηση της χώρας να «μαζέψει» τις... ένοπλες δυνάμεις της!

Η Δαμασκό συνεχίζει να μην απαντά (ένοπλα) στις προκλήσεις, αναδεικνύ-

οντας την απροθυμία ή την αδυναμία της να συγκρουστεί με το Ισραήλ, αλλά στις διαδηλώσεις που γίνονται και στα κατεχόμενα εδάφη και στο κέντρο της Δαμασκού, ο συριακός λαός εκφράζει τις διαθέσεις του απέναντι στην Κατοχή. Παρά την προσπάθεια του Αλ Σάρα να καθησυχάσει τους πάντες (και κυρίως τη Δύση) για να εξασφαλίσει άρση των κυρώσεων και ένταξη της Συρίας στο διεθνές σύστημα, η πίεση στο νέο καθεστώς δεν θα λήξει εύκολα. Το Ισραηλινό λόμπι πιέζει την κυβέρνηση Τραμπ να διατηρήσει τις κυρώσεις στη θέση τους, να μην αποχωρήσει από τη βορειοανατολική Συρία, αλλά και να δει με θετικό μάτι την παραμονή των... ρωσικών (!) βάσεων. Θα φανεί αν η Ουάσινγκτον θα επιχειρήσει να βρει γλώσσα συνεννόησης με τη νέα κυβέρνηση για να την προσεταιριστεί ή αν θα επικρατήσει -και στο συριακό μέτωπο- η σύμπλευση με τα πιο έξαλλα όνειρα του Νετανιάχου. Όνειρα που απειλούν με την πιθανότητα μιας μεγάλης πολεμικής αναμέτρησης. Γιατί το Τελ Αβίβ ασφαλώς δεν θέλει να δει το συριακό κράτος να ξαναστέκεται στα πόδια του (και με ανοιχτή την κατεύθυνση που θα πάρει χωρίς τον Άσαντ, «τον διάβολο που ήξερε»). Αλλά στοχοποιώντας τη Δαμασκό, το Ισραήλ προειδοποιεί και ενάντια στον προνομιακό σύμμαχο της κυβέρνηση Αλ Σάρα, την Τουρκία...



Απομονώστε τώρα το κράτος-δολοφόνο

Του Πάνου Πέτρου

Όπως φοβούνταν οι περισσότεροι, δεν υπήρξε ποτέ μετάβαση στη δεύτερη φάση της συμφωνίας κατάπαυσης του πυρός, που προέβλεπε την απόσυρση των δυνάμεων κατοχής από τη Γάζα με αντάλλαγμα την επιστροφή των αιχμαλώτων που έχουν απομείνει.

Από τις 2 Μάρτη, το Κράτος του Ισραήλ επέβαλε ολοκληρωτικό αποκλεισμό της λωρίδας της Γάζας από κάθε ανθρωπιστική βοήθεια, ενώ από τα ξημερώματα της 18ης Μάρτη άρχισε ξανά την καταστροφή της Γάζας και τη σφαγή του πληθυσμού της από εκεί που την είχε διακόψει. Ο Νετανιάχου δήλωσε ότι οι «όποιες...» διαπραγματεύσεις θα γίνουν «υπό ισραηλινά πυρά», ενώ ο υπουργός Άμυνας του Ισραήλ απεύθυνε στο λαό της Γάζας μια «τελική προειδοποίηση», απειλώντας με «καταστροφή και ολοκληρωτική ερημοποίηση».

Εθνοκάθαρση

Η σιωνιστική ηγεσία χρησιμοποιεί κάθε βάρβαρο μέσο με στόχο να εκβιάσει μια άνευ όρων επιστροφή των αιχμαλώτων για να απαλλαγεί από αυτόν τον «πονοκέφαλο» (οι αντικυβερνητικές διαδηλώσεις στο Ισραήλ έχουν κλιμακωθεί σημαντικά) και την έξοδο του στελεχικού δυναμικού της Χαμάς από τη Γάζα, για να μπορέσει να ολοκληρώσει το σχέδιο της εθνοκάθαρσης. Εν τω μεταξύ, τα γενοκτονικά εγκλήματα που διαπράττει ήδη επιταχύνουν αυτό το στρατηγικό στόχο των Σιωνιστών, που ανακοίνωσαν ότι στήνουν «Κέντρα Διευκόλυνσης της Εθελοντικής Μετανάστευσης».

Είναι προφανές ότι οι δηλώσεις Τραμπ περί μετατροπής της Γάζας σε «Ριβιέρα» (χωρίς Παλαιστίνιους) αποτέλεσαν το πράσινο φως των ΗΠΑ,



καθώς μετέτρεψαν την υποχρεωτική μετεγκατάσταση πληθυσμού σε επίσημη αμερικανική πολιτική. Αυτή είναι η ουσία πίσω από τις ρητορικές παλινωδίες του Αμερικανού Προέδρου πάνω στο ζήτημα: Ότι το Ισραήλ είναι πλέον ελεύθερο να επιδιώξει να επιβάλει μια τέτοια «λύση». Αυτά τα σχέδια δεν περιορίζονται στη Γάζα. Στη Δυτική Όχθη, ο Ισραηλινός Στρατός έχει εκτοπίσει δεκάδες χιλιάδες Παλαιστίνιους από τους καταυλισμούς προσφύγων, τους οποίους κατεδαφίζει ολοσχερώς και ο Νετανιάχου κάνει λόγο για την πιθανότητα να ανοίξει εκεί «ένα ακόμα ισχυρότερο και μεγαλύτερο μέτωπο».

Το Ισραήλ γράφει επιδεικτικά στα παλιά του παπούτσια τα ασφαλιστικά μέτρα του Διεθνούς Δικαστηρίου, τα διεθνή εντάλματα του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου, τις καταγγελίες και τις εκκλήσεις του ΟΗΕ και άλλων διεθνών οργανισμών, τις ρητορικές «αποδοκιμασίες» (όχι όλων...) των διεθνών κρατικών ηγεσιών.

Το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη βρίσκεται μπροστά σε μια τεράστια πρόκληση. Τον προηγούμενο ενάμιση χρόνο, η ανάπτυξη του υπήρξε το ελπιδοφόρο νέο μέσα στο σκοτάδι της γενοκτονίας. Κέρδισε συνειδήσεις, επέβαλε ιδεολογικές μετατοπίσεις, πιστώνεται τις όποιες «ρωγμές» εμφανίστηκαν σε θεσμικό επίπεδο. Συνάντησε τον «τοίχο» της αδιαλλαξίας των κυβερνήσεων, που επιμένουν να θεωρούν τις δουλειές με το Κράτος-Δολοφόνο σημαντικότερες από το πολιτικό κόστος της συνενοχής τους στα εγκλήματα. Ακτιβιστές και ακτιβίστριες διεθνώς βρίσκονται απέναντι στο ερώτημα της μετατροπής των πολιτικών-ιδεολογικών κατακτήσεων της προηγούμενης περιόδου σε μια πιο απειλητική δύναμη, που θα μπορέσει να επιβάλει μέτρα απομόνωσης (πχ. απόφαση των Σουηδών λιμενεργατών για εμπάργκο όπλων), που θα αυξήσει το τίμημα της συνενοχής των επιχειρήσεων και των κυβερνήσεων στο έγκλημα.

Στις ΗΠΑ, ο αγώνας για την Παλαιστίνη έχει συνδεθεί με τον ευρύτερο αγώνα για δημοκρατικά δικαιώματα και αντίστασης στην τραμπικιά απειλή, καθώς μαζικές κινητοποιήσεις καταγγέλλουν τις απαγωγές και τις απειλές απελάσεων φοιτητών που ανέπτυξαν φιλοπαλαιστινιακή δράση –με εμβληματική την έφοδο και κατάληψη του «Πύργου Τραμπ» από μέλη της Εβραϊκής Φωνής για την Ειρήνη (Jewish Voice for Peace). Στην Ευρώπη, θα χρειαστεί το κίνημα αλληλεγγύης να ξεσκεπάσει την υποκρισία των ηγεσιών που αρέσκονται τελευταία να αυτοπαρουσιάζονται ως οι τελευταίοι υπερασπιστές του φιλελεύθερου φωτός, ενώ έχουν διαλέξει πλευρά στην «απόλυτη ηθική δοκιμασία της εποχής μας». Οι αραβικές μάζες θα χρειαστεί να βρουν τη δύναμη να παρέμβουν ενάντια στην αδράνεια των κρατικών ηγεσιών, που ανακοινώνουν «πλάνα ανοικοδόμησης της Γάζας» ενώ παρακολουθούν αδρανείς τον αφανισμό της...

Να σπάσουμε τον άξονα Ελλάδας-Ισραήλ

Για την ξεδιάντροπη συνενοχή της ελληνικής κυβέρνησης και το ρόλο του ελληνικού κράτους ως ένας από τους πιο θερμούς και αφοσιωμένους συμμάχους του κράτους-δολοφόνου έχουν ειπωθεί πολλά από πολλούς και από εμάς. Στη σημερινή συνθήκη, όπου η απαίτηση για μέτρα αποτροπής εγκλημάτων πολέμου έρχεται από διεθνείς θεσμικούς οργανισμούς, όπου ο Νετανιάχου εγκαταλείπει κάθε «φύλο συκής» (και καταζητείται διεθνώς...), όπου η αγριότητα της εθνοκάθαρσης και της

γενοκτονίας συγκλονίζει, η στάση της ελληνικής κυβέρνησης σπάει κάθε ρεκόρ κυνικής χυδαιότητας.

Ενώ στη Γάζα είχε επιβληθεί η λιμοκτονία, η Λίνα Μενδώνη επισκεπτόταν το Ισραήλ να σφίξει τα χέρια των εγκληματιών. Με το Ισραήλ έτοιμο να τινάξει στον αέρα την κατάπαυση του πυρός, ο υπουργός Εξωτερικών του Σιωνιστικού κράτους είχε γίνει πανηγυρικός δεκτός στην Ελλάδα. Η ελληνική πρεσβεία στο Ισραήλ γιόρτασε την 25η Μαρτίου σε... κιμπούτς έξω από τη Γάζα. Η πρόκληση κορυφώθηκε στις 30

Μάρτη. Εν μέσω της αγριότητας σε Γάζα και Δυτική Όχθη, ο Μητσοτάκης επέλεξε να μεταβεί ο ίδιος στην Ιερουσαλήμ για να συναντηθεί με τον φίλο, σύμμαχο και εγκληματία πολέμου Νετανιάχου!

Ο προσανατολισμός στη συμμαχία με το Ισραήλ έχει πάρει χαρακτήρα «εθνικής γραμμής». Είναι το «μόνο θετικό» που αναγνωρίζουν στην εξωτερική πολιτική Μητσοτάκη οι ακροδεξιές-εθνικιστικές αντιπολιτεύσεις του. Η «Νέα Εθνική Πυξίδα» του Αλέξη Τσίπρα, λαλίστατη επί παντός επιστητού (Ουκρανία, Ρωσία, ΕΕ, ΗΠΑ,

ελληνοτουρκικά) «έξεχασε» να πει δυο κουβέντες για τη γενοκτονία στη Γάζα ή μια πρόταση για το Παλαιστινιακό Ζήτημα, αποφεύγοντας ακόμα και τον διαχρονικό «φερετζέ» των ανώδυνων όρκων πίστης στην προοπτική λύσης δύο κρατών.

Το κίνημα αλληλεγγύης και η Αριστερά οφείλουν να αναλάβουν πρωτοβουλίες που θα στέκονται στο ύψος αυτής της κορυφαίας πρόκλησης, βάζοντας στο στόχαστρο τον κατάπτυστο «άξονα» και όλες τις πτυχές της ελληνοϊσραηλινής συμμαχίας...